CĂRȚI ROMANTICE

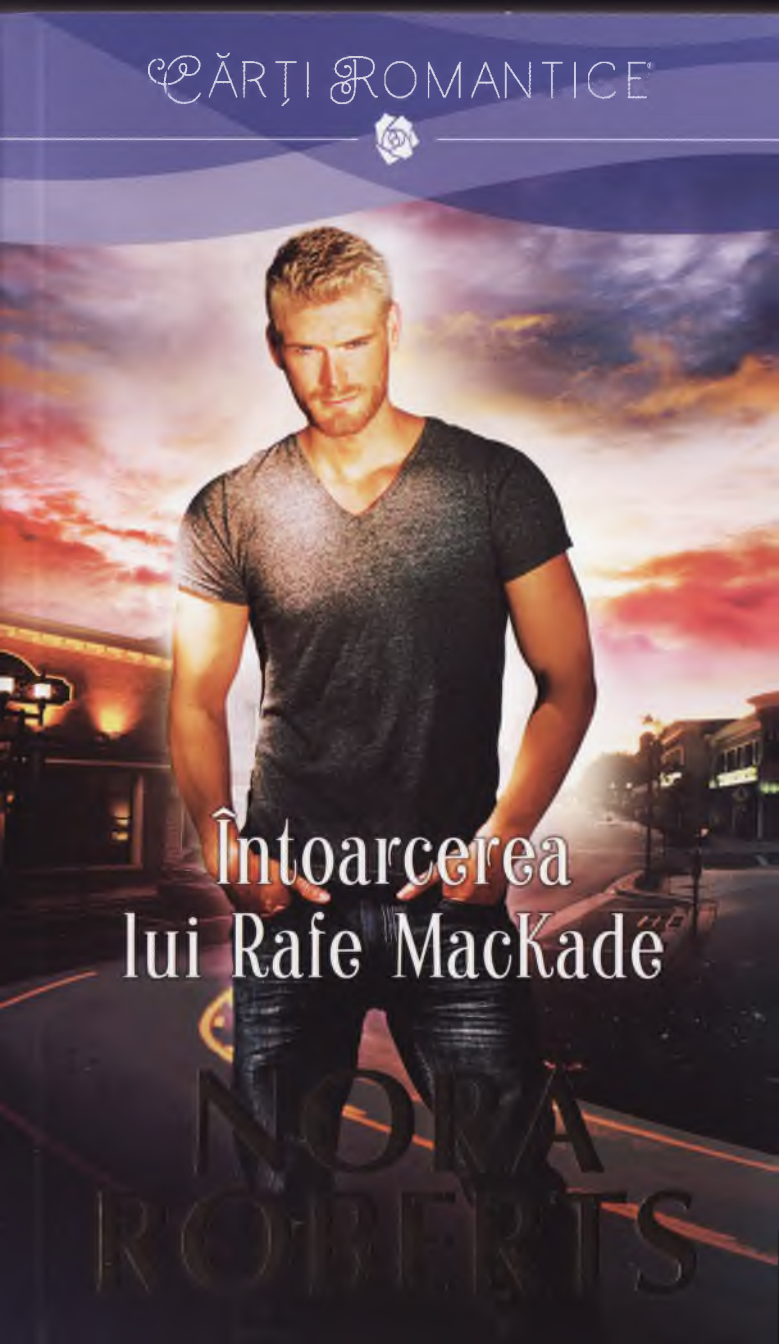

Întoarcerea lui Rafe MacKade

NORA ROBERTS

The Return of Rafe MacKade
Nora Roberts
Copyright © 1995 Nora Roberts

Lira şi *Cărţi romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Întoarcerea lui Rafe MacKade
Nora Roberts

Copyright © 2015 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ROBERTS, NORA
Întoarcerea lui MacKade / Nora Roberts;
trad.: Cristina Kuti. – Bucureşti: Litera, 2015

ISBN 978-606-33-0266-4

I. Kuti, Cristina (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

NORA ROBERTS

Întoarcerea lui Rafe MacKade

Seria Frații MacKade

Traducere din limba engleză
Cristina Kuti

Lira®

Pentru băieții răi de pretutindeni

prolog

Fraţii MacKade căutau necazuri cu lumânarea. Ca întotdeauna. În micul oraş Antietam din Maryland acestea nu erau întotdeauna uşor de găsit, dar, în definitiv, căutarea era partea cea mai incitantă.

Când se înghesuiseră în Chevroletul lui Jared cumpărat la mâna a doua, se ciorovăiseră pentru a stabili cine să conducă. Era maşina lui Jared şi el era cel mai mare, însă aceste lucruri nu cântăreau prea mult în ochii celor trei fraţi ai lui.

Rafe dorise să conducă. Avea viteza în sânge, setea de a goni nebuneşte pe acele drumuri întunecate, şerpuitoare, cu piciorul apăsat tare pe pedala de acceleraţie şi cu dispoziţia lui sumbră şi nesăbuită urmărindu-l îndeaproape. Se gândise că poate avea să o depăşească sau că poate avea să dea peste ea mai încolo. Dacă ar fi întâlnit-o, ar fi înjurat-o, ar fi învins-o, ştia că pur şi simplu ar fi continuat să conducă până când ar fi ajuns în altă parte.

Oriunde altundeva.

Îşi înmormântaseră mama cu două săptămâni în urmă.

Probabil pentru că dispoziţia periculoasă a lui Rafe se oglindise atât de bine în ochii lui de jad şi în linia fermă a buzelor, fusese eliminat prin vot. În final, Devin preluase volanul, cu Jared stându-i alături ca pe un butoi cu pulbere. Rafe se aşezase ameninţător pe bancheta din spate, lângă fratele lui mai mic, Shane.

Băieţii MacKade formau un grup dur şi primejdios. Toţi înalţi şi impunători ca armăsarii sălbatici, cu pumnii

pregătiți și adesea mult prea dornici să găsească o țintă. Ochii lor, ochii neamului MacKade, în diferite nuanțe de verde, puteau sfredeli un om de la zece pași distanță. Când erau umbriți de acea dispoziție periculoasă, un om înțelept știa că era bine să se îndepărteze unsprezece pași sau mai mulți.

Se opriseră pentru un joc de biliard și o bere, în ciuda protestelor lui Shane, care nu împlinise încă douăzeci și unu de ani și, prin urmare, nu își putea lua de băut la Taverna lui Duff.

Și totuși, barul întunecos, în care plutea un fum gros, le convenea de minune. Zgomotul bilelor care se rostogoleau și se ciocneau răsuna îndeajuns de violent, privirea lui Duff Dempsey cel uscățiv era îndeajuns de stânjenitoare. Îngrijorarea din ochii celorlalți clienți, care șușoteau pe deasupra halbelor cu bere, era îndeajuns de măgulitoare.

Nimeni nu se îndoia de faptul că băieții MacKade o căutau cu lumânarea. Până la urmă, găsiră ceea ce căutau.

Cu o țigară atârnând în colțul gurii, Rafe își miji ochii din cauza fumului și ținti o bilă. Nu se sinchisise să se bărbierească în ultimele zile, iar barba neîngrijită îi reflecta starea sufletească. Cu o lovitură zdravănă, mișcând tacul ușor, ca pe o panglică de mătase, împinse bila albă făcând-o să atingă bila cu numărul șapte și mai adăugă o bilă în buzunarul mesei.

– Bine că ai noroc la ceva!

La bar, Joe Dolin își dădu berea pe gât. Era aproape beat, așa cum era de obicei după asfințit, și asta îl înrăia. Odinioară fusese vedeta echipei de fotbal a liceului și se întrecuse cu frații MacKade în obținerea favorurilor domnișoarelor drăguțe. Acum, la douăzeci și unu de ani de-abia împliniți, fața începuse să i se umfle și trupul să i se încovoaie.

Ochiul vânăt pe care i-l făcuse tinerei lui soții înainte de a ieși din casă nu prea îl mulțumise.

Rafe își frecă tacul cu cretă și de-abia îi aruncă o privire lui Joe.

– O să ai nevoie de mai mult decât de niște lovituri reușite la biliard, MacKade, ca să ții ferma aia pe linia de plutire, acum, că mama ta nu mai e. Balansându-și sticla de bere între două degete, Joe rânji. Am auzit că va trebui să începi să vinzi una-alta pentru a-ți achita niște taxe restante.

– Ai auzit greșit.

Rafe înconjură cu calm masa pentru a-și gândi următoarea lovitură.

– O, ba am auzit bine. Voi, frații MacKade, mereu ați fost niște proști și niște mincinoși.

Înainte ca Shane să apuce să sară la bătaie, Rafe își întinse tacul pentru a-l împiedica.

– Cu mine vorbește, zise el liniștit. Îi susținu privirea fratelui său preț de încă o clipă, apoi se întoarse. Nu-i așa, Joe? Cu mine vorbești?

– Vorbesc cu oricare dintre voi.

În timp ce ridica din nou sticla de bere, Joe trecu cu privirea peste ei patru. La douăzeci de ani, Shane părea un bărbat dur, după cât muncea la fermă, dar era încă mai degrabă băiat decât bărbat în toată puterea cuvântului. Urma Devin, a cărui privire rece, gânditoare dezvăluia prea puține. Mai era și Jared, care se sprijinea nepăsător de tonomat, așteptând următoarea mișcare.

Se uită iarăși la Rafe. La el putea citi un temperament vulcanic, aprins și gata să se dezlănțuie. Nesăbuința îi venea ca o mănușă.

– Însă mă voi mulțumi cu tine. Întotdeauna am crezut că tu ești cel mai mare dobitoc din grup, Rafe.

– Chiar așa? Rafe își stinse țigara și își ridică sticla de bere. Bău pentru a marca încheierea ritualului dinaintea

luptei, iar clienţii se răsuciră în scaune pentru a privi. Cum mai merge treaba pe la fabrică, Joe?

– Măcar sunt plătit, strigă Joe drept răspuns. Am bani în buzunar. Şi nimeni n-o să-mi ia acoperişul de deasupra capului.

– Nu cât timp nevastă-ta va continua să lucreze în schimburi de douăsprezece ore pentru a plăti chiria.

– Mai tacă-ţi gura în legătură cu nevastă-mea! Eu aduc banii la mine în casă. N-am nevoie de nici o femeie care să mă întreţină, aşa cum a trebuit să facă mamă-ta cu taică-tău. I-a tocat moştenirea ca pe pasta de chiftele, apoi a isprăvit murindu-i în braţe.

– Da, i-a murit în braţe. Furia, vina şi suferinţa puneau stăpânire pe el. Dar el nu a ridicat niciodată mâna la ea. Ea nu a fost niciodată nevoită să vină în oraş ascunzându-se în spatele eşarfelor şi al ochelarilor de soare, susţinând că s-a lovit căzând. Singurul lucru peste care a căzut mama ta vreodată, Joe, a fost pumnul tatălui tău.

Joe îşi trânti berea pe bar.

– Asta-i o minciună! O să îţi înfund minciuna asta pe gât!

– Ia încearcă!

– Este beat, Rafe, şopti Jared.

Acei ochi verzi letali se mijiră în direcţia fratelui său.

– Şi?

– Şi nu prea are rost să îi spargi mutra când este beat. Jared ridică dintr-un umăr. Nu merită.

Dar Rafe nu avea nevoie de motive. Pur şi simplu avea nevoie de acţiune. Îşi ridică tacul, îl studie, apoi îl lăsă pe masă.

– Vrei să mă provoci, Joe?

– Să nu începeţi aici! Deşi ştia că era deja prea târziu, Duff arătă cu degetul telefonul de pe perete. Dacă faceţi

probleme aici, îl sun pe şerif, şi n-aveţi decât să vă răcoriţi cu toţii în închisoare.

– Ţine-ţi naibii mâna departe de telefon, îl avertiză Rafe. Ochii lui aveau o asprime care îl făcu pe barman să se retragă. Afară, spuse el simplu.

– Noi doi. Strângându-şi pumnii, Joe se holbă la fraţii MacKade. N-am chef să sară fraţii tăi pe mine în timp ce-ţi tăbăcesc fundul.

– N-am nevoie de ajutor.

Pentru a demonstra acest lucru, în clipa în care ieşiră pe uşă, Rafe se răsuci ca să evite balansul lui Joe, îşi propti pumnul în faţa lui şi simţi cu satisfacţie prima picătură de sânge.

Nici măcar nu ar fi putut spune de ce se bătea. Joe însemna mai puţin decât praful de pe stradă pentru el. Dar se simţea bine. Chiar şi când Joe se strecură pe sub garda lui şi îl pocni, tot bine se simţi. Pumnii şi sângele reprezentau singura soluţie clară. Când simţea trosnitura mulţumitoare a nodurilor degetelor pe os, putea uita de orice altceva.

Devin tresări, apoi îşi îndesă gânditor mâinile în buzunare când din gura fratelui său ţâşni sângele.

– Îi dau cinci minute.

– La dracu', Rafe, eu l-aş pune la pământ în trei!

Rânjind, Shane privi cum adversarii, care mormăiau încrâncenaţi, se luaseră la trântă.

– Zece dolari.

– S-a făcut. Hai, Rafe! strigă Shane. Tăbăceşte-i fundul nenorocit!

Fu nevoie de trei minute, plus treizeci de secunde neplăcute în care Rafe stătu călare pe Joe şi îi aplică metodic pumni în faţă. Cum Joe îşi dăduse ochii peste cap şi braţele îi atârnau fără vlagă pe lângă corp, Jared păşi în faţă pentru a-şi trage fratele de acolo.

– Este terminat. Pentru a se face înţeles, Jared îl pironi pe Rafe de peretele de cărămidă al barului. Este terminat, repetă el. Las-o baltă!

Furia năvalnică se domoli încet, pălind în ochii lui Rafe, descleştându-i pumnii. Pustiindu-l pe dinăuntru.

– Lasă-mă, Jare! Nu-l voi lovi din nou.

Rafe se uită spre locul unde Joe zăcea gemând, pe jumătate inconştient. Deasupra trupului lui stâlcit în bătaie, Devin număra poliţe pentru Shane.

– Trebuia să fi luat în calcul cât de beat era, comentă Devin. Dacă ar fi fost treaz, i-ar fi luat cele cinci minute lui Rafe.

– Rafe nu ar fi irosit niciodată cinci minute întregi pe un asemenea ticălos.

Jared clătină din cap. Braţul care îl ţinea pe Rafe alunecă cu camaraderie pe umerii acestuia.

– Mai vrei o bere?

– Nu. Aruncă o privire spre fereastra barului, unde cei mai mulţi clienţi se adunaseră pentru a privi. Cu mintea aiurea, îşi şterse sângele de pe chip. Ar fi bine să îl ridice cineva şi să îl care până acasă, ţipă el. Să plecăm de aici!

Când se aşeză iarăşi în maşină, durerile şi vânătăile începură să îşi facă simţită prezenţa. Ascultă relatarea entuziastă a lui Shane despre confruntare cu jumătate de ureche şi folosi bandana lui Devin pentru a-şi şterge sângele de la gură.

Se gândi că nu ajungea nicăieri. Că nu făcea nimic. Că era un nimeni. Singura diferenţă dintre el şi Joe Dollin era că Joe mai era şi beţiv, pe lângă toate cele.

Ura ferma aceea blestemată, oraşul acela blestemat, blestemata de capcană în care simţea că se afundă cu fiecare zi care trecea.

Jared își avea cărțile și studiile lui, Devin – gândurile ciudate și mărețe, Shane – pământul de care se părea foarte atras.

El nu avea nimic.

La marginea orașului, unde terenul începea să urce și copacii să devină mai deși, zări o casă. Vechea reședință Barlow. Întunecată, părăsită și bântuită, așa se spunea. Stătea singură, nedorită, cu o reputație care îi făcea pe cei mai mulți orășeni să o ignore sau să o privească cu îngrijorare.

Așa cum făceau și cu Rafe MacKade.

– Trage pe dreapta.

– La naiba, Rafe, o să ți se facă rău?

Mai degrabă temător decât îngrijorat, Shane înșfăcă mânerul ușii de pe partea lui.

– Nu. La dracu', trage pe dreapta, Jared!

În secunda în care mașina se opri, Rafe țâșni afară și începu să urce panta stâncoasă. Rugii de mure plini de țepi și iarba crescută în timpul verii îi sfâșiau blugii. Nu trebuia să se uite în urmă sau să audă înjurăturile și bombănelile pentru a ști că frații lui îl urmau.

Se opri, ridicându-și privirea la cele trei caturi construite din pietre de prin partea locului. Extrase, presupuse el, din cariera care se afla la câțiva kilometri în afara orașului. Câteva dintre ferestre erau sparte și bătute în scânduri, iar ușile duble de la verandă atârnau asemenea spatelui unei babornițe. Ceea ce fusese cândva o pajiște era acum acoperită în întregime de rugi de mure sălbatice, ciulini și buruieni. Un stejar uscat se înălța în mijlocul ei, noduros și desfrunzit.

Totuși, pe măsură ce luna se ridica deasupra capetelor lor și adierea vântului cânta ușurel printre copaci și prin iarba înaltă, se dezvăluia o anumită magie a locului. Modul în care rezistase timp de două sute de ani după ce i se săpase fundația. Modul în care continuase

să țină piept trecerii timpului, intemperiilor și neglijării. Și, mai presus de orice, își spuse el, modul în care ținuse piept lipsei de încredere și bârfelor orașului pe care îl străjuia.

– O să te apuci să cauți fantome, Rafe?

Shane se opri lângă el, cu ochii strălucindu-i în întuneric.

– Poate.

– Îți amintești noaptea pe care ne-am petrecut-o acolo, ca să răspundem unei provocări? Cu gândul aiurea, Devin rupse un fir de iarbă și și-l înfășură printre degete. Cred că a fost acum zece ani. Jared s-a furișat la etaj și a început să scârțâie ușile. Shane a făcut pe el.

– Pe naiba am făcut!

– Ba pe naiba că n-ai făcut!

Și astfel începu partida previzibilă de îmbrânceli, pe care frații mai mari o ignorară.

– Când pleci? întrebă Jared în șoaptă.

Înțelesese, văzuse acest lucru acum, în felul în care Rafe se uitase la casă, prin ea, dincolo de ea.

– La noapte. Trebuie să plec de aici, Jare. Să fac ceva departe de locul ăsta. Dacă nu plec, o să ajung ca Dolin. Poate chiar mai rău. Mama nu mai este. Nu mai are nevoie de mine. La naiba, nu a avut nevoie de nimeni, niciodată!

– Ai idee încotro te îndrepți?

– Nu. Spre sud, probabil. Pentru început. Nu își putea lua ochii de la casă. Ar fi putut jura că îl urmărea cu privirea, că îl judeca. Că aștepta. Voi trimite bani de îndată ce voi putea.

Deși se simțea de parcă cineva îi smulgea un mădular, Jared de-abia ridică din umeri.

– Vom face față.

– Trebuie să-ți termini studiile de drept. Mama și-a dorit asta. Rafe aruncă o privire în spate, unde partida

de îmbrânceli se transformase într-o luptă printre buruieni. Ei se vor descurca binişor, odată ce îşi vor da seama ce vor.

– Shane ştie ce vrea. Ferma.

– Da. Cu un zâmbet slab, Rafe îşi scoase o ţigară. Să faci calcule. Vinde din pământ dacă trebuie, dar nu îi lăsa să-l ia. Trebuie să păstrăm ce este al nostru. Până la urmă, acest oraş va trebui să admită că fraţii MacKade au însemnat ceva.

Zâmbetul lui Rafe se lărgi. Pentru prima dată de săptămâni întregi, durerea chinuitoare din sufletul lui se domoli. Fraţii lui stăteau întinşi pe jos, acoperiţi de noroi şi zgârieturi, râzând ca nişte zănatici.

Avea să îşi amintească de ei aşa, îşi jură el, exact aşa. Fraţii MacKade, strânşi laolaltă pe un teren stâncos pe care nu îl dorea nimeni.

capitolul 1

Băiatul cel rău se întorsese. Oraşul Antietam vuia de această ştire, locuitorii trecând faptul, zvonul şi insinuarea de la unul la altul, la fel cum oaspeţii unei pensiuni şi-ar fi pasat porţii de friptură încinsă.

Era o mâncare suculentă, condimentată cu scandal, sex şi secrete. Rafe MacKade se întorsese după zece ani.

Unii spuneau că aveau să înceapă necazurile. Era obligatoriu să se întâmple aşa. Necazurile se lipeau de Rafe MacKade ca talanga de grumazul unui taur. Nu Rafe MacKade îl trântise la pământ pe directorul liceului într-o dimineaţă de primăvară şi reuşise astfel să fie exmatriculat? Nu Rafe MacKade făcuse bucăţi Fordul răposatului său tătic, înainte de a avea măcar vârsta legală pentru a conduce?

Şi cu siguranţă Rafe MacKade fusese cel care aruncase o masă – şi pe nătărăul acela de Manny Johnson – prin vitrina Tavernei lui Duff, într-o noapte caniculară de vară.

Acum se întorsese, intrase în oraş conducând o maşină sport extravagantă şi parcase, îndrăzneţ din cale-afară, chiar în faţa biroului şerifului.

Desigur, fratele lui, Devin, era şerif acum, ocupa această funcţie de cinci ani împliniţi în noiembrie trecut. Însă fusese o vreme – şi cei mai mulţi îşi aminteau – când Rafe MacKade îşi petrecuse mai mult de o noapte sau două într-una dintre cele două celule din spate.

Oh, era la fel de chipeş ca întotdeauna – aşa spuneau femeile. Cu acea înfăţişare de diavol atrăgător cu care erau înzestraţi – sau blestemaţi – fraţii MacKade. Nici

o femeie în viață nu ar fi putut să nu întoarcă privirea, poate și să ofteze după acel trup înalt, vânjos, după acele picioare lungi care pășeau cu atâta lejeritate și care păreau să îi provoace pe toți cei care le stăteau în cale.

Mai erau și părul des și negru, ochii atât de verzi și de stăruitori ca ai micuței statuete chinezești din vitrina magazinului de antichități Past Times. Nu reușeau însă să îmblânzească deloc acel chip aspru, cu trăsături puternice, cu acea cicatrice fină ce se întindea de-a lungul ochiului stâng. Numai Dumnezeu știa cum o căpătase!

Dar, când zâmbea, când își arcuia acele buze minunate și făcea ca o gropiță să-i apară în colțul gurii, inima oricărei femei bătea mai tare. Acel sentiment fusese descris de către Sharilyn Fenniman însăși, care primise acel zâmbet și douăzeci de dolari de la el pentru combustibil, la Gas and Go, chiar la intrarea în oraș.

Înainte ca Rafe să pornească din nou motorul, Sharilyn încinsese deja linia telefonică pentru a-i trâmbița întoarcerea.

– Așadar, Sharilyn a sunat-o pe maică-sa, iar doamna Metz a plecat iute ca gândul și i-a spus doamnei Hawbaker, la magazinul general, că e posibil ca Rafe să vrea să rămână.

În timp ce vorbea, Cassandra Dolin acoperi cafeaua lui Regan. După cum cădeau fulgii de zăpadă din cerul de ianuarie și se depuneau pe străzi și pe trotuare, la Cafeneaua lui Ed nu prea era de lucru în acea după-amiază. Cassie își îndreptă încet spatele și încercă să ignore durerea din șold, unde se lovise de podea când o trântise Joe.

– Și de ce nu ar face-o? Zâmbind, Regan Bishop gustă din tocana ei cu de toate și din cafea. Doar s-a născut aici, nu-i așa?

Chiar și după trei ani petrecuți în Antietam, ca proprietar de magazin, Regan încă nu înțelegea fascinația

orașului pentru veniri și plecări. O nedumerea și o amuza, însă nu o înțelegea.

– Ei bine, da, însă a fost plecat foarte mult timp. S-a întors pentru câte o zi sau așa ceva, o dată sau de două ori, în zece ani întregi.

Cassie privi afară, unde zăpada se depunea în straturi subțiri și constante. Și se întrebă pe unde fusese el plecat, ce văzuse, ce făcuse. Oh, se întrebă ce altceva exista în lumea largă.

– Pari obosită, Cassie, șopti Regan.

– Hmm? Nu, doar visez cu ochii deschiși. Dacă o ține tot așa ninsoarea, copiii vor termina devreme cursurile la școală. Le-am spus să vină direct aici dacă așa se va întâmpla, dar...

– Atunci, așa vor face. Sunt copii buni.

– Așa este.

Când zâmbi, oboseala i se risipi puțin din privire.

– De ce nu îți pui o ceașcă? Să bei o cafea cu mine? O privire rapidă prin cafenea o încredință pe Regan că în separeul din spate era un client care moțăia deasupra cafelei, iar la tejghea stătea un cuplu, discutând despre tocana specială. Nu prea este agitație pe aici. Observând șovăiala lui Cassie, Regan o îmbie: Mi-ai putea povesti despre acest tip, Rafe.

– Bine. Cassie își mușcă buza. Ed, voi lua o pauză.

Când strigă, o femeie osoasă, cu o claie ciufulită de păr roșcat, scoase capul din bucătărie. Niște ochelari cu ramă sclipitoare se odihneau pe pieptul ei slab, deasupra șorțului de bucătar.

– N-ai decât, scumpo!

Vocea ei joasă suna răgușit din cauza celor două pachete de țigări fumate pe zi. Chipul îi era machiat cu grijă, de la buzele roșii la sprâncenele roșcate, și strălucea de la căldura cuptorului.

– Salut, Regan! E cu cincisprezece minute trecut de ora ta de masă.

– Am închis la amiază, îi răspunse Regan, conştientă de faptul că programul ei bine stabilit o distra pe Edwina Crump. Oamenii nu caută antichităţi pe o asemenea vreme.

– A fost o iarnă grea. Cassie aduse o ceaşcă la masă şi îşi turnă cafea. Nici nu a trecut luna ianuarie, şi copiii s-au plictisit deja de săniuş şi de făcut oameni de zăpadă.

Oftă, având grijă să nu se strâmbe de durere când se aşeză şi vânătaia de pe şold atinse scaunul. Avea douăzeci şi şapte de ani, cu un an mai tânără decât Regan. Se simţea însă bătrână.

După trei ani de prietenie, Regan recunoştea semnele.

– Îţi merge rău, Cassie? Vorbind în şoaptă, îşi aşeză o palmă peste mâna acesteia. Te-a rănit iarăşi?

– Sunt bine. Cu toate acestea, Cassie rămase cu privirea aţintită în ceaşcă. Vina, umilinţa, teama o dureau la fel de mult ca o lovitură dată cu dosul palmei. Nu vreau să vorbesc despre Joe.

– Ai citit pamfletele pe care ţi le-am adus, cele despre violenţa în familie, despre adăpostul pentru femei din Hagerstown?

– M-am uitat peste ele. Regan, am doi copii. Trebuie să mă gândesc la ei mai întâi.

– Dar...

– Te rog! Cassie îşi ridică privirea. Nu vreau să vorbesc despre asta.

– În regulă. Străduindu-se să îşi ţină în frâu nerăbdarea, Regan o strânse de mână. Spune-mi despre acel băiat rău MacKade!

– Rafe. Chipul lui Cassie se înseninã. Întotdeauna am avut o slăbiciune pentru el. Pentru fiecare dintre ei.

Nu exista fată în oraş care să nu fi tânjit măcar câteva nopţi după fraţii MacKade.

– Mie îmi place Devin. Regan sorbi din cafea. Pare puternic, puţin misterios câteodată, însă demn de încredere.

– Te poţi baza pe Devin, aprobă Cassie. Nimeni nu credea că avea să se aleagă ceva de ei, dar Devin este un şerif bun. Este cinstit. Jared deţine firma aceea respectată de avocatură din oraş. Iar Shane, ei bine, el este cam necioplit, însă conduce ferma cu forţa a doi catâri. Când erau mai tineri şi se năpusteau în oraş, mamele îşi încuiau fiicele, şi bărbaţii stăteau ca pe ace.

– Adevăraţi cetăţeni remarcabili, ei?

– Erau tineri şi mereu păreau supăraţi dintr-un motiv sau altul. Mai ales Rafe. În noaptea în care a plecat din oraş, Rafe şi Joe s-au încăierat din ceva. Rafe i-a rupt nasul lui Joe şi i-a scos vreo doi dinţi.

– Serios? Regan trase concluzia că ar fi putut, în cele din urmă, să îl placă pe acest tip, Rafe.

– Întotdeauna era pus pe harţă – mă refer la Rafe. Tatăl lor a murit când erau copii. Eu aveam cam zece ani, zise ea căzută pe gânduri. Apoi a decedat mama lor, chiar înainte ca Rafe să plece din oraş. Se luptase cu boala aproape un an. Aceasta a fost cauza pentru care lucrurile se înrăutăţiseră la fermă pe atunci. Majoritatea oamenilor erau convinşi că fraţii MacKade aveau să fie nevoiţi să vândă tot, însă ei au rezistat.

– Ei bine, trei dintre ei au făcut-o.

– Mmm... Cassie savură cafeaua. Se întâmpla atât de rar să aibă un moment în care să stea pur şi simplu! De-abia erau mai mult decât nişte băieţandri. Cred că Jared de-abia împlinise douăzeci şi trei de ani, iar Rafe era cu numai zece luni mai mic decât el. Devin este cam cu patru ani mai mare decât mine, şi Shane este cu un an mai mic decât el.

– Se pare că doamna MacKade a fost o femeie foarte ocupată.

– Era minunată. Puternică. Ea a ţinut totul laolaltă, indiferent de circumstanţe. Am admirat-o întotdeauna.

– Câteodată trebuie să fii puternică pentru a lăsa totul în urmă, murmură Regan. Clătină din cap. Îşi promisese că nu avea să forţeze lucrurile. De ce crezi că s-a întors?

– Nu ştiu. Se spune că este bogat acum. Că a făcut avere cumpărând pământ şi case şi revânzându-le. Se presupune că deţine o companie şi treburi de-astea. MacKade. Aşa a numit-o. Pur şi simplu MacKade. Mama obişnuia să spună că avea să se trezească într-o bună zi fie mort, fie în închisoare, dar...

Vocea i se stinse când privi pe fereastră.

– Oh, Doamne! îngăimă ea. Sharilyn avea dreptate.

– Hmm?

– Arată mai bine ca oricând!

Curioasă, Regan întoarse capul exact când clopoţelul de la intrare sună. Când oaia neagră păşi înăuntru, Regan se văzu nevoită să recunoască faptul că era un exemplar de mare valoare.

El îşi scutură zăpada din părul des, de culoarea cărbunelui, şi îşi scoase de pe el o jachetă modernă din piele neagră, care nu era făcută pentru iernile de pe coasta de est. Regan se gândi că avea chipul unui războinic – cicatricea micuţă, bărbia nerasă, nasul uşor curbat, care împiedica acea faţă după care îţi lăsa gura apă să fie mult prea drăguţă.

Trupul îi părea dur ca granitul, iar ochii, de un verde crud, nu erau mai blânzi.

Purtând un pulover vechi, nişte blugi tociţi şi ghete scâlciate, nu părea bogat şi de succes. Însă cu siguranţă părea periculos.

Rafe părea amuzat și totodată încântat să constate că localul lui Ed nu se schimbase prea mult. Scaunele de la tejghea puteau fi aceleași pe care își încălzise fundul în copilărie, așteptând cu înfrigurare o înghețată sau o băutură acidulată. Sigur erau aceleași mirosuri - grăsime, ceapă prăjită, fumul nelipsitelor țigări ale lui Ed, un iz subtil de detergent cu parfum de pin.

Era sigur că Ed se afla în spate, în bucătărie, întorcând burgeri sau amestecând în oale. Și era cât se poate de sigur că bătrânul Tidas era cel care sforăia în ultimul separeu, în timp ce cafeaua i se răcea. Așa cum i se întâmpla întotdeauna.

Privirea lui rece, scrutătoare trecu rapid peste tejgheaua dureros de albă, cu farfuriile de plăcinte și prăjituri aranjate în piramide de plastic transparent, peste pereții pe care atârnau fotografii în alb și negru ale bătăliilor din timpul Războiului Civil, până la un separeu unde două femei stăteau de vorbă la o cafea.

Observă o străină. Una imposibil de trecut cu vederea. Cu părul castaniu-deschis, ca mierea, lung până la bărbie și aranjat astfel încât să încadreze perfect un chip cu trăsături fine și ten alb ca laptele. Cu gene lungi, care umbreau niște ochi de un albastru intens și de o curiozitate stăpânită. Și cu o mică aluniță obraznică exact în colțul gurii cu buze pline și nu prea obișnuite să zâmbească.

„Numai bună de fotografiat", își spuse el. Ca și când ar fi fost scoasă dintr-o revistă mondenă.

Se cercetară reciproc din priviri, se studiară unul pe altul așa cum un bărbat sau o femeie ar fi putut să studieze un ornament deosebit de atractiv din vitrina unui magazin. Apoi privirea lui se mută asupra blondei fragile și micuțe, cu ochii temători și zâmbetul ezitant.

– Măi, să fie! Zâmbetul lui larg străluci în încăpere şi ridică temperatura cu douăzeci de grade. Micuţa Cassie Connor!

– Rafe! Am auzit că te-ai întors.

Ecoul chicotitului ei când Rafe o luă pe sus din separeu o făcu pe Regan să ridice din sprâncene. Arareori o puteai auzi pe Cassie râzând atât de dezlănţuit.

– Frumoasă ca întotdeauna, zise el şi o sărută de-a dreptul pe buze. Spune-mi că i-ai dat un şut idiotului ăluia şi că mi-ai lăsat mie cale liberă!

Ea se retrase, temându-se, ca întotdeauna, de limbile ascuţite.

– Am doi copii acum.

– Un băiat şi o fată. Am auzit. Trase de breteaua şorţului ei şi se gândi, puţin îngrijorat, că slăbise prea mult. Încă lucrezi aici?

– Da. Ed este în spate.

– Mă duc să o văd într-un minut. Sprijinindu-şi nepăsător o mână pe umărul lui Cassie, se întoarse cu privirea spre Regan. Cine este tovarăşa ta?

– Oh, iartă-mă! Ea este Regan Bishop. Deţine Past Times, un magazin de antichităţi şi decoraţiuni aflat la vreo două uşi mai jos pe stradă. Regan, el este Rafe MacKade.

– Unul dintre fraţii MacKade. Ea îi întinse mâna. Zvonurile deja s-au împrăştiat.

– Sunt sigur că aşa este. Îi luă mâna şi i-o susţinu, în timp ce ochii lui îi susţineau privirea. Antichităţi? Ce coincidenţă! Şi eu sunt implicat în acest domeniu.

– Chiar aşa? Şi-ar fi riscat demnitatea dacă şi-ar fi tras mâna dintr-a lui. După strălucirea din ochii lui, era sigură că el era perfect conştient de asta. Vreo perioadă anume?

– Mijlocul şi sfârşitul anilor 1800 – totul, de la A la Z. Am o casă cu trei caturi, aproximativ o mie două sute de metri pătraţi de mobilat. Crezi că te-ai putea descurca?

Trebui să facă un mare efort de voinţă pentru a nu rămâne cu gura căscată. Se descurca destul de bine cu turiştii şi cu orăşenii, dar un asemenea comision i-ar fi triplat cu uşurinţă venitul obişnuit.

– Sunt sigură că pot.

– Ai cumpărat o casă? întrebă Cassie, întrerupându-i. Credeam că vei sta la fermă.

– Deocamdată. Casa nu este de locuit – nu pentru mine. După ceva remodelări şi restaurări, va deveni hotel. Am cumpărat vechea reşedinţă Barlow.

Uimită, Cassie zăngăni vasul de cafea pe care îl apucase.

– Casa Barlow? Dar este...

– Bântuită? Un licăr îndrăzneţ lumină privirea. Ba bine că nu! Ce zici de o bucată din plăcinta aia, să o servesc împreună cu cafeaua, Cassie? Mi-e o foame teribilă, crede-mă!

Regan plecase, însă Rafe mai zăbovise o oră, distras de copiii lui Cassie, care năvăliseră înăuntru din zăpadă. O privise agitându-se în jurul lor, dojenindu-l pe băiat pentru că uitase să îşi pună mănuşile, ascultând-o pe fetiţa cu ochii mari cum îi relata, pe un ton solemn, aventurile zilei.

Era ceva trist şi totuşi liniştitor să o privească pe fata din amintirile lui în vreme ce aceasta îi aşeza pe cei doi copii ai ei într-un separeu, cu creioane colorate şi cărţi.

O mulţime de lucruri rămăseseră neschimbate într-un deceniu. Dar se şi schimbaseră o mulţime. Ştia prea bine că veştile despre sosirea lui făceau şi acum liniile telefonice să zbârnâie. Ceea ce îl încânta. Îşi

dorea ca oraşul să ştie că se întorsese – şi nu cu coada între picioare, aşa cum preziseseră mulţi.

Acum avea bani în buzunar şi planuri pentru viitor.

Reşedinţa Barlow se afla în centrul planurilor sale. Deşi nu credea în fantome, nu încăpea îndoială că acea casă îl bântuise. Acum îi aparţinea, cu fiecare piatră veche şi rug de mure – şi cu orice altceva o mai fi pe acolo. Avea să o reconstruiască, aşa cum se reconstruise pe sine însuşi.

Într-o bună zi avea să stea la cea mai înaltă fereastră şi avea să privească în jos, spre oraş. Avea să le dovedească tuturor – până şi lui Rafe MacKade – că era cineva.

Îndesă un bacşiş generos sub ceaşcă, atent să lase totuşi o sumă care să nu o pună pe Cassie într-o situaţie stânjenitoare. Era mult prea slabă, îşi spuse, şi avea privirea prea temătoare. Acea fragilitate copleşitoare ieşea clar în evidenţă când Cassie stătea alături de Regan. Aceasta din urmă era o femeie care ştia să se descurce, cugetă el. Cu o privire calmă, cu bărbia hotărâtă, cu mâini delicate. Nici măcar nu clipise când el îi oferise oportunitatea de a mobila un han întreg. Oh, şi-o închipuia chiuind de bucurie în adâncul ei, dar nici măcar nu clipise.

Ca un bărbat care îşi câştigase reputaţia de afacerist priceput, trebuia să îşi recunoască admiraţia pe care i-o stârnea ea. Timpul avea să hotărască dacă avea să facă faţă provocării.

Şi nici un moment nu era la fel de frumos ca prezentul.

– Magazinul de antichităţi aflat... la două uşi mai jos?

– Exact. Cassie rămase atentă la copiii ei în timp ce pregătea un vas proaspăt de cafea. Pe partea stângă. Totuşi, nu cred că a deschis.

Rafe ridică din umeri pe sub jachetă şi rânji.

– Oh, pun pariu că a deschis.

Ieşi din cafenea, cu capul descoperit, cu jacheta descheiată, urmele paşilor fiindu-i acoperite de stratul gros de zăpadă. După cum se aşteptase, luminile erau aprinse în magazinul Past Times. În loc să caute adăpost înăuntru, îi cercetă aranjamentul din vitrină – şi i se păru inteligent şi eficace.

O panglică de brocart albastru se desfăşura pe mai multe niveluri, ca o cascadă de apă scânteietoare. O păpuşă din porţelan cu ochi strălucitori era aşezată pe un balansoar cu spătar, de dimensiuni potrivite pentru un copil, cu o grămadă de jucării vechi, aranjate cu iscusinţă, la picioare. Un dragon fioros de jad se încolăcea pe un piedestal. O casetă lucioasă de bijuterii, din mahon, era deschisă, gablonzuri sclipitoare revărsându-se din sertarele acesteia dând impresia că mâinile unei femei le răsfiraseră în căutarea articolului dorit.

Sticle de parfum erau orânduite în explozii de culoare, pe un raft emailat.

„Pune la vedere poleiala", îşi zise el înclinând din cap, „şi-ai să atragi clienţii înăuntru".

Clopoţeii de sanie atârnaţi la uşă scoaseră clinchete vesele când el intră. Înăuntru mirosea a scorţişoară, a cuişoare şi a mere. Şi, constată el după ce trase adânc aer în piept, a Regan Bishop. Aroma subtilă şi îmbietoare pe care o remarcase în cafenea plutea şi aici.

Exploră pe îndelete. Mobila era dispusă meticulos astfel încât să permită trecerea. O canapea aici, o măsuţă solitară acolo. Lămpi, cupe, vaze – toate jucând rol dublu, de exponate şi de aranjamente. O masă de sufragerie era fin ornată cu porţelanuri şi cristale, lumânări şi flori, ca şi cum oaspeţii erau aşteptaţi să sosească dintr-o clipă în alta. Un patefon Victrola antic stătea deschis lângă un scrin umplut cu articole din anii '78.

Erau trei încăperi, fiecare la fel de lustruită şi de organizată. Nu zări nicăieri vreo urmă de praf. Se opri lângă

un bufet de bucătărie, umplut până la refuz cu tacâmuri albe din ceramică și boluri de lut pictate în albastru.

– Este o piesă frumoasă, spuse Regan din spatele lui.

– Avem una identică în bucătăria de la fermă. Nu se întoarse. Știuse că ea se afla acolo. Mama păstra tacâmurile de zi cu zi în el. Unele albe, ca acestea. Și pahare. Unele groase, care nu se spărgeau ușor. A aruncat cu unul după mine odată, când am scos-o din sărite.

– Te-a nimerit?

– Nu. Dar ar fi reușit, dacă asta ar fi vrut. Se întoarse și îi aruncă acel zâmbet mortal. Avea o țintă a naibii de bună! Ce naiba faci în mijlocul acestei pustietăți, Regan Bishop?

– Îmi vând marfa, Rafe MacKade.

– Marfa ta nu este rea. Cât ceri pe dragonul din vitrină?

– Ai gusturi excelente. Face cinci sute cincizeci.

– Ăsta e jaf, Regan. Întinzând mâna, îi descheie singurul nasture auriu al taiorului bleumarin.

Ea consideră acel gest neînsemnat ca fiind ciudat de intim, însă refuză să pomenească despre el.

– Primești ceea ce plătești.

– Dacă joci inteligent, poți obține mai mult. Își îndesă degetele mari în buzunarele din față ale blugilor și reîncepu să exploreze. De cât timp ești în oraș?

– S-au împlinit trei ani vara trecută.

– De unde? Cum ea nu răspunse, el aruncă o privire înapoi și ridică din una din sprâncenele negre, senzuale. Fac și eu conversație, scumpo. Îmi place să am cât de cât o idee despre oamenii cu care fac afaceri.

– Încă nu am făcut nici o afacere. Își dădu părul după ureche și zâmbi. Scumpule.

Râsul lui răbufni, rapid și fermecător. Drept răspuns, fiori firavi îi urcară ei de-a lungul spinării. Era sigură că el reprezenta întruchiparea bărbaților în privința cărora

orice mamă își avertiza fiica. Oricât ar fi fost de tentant, afacerile erau afaceri. Și întotdeauna aveau prioritate.

– Cred că îmi va plăcea de tine, Regan. Își înclină capul. Cu siguranță arăți bine.

– Iarăși faci conversație?

– Doar o observație. Cu un zâmbet jucându-i pe buze, el își plecă privirea asupra mâinilor ei. Purta inele, cu pietre drăguțe, strălucitoare și cu monturi în aur. Vreunul dintre acelea înseamnă ceva care îmi va sta în cale?

Ea simți fluturi în stomac. Se îndreptă de spate.

– Aș spune că depinde mult de direcția în care te îndrepți.

– Nu, declară e. Nu ești măritată. Mi-ai fi aruncat-o în față. Așadar... Satisfăcut, se așeză pe un scaun îmbrăcat în catifea roșie și își sprijini brațul de spătarul curbat. Vrei să iei loc?

– Nu, mulțumesc! Ai intrat pentru afaceri sau pentru a mă convinge să-ți sar în pat?

– Eu nu conving niciodată femeile să-mi sară în pat.

Îi zâmbi.

„Nu", se gândi ea, „e de-ajuns să afișezi acel zâmbet și să faci un gest cât de mărunt".

– Afaceri, Regan. Relaxat, își puse unul peste altul picioarele încălțate în ghete. Deocamdată, numai afaceri.

– În regulă. Atunci, îți voi oferi niște cidru fierbinte.

– Accept.

Ea se făcu nevăzută, trecând printr-o ușă care dădea în spate. Rămas singur, Rafe chibzui pentru o clipă. Nu intenționase să fie atât de transparent, nu își dăduse seama că era într-atât de atras de ea. Fusese ceva în felul în care ea stătuse acolo, purtând acel taior perfect croit și bijuterii alese cu gust, cu privirea atât de calmă și de amuzată, cu parfumul care aproape îi luase mințile.

Dacă întâlnise vreodată în viaţa lui o femeie care să prevestească numai belele, aceea era Regan Bishop. Deşi arareori alegea calea cea mai uşoară, erau prea multe în joc pentru a accepta provocarea.

Apoi ea se întoarse, cu picioarele acelea nemaipomenit de lungi şi cu acea tunsoare drăguţă care îi acoperea chipul pe jumătate.

La naiba, ar fi putut oricând să ridice miza jocului, îşi dădu el seama.

– Mulţumesc! Luă cana emailată aburindă pe care ea i-o întinsese. Mă gândeam să angajez vreo firmă din D.C. sau Baltimore, poate să îmi fac timp să cutreier chiar eu prin câteva magazine.

– Pot achiziţiona orice poate achiziţiona o firmă din D.C. sau Baltimore, la un preţ mai bun. Spera ea.

– Se prea poate. Chestia este că îmi place ideea de a face afaceri aproape de casă. Vom vedea ce vom putea întreprinde. Sorbi din cidru şi i se păru fierbinte şi înţepător. Ce ştii despre reşedinţa Barlow?

– Se prăbuşeşte. Cred că este o crimă faptul că nu s-a întreprins nimic pentru a o conserva. Această parte a ţării este de regulă protectoare cu zonele ei istorice şi cu clădirile. Dar oraşul ignoră acel loc. Dacă aş fi dispus de mijloacele financiare necesare, l-aş fi cumpărat eu însămi.

– Şi te-ai fi ales cu mai mult decât cu o casă luată pe bani puţini. Casa este solidă ca o stâncă. Dacă nu ar fi fost atât de bine construită, s-ar fi transformat în moloz până acum. Însă are nevoie de multă muncă..., zise el visând cu ochii deschişi şi începu să îşi imagineze totul. Podelele trebuiesc nivelate şi finisate, pereţii trebuiesc reparaţi sau dărâmaţi, ferestrele trebuiesc înlocuite. Acoperişul este un dezastru. Se întoarse cu picioarele pe pământ şi ridică din umeri. Toate astea înseamnă timp şi bani. Când va fi gata, vreau să o fac să arate

așa cum era în 1862, când membrii familiei Barlow au locuit acolo și au urmărit bătălia de la Antietam de la fereastra verandei.

– Chiar așa? întrebă Regan zâmbind. Și eu care credeam că se pitiseră în pivniță!

– Nu și în varianta pe care mi-am imaginat-o eu. Cei bogați și privilegiați urmărind spectacolul, poate chiar enervându-se când vreo fereastră se spărgea din cauza loviturilor de tun sau când țipetele celor care mureau sau erau pe moarte trezeau bebelușul din somn.

– Ești cinic. Să fii bogat nu înseamnă că nu ai fi îngrozit dacă ai fi obligat să vezi oameni murind pe peluza casei tale.

– Centrul bătăliei nu a ajuns atât de aproape. Oricum, asta este ceea ce îmi doresc – culorile potrivite, ornamentele, tapetul, mobila, toate celelalte chestii. Funcționalitatea. Simțea nevoia să-și aprindă o țigară, dar și-o reprimă. Ce crezi despre renovarea unei case bântuite?

– Sunt interesată. Îl privi peste marginea cănii. În plus, nu cred în fantome.

– Vei crede înainte de a termina. Mi-am petrecut o noapte acolo, în copilărie, împreună cu frații mei.

– Uși care scârțâie, lanțuri care zornăie?

– Nu. Acum nu mai zâmbea. Cu excepția celor pe care Jared le-a aranjat special pentru a ne speria de moarte pe noi ceilalți. Este un loc pe scară care îți va da fiori. Poți simți miros de fum lângă șemineul din living. Și ai senzația că se uită cineva peste umărul tău când treci pe holuri. Dacă este destul de liniște și dacă asculți cu atenție, poți auzi zăngănit de săbii.

Fără să-și dea seama, ea se cutremură ușor.

– Dacă încerci să mă sperii ca să nu accept oferta, nu vei reuși!

– Îţi făceam numai o introducere. Aş vrea să arunci o privire acolo, să vizitezi camerele împreună cu mine. Vom vedea cu ce idei vii. Mâine după-amiază îţi convine? Pe la ora două?

– Ar fi bine. Trebuie să fac nişte măsurători.

– În regulă. Îşi puse cana deoparte şi se ridică. Mi-a plăcut să fac afaceri cu tine.

Încă o dată, ea îi acceptă mâna întinsă.

– Bine ai venit acasă!

– Eşti prima care a spus-o. Bucurându-se de ironia situaţiei, îi duse mâna la buze, privind-o. Ceea ce înseamnă, din nou, că nu ştii tot ce ar trebui. Ne vedem mâine. Şi, Regan, adăugă el îndreptându-se spre uşă, scoate dragonul din vitrină! Îl vreau.

Ieşind din oraş, trase maşina pe marginea drumului şi opri. Neluând în seamă zăpada şi şfichiuielile îngheţate ale vântului, evaluă casa din vârful dealului.

Ferestrele ei sparte şi balcoanele curbate nu dezvăluiau nimic, la fel cum nici ochii umbriţi ai lui Rafe nu o făceau. „Fantome", medită el, în timp ce zăpada se aşternea în linişte în jurul lui. Poate. Însă începea să îşi dea seama că singurele fantome pe care încerca să le reducă la tăcere erau cele din sufletul lui.

capitolul 2

Partea bună la a deține propriul magazin, cel puțin în ceea ce o privea pe Regan, consta în faptul că puteai cumpăra și vinde ceea ce voiai, îți făceai singur programul și îți creai singur atmosfera de lucru.

Totuși, deși era singurul proprietar și singurul angajat de la Past Times, Regan Bishop nu accepta vreo urmă de delăsare. În calitate de propriul ei șef, era dură, adesea intolerantă și aștepta numai rezultate excelente de la personalul ei. În calitate de acel personal, lucra din greu și foarte rar se plângea.

Avea exact ceea ce își dorise dintotdeauna – o casă și o afacere într-un orășel de provincie, departe de presiunile și de durerile de cap ale orașului în care își trăise primii douăzeci și cinci de ani din viață.

Să se mute în Antietam și să înceapă o afacere pe cont propriu reprezentase o parte din planul ei cincinal după absolvirea Universității Americane. Avea diplome de istorie și management în buzunar, și, până să ajungă să poarte roba și toca, câștigase deja o experiență de cinci ani în antichități.

Lucrând pentru altcineva.

Acum ea era șefa. Fiecare milimetru din magazin și din apartamentul confortabil de deasupra erau ale ei – și ale băncii. Comanda lui MacKade avea să o ajute să ajungă mult mai repede să dețină partea mai mare.

În clipa în care Rafe plecase, după-amiaza trecută, Regan încuiase și se grăbise să ajungă la bibliotecă. Împrumutase un teanc de cărți, care să îi completeze propriile volume de cercetare.

Până pe la miezul nopții, când privea aproape cruciș, citise și luase notițe despre fiecare detaliu al vieții în perioada Războiului Civil din Maryland.

Cunoștea fiecare aspect al bătăliei de la Antietam, de la marșul lui Lee până la retragerea lui peste râu, de la pălăvrăgeala lui McClellan până la vizita președintelui Lincoln la o fermă din afara orașului Sharpsburg. Știa numărul celor morți și al celor răniți, înaintarea sângeroasă de peste deal și prin lanul de porumb.

Erau informații triste și standard, pe care le mai studiase înainte. Într-adevăr, fascinația ei pentru bătălie și pentru zona liniștită în care aceasta explodase îi influențase decizia în alegerea unei case.

Însă acum reușise să afle frânturi despre membrii familiei Barlow – atât fapte reale, cât și speculații. Familia locuise în casa de pe deal aproape o sută de ani înainte de acea teribilă zi a lui septembrie 1862. Proprietari de pământuri și afaceriști prosperi, trăiseră ca niște nobili. Balurile și dineurile lor ademeneau oaspeți până și din îndepărtatul Washington și din Virginia.

Știa cum se îmbrăcau – cu redingote, în dantelă și cu fuste cu crinolină. Cu pălării din mătase și cu pantofi din satin. Știa cum își duceau traiul, având servitori care turnau vinul în cupe de cristal, casa fiindu-le decorată cu flori din seră, mobilierul strălucind de la lustrul cu ceară de albine.

Acum, când parcurgea drumurile înzăpezite, prin vântul puternic, sub razele strălucitoare ale soarelui, își putea imagina cu exactitate culorile și materialele, piesele de mobilier și zorzoanele care îi înconjuraseră.

Șifoniere din lemn de trandafir. Porțelanuri Wedgwood și taburete din păr de cal. Rafinatul cabinet Chippendale pentru stăpân, elegantul secretar din lemn de cireș și sticlă murală pentru doamna lui. Perdele din

brocart şi o nuanţă intensă de albastru colonial pentru pereţii din salon.

Rafe MacKade nu avea să-şi irosească banii. Şi, oh, spera că buzunarele lui erau adânci!

Pajiştea abruptă şi accidentată care urca spre casă era acoperită de un strat gros de zăpadă. Nici o urmă de cauciucuri sau de pluguri utilitare nu îi întinase plapuma albă, frumoasă, imaculată – şi foarte incomodă.

Deranjată de faptul că Rafe nu se ocupase de acel detaliu, Regan îşi opri maşina la marginea pantei. Înarmată cu servieta ei, începu lungul urcuş anevoios.

Măcar se gândise să se încalţe cu ghete, se bucură ea în vreme ce zăpada îi trecea de glezne. Fusese foarte aproape de a-şi lua costum şi tocuri înalte – înainte de a-şi aduce aminte că acel impresionant Rafe MacKade nu se afla în programul ei. Pantalonii gri, taiorul cambrat şi gulerul negru înalt constituiau o ţinută de afaceri acceptabilă pentru o misiune ca aceea. Şi, cum se îndoia că locul era încălzit, haina roşie de lână avea să-i fie utilă atât înăuntru, cât şi afară.

Era un loc fabulos şi intrigant, decise ea în timp ce urca dealul. Toate acele pete de mică din piatră, licărind asemenea sticlei în lumina soarelui, compensau pentru ferestrele bătute în scânduri. Uşile verandei atârnau în balamale, dar clădirea însăşi se profila semeaţă pe cerul albastru cernit.

Îi plăcea modul în care aripa de est ieşea în evidenţă într-un unghi rigid. Maniera în care cele trei hornuri se înălţau pe acoperiş de parcă aşteptau să fumege. Îi plăcea până şi felul în care obloanele rupte atârnau pieziş.

„Chiar are nevoie de reparaţii", se gândi ea cu o afecţiune care o surprinse. De cineva care să o iubească şi să o accepte exact aşa cum era. De cineva care să-i aprecieze punctele forte şi să-i înţeleagă slăbiciunile.

Clătină din cap şi râse în sinea ei. Gândea de parcă s-ar fi referit la un bărbat – poate unul asemenea lui Rafe MacKade –, nu la o casă.

Se apropie, luptându-se cu rafalele puternice, viscolite. Pietrele şi tufişurile crescute în neorânduială formau grămăjoare inegale în zăpadă, ca nişte copii ascunşi sub pături, aşteptând să facă pozne. Rugii de mure erau suficient de vicleni încât să o înşface de pantaloni cu gheare subţiri şi ascuţite. Însă odinioară pajiştea fusese mănoasă, verde şi plină de flori.

Dacă Rafe avea ceva imaginaţie, urma să fie iarăşi aşa.

Amintindu-şi ei înseşi că peisagistica era problema lui, îşi croi drum, răsuflând cu greu, până la uşile rupte ale verandei.

El întârzia, constată ea, încruntându-se.

Regan privi în jur, îşi scuturâ picioarele pentru a se încălzi şi se uită la ceas. Rafe MacKade nu se putea aştepta ca ea să stea afară, în frig şi vânt, şi să aştepte! Fix zece minute, se hotărî ea. Apoi avea să îi lase un bilet, un bilet foarte serios despre cât de important e să respecţi orele stabilite, şi să plece.

Dar nu făcea nici un rău dacă arunca o privire pe fereastră.

Păşind cu grijă, reuşi să urce treptele, evitând dalele de lemn rupte. Pe balustradă ar fi trebuit să se caţăre glicină sau zorele, considera ea, şi, preţ de o clipă, aproape că simţi mirosul vag, dulce al primăverii.

Se trezi îndreptându-se spre uşă şi strângând pumnul în jurul mânerului, înainte de a-şi da seama că, încă de la început, aceea fusese intenţia ei. Cu siguranţă era încuiată. Nici măcar micile oraşe nu erau scutite de vandali. Dar, chiar când gândea acest lucru, mânerul i se roti în mână.

Ar fi fost înţelept din partea ei să intre, să se adăpostească de vânt, să înceapă să cerceteze terenul. Totuşi,

își retrase mâna, tresărind. Respirația i se auzea gâfâit, șocant de tare în atmosfera liniștită. În mănușile ei din piele netedă, mâinile îi erau reci și tremurau.

I se tăiase răsuflarea din cauza urcușului, se liniști ea. Avea frisoane din cauza vântului. Asta era tot. Dar teama stătea lipită de ea ca un scai, șuierându-i prin vene.

Rușinată, privi cu reținere în jur. Nu era nimeni care să îi vadă reacția ridicolă. Numai zăpada și copacii.

Trase adânc aer în piept, râse de ea și deschise ușa.

Scârțâi, desigur. Era de așteptat. Holul larg de la intrare o încântă în asemenea măsură, încât uită de orice altceva. Închizând ușa, se sprijini cu spatele de ea și oftă.

Erau mult praf și mucegai, se vedeau pete de umezeală pe pereți, plintele erau distruse de șoarecii hrăpăreți, pânzele de păianjen atârnau ca niște plase murdare. Ea își imagină o vopsea verde, intensă, lambriuri de nuanța cremoasă a fildeșului, măreția și strălucirea podelelor lustruite de pin sub picioare, o tufă înflorită de trandafiri imperiali.

Ceva mai încolo își închipui o masă semicirculară, și pe ea o cupă de Dresda din care se revărsau și mai mulți trandafiri, încadrată de sfeșnice din argint. Un micuț taburet pentru hol din lemn de nuc, cu spătar perforat, un suport din alamă pentru umbrele, o oglindă aurită.

În minte i se învârteau imagini cu modul cum arătase locul și cum ar putea arăta, iar ea nu mai simțea frigul care îi transforma respirația în aburi, care o precedau în timp ce se plimba prin casă.

În salon se minună de șemineul Adam. Marmura era murdară, însă neatinsă de trecerea timpului. Avea două vaze identice în magazin, care s-ar fi potrivit de minune pe poliță. Și un taburet brodat, menit să susțină picioarele obosite chiar în fața acelui cămin.

Bucuroasă, își scoase agenda și trecu la lucru.

Pânze de păianjen i se agăţară în păr, se murdări pe obraji, ghetele i se acoperiră de praf în timp ce măsura şi făcea planuri. Ajunsese în Paradis. Era într-o dispoziţie atât de bună, încât, atunci când auzi paşii, se întoarse zâmbind, nu pregătită pentru a se plânge.

– Este minunat! De-abia...

Vorbea singură.

Încruntându-se, ieşi din salon şi ajunse în hol. Începu să strige, apoi remarcă faptul că nu existau alte urme de paşi în praf, în afară de ale ei.

Îşi spuse că îşi imaginase totul şi se cutremură. Casele mari şi pustii scoteau tot felul de sunete. Lemnul care trosnea, vântul care se izbea de ferestre... rozătoarele, se gândi ea, strâmbându-se. Nu se temea de şoareci sau de păianjeni ori de scândurile care scârţâiau.

Dar, când podeaua de la etajul superior gemu, nu putu să îşi stăpânească ţipătul. Inima i se urcă în gât şi începu să îi bată ca a unei păsări speriate. Înainte de a avea şansa să îşi revină, auzi sunetul inconfundabil al unei uşi care se închidea.

Traversă holul într-o clipită şi bâjbâi după mânerul uşii, când îi veni un gând.

Rafe MacKade.

„Oh, se crede deştept", îşi spuse ea furioasă. Se furişase în casă înaintea ei şi se ascunsese în spate, îşi imagină ea. Se afla acolo, sus, chiar atunci, cocoşat de râs la ideea că ea o zbughise afară, ca o eroină gotică idioată cu sânii mari.

„Nici gând", îşi zise ea hotărâtă şi îşi îndreptă umerii. Îşi ridică bărbia şi o porni spre scările spiralate.

– Nu eşti amuzant, MacKade, strigă ea. Acum, dacă ţi-ai terminat mica farsă stupidă, mi-ar plăcea să trecem la treabă.

Când simţi atingerea rece, fu prea şocată pentru a se mişca. Mâna cu care strângea balustrada îi amorţi,

chipul îi păli. Acolo, la jumătatea acelor scări grațioase, se clătină. Propriul scâncet o urni din loc. Ajunse la primul etaj din patru pași rapizi.

„Un curent de aer", se gândi ea, blestemându-și suspinele. „Doar un curent de aer nesuferit."

– Rafe! Vocea îi sună spart, înfuriind-o. Mușcându-și buza, privi atentă holul de jos, ușile închise și misterioase care se aliniau de-a lungul lui. Rafe, rosti ea iarăși și se strădui ca vocea să îi pară iritată, nu speriată. Spre deosebire de tine, am un program de respectat, așa că putem să ne vedem de treabă?

Sunetul de lemn frecat pe lemn, trântirea violentă a unei uși și plânsul sfâșietor al unei femei. Uitând de mândrie, Regan o zbughi în jos pe scări. Aproape ajunsese la baza lor, când auzi împușcătura.

Apoi, ușa spre care se grăbise se deschise încet, scârțâind.

Camera se învârti cu ea o dată, de două ori și după aceea dispăru cu totul.

– Hai, scumpo, revino-ți!

Regan întoarse capul, se tângui și tremură.

– Până la capăt, amice! Deschide-ți ochii ăia mari și albaștri pentru mine.

Vocea era atât de îmbietoare, încât îi dădu ascultare. Și se trezi uitându-se în ochii lui Rafe.

– Nu a fost amuzant.

Puțin ametită din cauza ușurării, el zâmbi și o lovi încetișor peste obraz.

– Ce anume?

– Să te ascunzi sus ca să mă sperii. Clipi pentru a putea vedea din nou clar și descoperi că stătea cuibărită în poala lui, pe pervazul ferestrei din salon. Lasă-mă să mă ridic!

– Nu prea cred. Încă nu te poți ține pe picioare. Relaxează-te puțin!

Îi schimbă poziția cu îndemânare, astfel încât capul ei se sprijini pe curbura brațului său.

– Sunt bine.

– Ești albă ca o foaie de hârtie. Dacă aș fi avut o ploscă, ți-aș fi turnat niște coniac pe gât. Cu toate astea, nu am mai văzut nici o femeie leșinând cu atâta grație. Te-ai cam scurs din picioare, dar bine că am apucat să te prind înainte de a te lovi cu capul de podea.

– Dacă te aștepți să-ți mulțumesc, las-o baltă! Îl îmbrânci, însă constată că era de neclintit. Este vina ta.

– Mulțumesc! Mă simt măgulit când mă gândesc că femeile îmi cad la picioare imediat ce dau ochii cu mine. Uite! Îi mângâie iarăși obrazul cu un deget. Așa ți-ai mai recăpătat un strop din culoare.

– Dacă acesta e stilul în care faci tu afaceri, poți să-ți iei slujba și să... Scrâșni din dinți. Lasă-mă să mă ridic!

– Hai să încercăm asta! Ridicând-o, o așeză pe pervaz, lângă el. Mâinile sus, adăugă el, ridicându-le pe ale lui. Acum, de ce nu îmi explici de ce ești așa revoltată?

Țuguindu-și buzele, ea își netezi pantalonii murdari.

– Știi prea bine.

– Tot ce știu este că am intrat pe ușă și am văzut cum plonjai spre podea ca o lebădă spre luciul apei.

– Nu am mai leșinat niciodată în viața mea. Era grozav de supărată că i se întâmplase tocmai atunci – în fața lui. Dacă vrei să pun la punct casa asta, nu ai să-ți atingi scopul băgându-mă în sperieți până cad inconștientă.

El o măsură din priviri și scotoci în buzunar după țigările la care renunțase cu exact opt zile în urmă.

– Cum te-am speriat?

– Plimbându-te pe sus, deschizând și închizând uși, făcând acele zgomote ridicole.

– Poate ar trebui să încep prin a-ţi spune că am fost reţinut la fermă. Nu am plecat de acolo decât acum cincisprezece minute.

– Nu te cred.

– Nu te condamn. Dacă nu avea de gând să fumeze, trebuia să se mişte. Ridicându-se, se îndreptă grăbit spre şemineu. I se păru că simte un iz uşor de fum, ca şi cum focul fusese stins de curând. Shane a fost acolo – şi, de asemenea, Cy Martin. Este primar acum.

– Ştiu cine este Cy Martin, îi răspunse ea înţepată.

– Ar fi trebuit să îl vezi în liceu, reflectă Rafe. Un mare nemernic. Oricum, Cy a venit să vadă dacă Shane ar putea să îi cureţe cu plugul zăpada de pe stradă. L-am lăsat acolo când am plecat. Acum cincisprezece minute. Am împrumutat maşina cu tracţiune integrală a lui Shane, pentru a urca dealul. Am parcat-o şi am ajuns la uşă la timp pentru a te vedea dându-ţi ochii peste cap.

Reveni lângă ea, îşi dezbrăcă haina şi îi înfăşură picioarele cu ea.

– Că tot veni vorba, cum ai intrat?

– Eu... Se holbă la el şi înghiţi în sec. Am deschis uşa.

– Era încuiată.

– Nu, nu era.

Ridicând dintr-o sprânceană, el zornăi cheile din buzunar.

– Interesant.

– Nu minţi, spuse ea după o clipă.

– Nu de data asta. Ce-ar fi să-mi spui ce-ai auzit?

– Paşi. Dar nu era nimeni acolo. Pentru a-şi încălzi mâinile, şi le vârî sub haina lui. Scândurile scârţâiau la etaj. Am început să urc. Era frig, teribil de frig, şi m-au trecut fiorii, aşa că m-am întors la parter.

– Erai speriată, dar ai urcat, în loc să ieşi?

– Am crezut că tu erai acolo, sus. Urcam să mă iau de tine. Zâmbetul ei era firav, dar măcar exista. Eram furioasă pentru că reuşiseşi să mă faci să sar speriată. Apoi am privit pe hol. Cred că am ştiut că tu nu erai acolo. Am auzit un sunet de lemn zgâriat, şi o uşă trântită violent şi pe cineva plângând. Apoi am rupt-o la fugă.

El se aşeză din nou lângă ea şi îşi trecu braţul pe după umerii ei, într-o îmbrăţişare prietenească.

– Cine nu ar fi făcut-o?

– O împuşcătură, îşi aminti ea. Aproape ajunsesem la baza scărilor, când am auzit un foc de armă. Mi-au ţiuit urechile. După aceea uşa s-a deschis şi s-a făcut întuneric.

– Nu ar fi trebuit să întârzii. Pe neaşteptate, se aplecă şi o sărută rapid, scurt. Îmi pare rău!

– Nu asta am vrut să spun!

– Treaba este că unii oameni simt anumite lucruri în acest loc, alţii... nu. Tu mi-ai părut genul puternic, practic.

Ea îşi încrucişă braţele peste piept.

– Oh, chiar aşa?

– Încăpăţânată, adăugă el zâmbind larg. Se pare că ai mai multă imaginaţie decât am crezut. Te simţi mai bine acum?

– Sunt în regulă.

– Sigur nu vrei să mi te mai aşezi în poală?

– Destul de sigur, mulţumesc.

Susţinându-i privirea, el îi îndepărtă o pânză de păianjen din păr.

– Vrei să plecăm de aici?

– Cu siguranţă.

El îşi ridică haina.

– Mi-ar plăcea să te duc undeva.

– Nu este nevoie. Am spus că sunt... Se ridică şi se izbi de pieptul lui. Fie, reuşi să îngaime.

– Afaceri, scumpo. Îi dădu părul după ureche, trecu cu degetul peste acvamarinul pătrat din urechea ei. Deocamdată. Cred că putem găsi un loc ceva mai cald şi mai confortabil pentru a pune la punct detaliile.

Ea decise că propunerea lui era rezonabilă. Un lucru înţelept.

– În regulă.

Îşi ridică servieta şi porni înaintea lui spre uşă.

– Regan?

– Da?

– Eşti murdară pe faţă.

El râse la căutătura piezişă pe care i-o aruncă ea, apoi o ridică în braţe. În vreme ce ea mormăia un protest, el o purtă dincolo de veranda năruită.

– Trebuie să fii atentă pe unde calci, îi spuse, aşezând-o pe picioare lângă un jeep.

– Întotdeauna sunt atentă.

– Pun pariu că da, şopti el pe când ocolea maşina.

Conduse până în vale, se strecură pe lângă maşina ei şi îşi continuă drumul.

– Am crezut că te voi urma, începu ea.

– Cum nu cred că ai face-o până la capătul pământului, hai să luăm o singură maşină. Te aduc înapoi.

– De unde?

– De acasă, dulce casă, scumpo.

În zăpadă, cu soarele care scălda câmpurile albe, ferma MacKade era frumoasă ca un cadru Currier and Ives[1]. O casă de piatră cu verandă acoperită, un acoperiş arcuit peste hambarul roşu, acareturi acoperite şi o pereche de câini aurii, care lătrau, dădeau din coadă

[1] Currier and Ives a fost o imprimerie americană de succes, condusă de către Nathaniel Currier (1813–1888) şi James Merritt Ives (1824–1895). (n.tr.)

şi împrăştiau zăpada, completau scena – o scenă care o uimi pe Regan.

Trecuse de nenumărate ori cu maşina pe lângă proprietatea MacKade – când câmpurile erau cafenii şi brăzdate pentru semănat sau când păreau o mare de grâu şi porumb. Chiar se oprise o dată sau de două ori în vreme ce Shane îşi conducea tractorul şi se gândise cât de potrivit părea el pentru acele pământuri.

Nu şi-l putea imagina pe Rafe MacKade în aceeaşi ipostază.

– Presupun că nu te-ai întors pentru a deveni fermier.

– La naiba, nu! Shane iubeşte viaţa la fermă, Devin o tolerează. Jared o priveşte ca pe o afacere continuă.

Ea îşi înclină capul când el parcă jeepul lângă maşina mică.

– Şi tu?

– O urăsc.

– Nu ai nici o legătură cu pământul?

– Nu asta am spus. Ideea era că urăsc activitatea de fermier.

Rafe sări din jeep, întâmpinat de căţeii din rasa Golden Retriever care dădeau din coadă. Înainte ca Regan să pună piciorul în zăpada adâncă, el o luă pe sus.

– Aş vrea să încetezi cu asta. Sunt perfect capabilă să merg prin puţină zăpadă.

– Ghete de oraş. Destul de drăguţe, totuşi, comentă el în timp ce o ducea în braţe spre verandă. Ai picioare mici. Staţi afară! le comandă câinilor.

Deschise uşa fără efort, o împinse cu cotul şi o duse pe ea înăuntru.

– Hei, Rafe, ce ai adus?

Zâmbind larg, Rafe o aşeză mai bine pe Regan în braţele lui şi îi făcu cu ochiul lui Shane.

– Mi-am adus o femeie.

– Şi încă una arătoasă!

Shane aruncă pe foc bușteanul pe care îl ținea și își îndreptă spatele. Ochii lui, de culoarea cețurilor care acoperă valurile mării, se încălziră în semn de apreciere.

– Salut, Regan!

– Shane.

– Avem cafea fierbinte? întrebă Rafe.

– Sigur. Shane lovi cu cizma bușteanul pentru a-l așeza mai bine. Bucătăria nu se închide niciodată.

– Bine. Acum, dispari!

– Ei bine, asta a fost, cu siguranță, o mojicie.

Regan își suflă părul din ochi, în timp ce Rafe o cără pe hol și apoi în bucătărie.

– Ești singură la părinți, corect?

– Da, dar...

– Mi-am imaginat. O depuse pe unul dintre scaunele din trestie de la masa din bucătărie. Cum îți place cafeaua?

– Simplă – neagră.

– Ce femeie! Își dezbrăcă haina și o aruncă într-un cârlig de pe ușa din spate, unde atârna deja haina grea, de lucru, a fratelui său. Alese două căni de un alb strălucitor dintr-un bufet cu geamuri din sticlă. Vrei ceva pe lângă cafea? O femeie care tot visează la el îi pregătește mai mereu prăjituri lui Shane. Datorită mutrei ăleia drăguțe și inocente pe care o are.

– Drăguță, poate. Toți sunteți drăguți. Își lăsă haina să îi alunece de pe umeri cu un murmur de apreciere pentru căldura din încăpere. Și voi refuza prăjiturile.

El îi așeză o cană aburindă în față. Din obișnuință, întoarse un scaun și îl încălecă.

– Așadar, vei refuza și casa?

Savurând momentul, ea își studie cana cu cafea, gustă și o găsi nemaipomenit de savuroasă.

– Am în stoc câteva piese pe care cred că le vei considera mai mult decât potrivite atunci când vei ajunge la stadiul în care să alegi mobila. Am făcut şi câteva cercetări privind combinaţiile de culori şi materiale tradiţionale din acea perioadă.

– Adică este un da sau un nu, Regan?

– Nu, nu voi refuza. Îşi ridică privirea pentru a o susţine pe a lui. Şi te va costa.

– Nu eşti îngrijorată?

– Nu am spus asta. Dar acum ştiu la ce să mă aştept. Pot să garantez că nu îţi voi mai cădea la picioare a doua oară.

– Aşa aş spera. M-ai speriat de moarte. Se întinse să se joace cu degetele mâinii pe care ea o ţinea pe masă. Îi plăcură delicateţea lor şi sclipirea pietrelor şi a aurului. În timpul cercetărilor tale, ai dat şi peste vreo informaţie despre cele două corpuri?

– Cele două corpuri?

– Ar fi trebuit să o întrebi pe bătrâna doamnă Metz. Îi place la nebunie să spună povestea. Ce fel de ceas este acesta?

Curios, Rafe îşi strecură un deget pe sub cele două benzi negre din elastic, identice.

– De prin 1920. Elastic şi marcasit. Ce-i cu corpurile?

– Se pare că doi soldaţi s-au rătăcit de regimentele lor, în timpul bătăliei. Lanul de porumb de la est de aici era acoperit de un fum gros, de la exploziile de praf de puşcă. Unele escadroane se înfruntau printre copaci, alţi soldaţi s-au pierdut sau au murit acolo.

– Unele lupte s-au purtat aici, pe pământurile voastre? întrebă ea.

– O parte. Administraţia parcurilor a pus indicatoare. Oricum, ăştia doi, unul unionist, celălalt confederat, s-au rătăcit. Erau doar nişte băieţi, probabil îngroziţi.

Ghinionul i-a făcut să se întâlnească în pădurile care delimitează terenurile MacKade de proprietatea Barlow.

– Oh! Gânditoare, își dădu părul pe spate. Uitasem că proprietățile se învecinează.

– Sunt mai puțin de opt sute de metri între casa asta și reședința Barlow, printre copaci. Oricum, au ajuns față în față. Dacă vreunul din ei ar fi avut un dram de minte, ar fi fugit să se ascundă și s-ar fi rugat pentru salvare. Dar nu! El își ridică din nou cana. Au reușit să se ciuruiască unul pe altul. Nimeni nu știe cine s-a retras primul. Confederatul a ajuns până la casa Barlow. Ciudat este că era mai mult mort decât viu, însă a reușit să se târască pe verandă. Una dintre servitoare l-a văzut și, fiind o simpatizantă a Sudului, l-a tras înăuntru. Sau poate a văzut pur și simplu un băietan sângerând de moarte și a făcut ce a crezut că era bine.

– Iar el a murit în casă, șopti Regan, dorindu-și să nu își fi imaginat scena cu atâta limpezime.

– Da. Servitoarea s-a grăbit să își cheme stăpâna. Adică pe Abigail O'Brian Barlow, urmașa Carolinei O'Brian. Abigail abia ce poruncise ca băiatul să fie dus la etaj, unde i-ar fi putut îngriji rănile, când a apărut soțul ei. L-a împușcat pe băietan chiar acolo, pe scări.

Tristețea i se transformă pe dată în groază.

– Oh, Doamne! De ce?

– Nevasta lui nu avea să pună mâinile pe un confederat. Ea însăși a murit doi ani mai târziu, în camera ei. Se spune că de la acel incident nu îi mai adresase nici un cuvânt soțului ei – nu că înainte ar fi avut prea multe să își povestească. Se presupune că era una dintre acele căsătorii aranjate. Umbla zvonul că lui îi cam plăcea să o altoiască.

– Cu alte cuvinte, rosti Regan cu dificultate, era un delicat.

– Asta este povestea. Ea era gingașă și nefericită.

– Şi prinsă în capcană, murmură Regan, gândindu-se la Cassie.

– Cred că oamenii nu vorbeau prea mult despre abuzuri pe atunci. Divorţul... Ridică din umeri. Probabil nu reprezenta o opţiune în cazul ei. Oricum, faptul că l-a împuşcat pe băiatul ăla chiar în faţa ei trebuie să fi fost ultima picătură, ştii tu. Ultima cruzime pe care a mai putut-o îndura. Dar asta este numai o parte din adevăr. Partea pe care o cunoaşte lumea.

– Deci nu-i asta tot! Oftă şi se ridică. Cred că am nevoie de mai multă cafea.

– Yankeul a pornit-o împleticindu-se în direcţia opusă, continuă Rafe, bombănind o mulţumire când ea îi umplu din nou cana. Străbunicul meu l-a găsit zăcând inconştient lângă afumătoare. Străbunicul meu îşi pierduse cel mai mare dintre fii la Bull Run – murise purtând uniforma sură a confederaţilor.

Regan închise ochii.

– L-a ucis pe băiat.

– Nu. Poate s-a gândit la asta ori poate s-a gândit să îl lase, pur şi simplu, acolo, să sângereze până la moarte. Dar l-a ridicat şi l-a adus în bucătărie. El şi soţia lui, fetele lor, l-au îngrijit pe masă. Nu pe aceasta, adăugă Rafe zâmbind slab.

– Este reconfortant să aflu asta.

– Şi-a recăpătat cunoştinţa de câteva ori, a încercat să le spună ceva. Însă era prea slăbit. A rezistat în acea zi şi în o bună parte a nopţii, dar a murit până dimineaţa.

– Au făcut tot ce au putut.

– Da, dar s-au trezit cu un soldat unionist mort în bucătărie, cu sângele lui împrăştiat pe podea. Toţi cei care îi cunoşteau ştiau că erau simpatizanţi sudişti devotaţi, care îşi pierduseră deja un fiu pentru cauză şi mai aveau încă doi plecaţi la armată. Le-a fost teamă, aşa că au ascuns cadavrul. Când s-a întunecat, l-au îngropat,

cu uniforma pe el, cu arma şi cu o scrisoare de la mama lui în buzunar.

El o privi atunci, cu ochii lipsiţi de căldură şi neclintiţi.

– De aceea şi casa asta este bântuită. Am crezut că te-ar putea interesa.

Ea nu zise nimic pe moment, ci doar îşi puse cafeaua deoparte.

– Casa ta este bântuită?

– Casa, pădurile, câmpurile. Ajungi să te obişnuieşti cu toate, cu zgomotele slabe, cu senzaţiile subtile. Niciodată nu am vorbit prea mult despre ele; pur şi simplu, erau acolo. Poate ai simţit şi tu ceva în păduri, noaptea, sau pe câmpuri, când dimineţile sunt ceţoase şi prea liniştite. El zâmbi slab când îi observă curiozitatea din privire. Până şi cei cinici simt câte ceva când se află pe un câmp de luptă. După ce a murit mama, chiar şi casa părea... neliniştită. Sau poate a fost numai în imaginaţia mea.

– De aceea ai plecat?

– Am avut multe motive pentru a pleca.

– Şi pentru a te întoarce?

– Unul sau două. Ţi-am spus prima parte a poveştii pentru că m-am gândit că ar trebui să afli tot ce se poate despre reşedinţa Barlow, de vreme ce te vei implica în proiect. Şi ţi-am spus restul... Se aplecă şi îi descheie cei doi nasturi negri ai taiorului. Pentru că o să rămân la fermă o vreme. Acum poţi decide dacă vrei să te aduc aici sau preferi să vin eu la tine.

– Evidenţa o am la magazin, deci...

– Nu vorbesc despre evidenţă.

Îi cuprinse bărbia în palmă, rămase cu ochii deschişi şi aţintiţi într-ai ei când o sărută.

Blând la început, experimentând. Apoi, cu un murmur de mulţumire, mai adânc, astfel încât buzele

ei se deschiseră şi se înfierbântară. Îi observă genele clipind, îi simţi respiraţia întretăiată topindu-i-se în gură, îi simţi pulsul precipitat chiar sub bărbie, exact sub degetele lui. Mirosul învăluitor al pielii ei forma un contrast seducător cu gustul ei ca apa de răcoritor.

Regan îşi ţinu mâinile strâns lipite, în poală. O şoca intensitatea cu care îşi dorea să-l atingă. Să îşi treacă mâinile prin părul lui, să pipăie muşchii de sub acel pulover ponosit de flanelă. Dar nu o făcu. Poate că mintea ei se lăsase cuprinsă de o plăcere uimită, poate chiar mai mult de o lăcomie uimită, preţ de o clipă, dar reuşi cumva să îşi menţină concentrarea.

Când el se lăsă pe spate, ea îşi păstră mâinile acolo unde erau şi îşi luă timpul necesar pentru a-şi calma puţin vocea.

– Suntem parteneri de afaceri, nu de hârjoneală.

– Avem afaceri împreună, aprobă el.

– Ai fi apelat la această manevră dacă aş fi fost bărbat?

El se holbă la ea. Începu să chicotească încetişor, apoi izbucni într-un râs zdravăn, în timp ce ea se simţi stingherită de felul ridicol în care formulase întrebarea.

– Pot să îţi ofer un nu categoric. Bănuiesc că, în acel caz, nici tu nu mi-ai fi răspuns la sărut.

– Uite ce, hai să lămurim chestia asta! Am auzit totul despre fraţii MacKade şi despre faptul că sunt irezistibili pentru femei.

– Este blestemul vieţii noastre.

Nu avea să zâmbească – chiar dacă fu nevoită să strângă din dinţi pentru a se împiedica.

– Ideea este că nu sunt interesată de o tăvăleală rapidă, de o aventură sau de o relaţie – ceea ce ar trebui să acopere toate aspectele posibile.

Să fie al naibii dacă nu era şi mai atrăgătoare când se înfuria!

– Îmi va face plăcere să te conving să te răzgândești. De ce să nu începem cu tăvăleala și să progresăm de acolo?

Ea se ridică brusc și își trase haina pe umeri.

– În visele tale!

– Cu asta ai dreptate. Ce-ar fi să te invit la cină?

– Ce-ar fi să mă duci înapoi la mașină?

– În regulă.

Fără a se simți ofensat, se ridică pentru a-și lua haina din cui. După ce și-o trase pe umeri, se întinse spre ea și îi scoase părul de sub gulerul înalt.

– Nopțile sunt lungi și reci în această perioadă a anului.

– Ia-ți o carte, îi sugeră ea în timp ce parcurgea holul. Stai lângă foc.

– Asta faci tu? Clătină din cap. Va trebui să îți condimentez puțin viața.

– Îmi place foarte mult viața mea, mulțumesc! Nu mă ridica... Ordinul se încheie cu un blestem când el o luă pe sus. MacKade, spuse ea oftând în timp ce el o ducea la jeep, încep să cred că ești într-atât de ticălos pe cât spun toți ceilalți.

– Poți fi sigură de asta.

capitolul 3

Era un sunet plăcut. Bubuitul ciocanelor, hârşâitul fierăstraielor, zumzetul burghielor. Prin toate aceste zgomote răzbăteau notele vesele ale unui aparat de radio programat pe melodii country, astfel încât glasul Wynonnei plutea peste clămpănitul cizmelor şi peste vocile bărbăteşti.

Era o larmă, muzica muncii, pe care Rafe o auzise toată viaţa. Aceasta era diferită de clinchetele din şopronul pentru muls, de uruitul unui tractor pe câmp. O prefera. O alesese în ziua în care plecase din Antietam.

Probabil că munca în construcţii îl salvase. Nu se sfia să admită că fusese pus pe rele atunci când îşi luase tălpăşiţa din districtul Washington, cu un deceniu în urmă, pe Harley-ul lui cumpărat la mâna a doua. Dar trebuia să mănânce, aşa că fusese nevoit să muncească.

Îşi înfăşurase o centură cu unelte în jurul taliei şi scăpase de cele mai mari frustrări transpirând.

Încă îşi amintea momentul în care făcuse câţiva paşi în spate şi admirase prima casă la a cărei construcţie contribuise. Îi trecuse prin minte că putea face ceva care să conteze. Şi că ar putea face şi din viaţa lui ceva care să conteze.

Prin urmare, economisise, transpirase şi învăţase.

Prima proprietate pe care o cumpărase, în partea centrală a Floridei, era ceva mai mult decât o cocioabă. Se înecase cu praful de pe pereţi, lovise cu ciocanul până când muşchii începuseră să devină dureroşi din cauza încordării. Dar obţinuse un profit şi îl folosise pentru a cumpăra din nou. Pentru a vinde din nou.

În patru ani, mica firmă care începuse cu un capital redus, numită simplu MacKade, își câștigase o reputație pentru munca de nădejde și de calitate.

Cu toate acestea, nu încetase niciodată să privească în urmă. Acum, stând în salonul reședinței Barlow, înțelese că reușise să închidă cercul.

Avea să realizeze ceva în orașul din care fugise cu atâta îndârjire. Nu se hotărâse încă dacă urma să rămână sau să plece după ce avea să termine. Dar cel puțin avea să își lase amprenta acolo.

Stând aplecat în fața șemineului, Rafe cercetă căminul din piatră. Lucrase deja la horn și era mânjit tot de funingine și de mizerie. „Ea are să cedeze", se gândi el cu satisfacție. Primul lucru pe care urma să îl facă când noua instalație avea să funcționeze după ultimele standarde, era să aprindă un foc zdravăn. Voia să privească flăcările și să își încălzească mâinile la ele.

Își dorea un suport pentru bușteni impecabil, o mască pentru grătar perfectă. Se putea bizui pe Regan pentru asta.

Cu un zâmbet slab, își ridică mistria pentru a amesteca într-o găleată cu mortar. Presimțea că te puteai bizui pe Regan pentru aproape orice.

Cu grijă, precizie și încântare, se apucă să remodeleze piatra.

– Credeam că șeful va sta la birou, făcând calcule.

Rafe aruncă o privire în spate și ridică dintr-o sprânceană. Jared stătea în mijlocul camerei, călcând cu pantofii lui negri și strălucitori o cârpă mânjită. Dintr-un anumit motiv, ochelarii de soare negri, marca Wayfarer, nu păreau nepotriviți pentru costumul lui cenușiu, reiat, din trei piese.

– Chestiile alea-s pentru avocați și bibliotecari.

Jared își scoase ochelarii de soare și îi îndesă în buzunarul sacoului.

– Şi când te gândeşti cum ar fi viaţa fără ei!

– Mai simplă. Rafe îşi înfipse mistria în mortar şi îi evaluă rapid ţinuta fratelui său. Te duci la vreo înmormântare?

– Am fost în oraş cu treburi şi m-am gândit să trec pe aici şi să văd cum merge treaba. Aruncă o privire prin cameră, apoi înapoi, spre hol, când se sparse ceva şi cineva înjură. Aşadar, cum merge?

– În ritm constant. Rafe oftă când Jared scoase o ţigară subţire. Vrei să sufli din aia şi încoace? Am renunţat cu zece zile tare lungi în urmă.

– Te reformezi? Îndatoritor, Jared înaintă şi se aplecă. Fumă alene, în timp ce el şi Rafe se încruntau cu subînţeles la piatră. Nu este deloc ponosită.

Rafe lovi cu pumnul marmura cu incrustaţii trandafirii.

– Un Adam, prietene.

Jared mormăi şi strânse ţigara între dinţi.

– Ai nevoie de ajutor pe aici?

Politicos, Rafe îşi plecă privirea.

– Porţi pantofii tăi buni.

– Mă refeream la weekend.

– Întotdeauna îmi prinde bine o spinare în plus. Încântat de ofertă, Rafe ridică iarăşi mistria. A ta cum mai este?

– La fel de bună ca a ta.

– Te antrenezi în continuare? Lovi în glumă bicepşii lui Jared. Îmi menţin părerea cum că sălile de sport sunt pentru fraieri.

Jared scoase un rotocol de fum.

– Vrei să îmi faci turul casei, frăţioare?

– Sigur, când n-o să fii îmbrăcat atât de scorţos. Pentru a se chinui singur, Rafe inhală fumul. Îţi mulţumesc mult că te-ai ocupat de actele de proprietate ale casei în locul meu.

– Încă nu ai primit factura mea. Zâmbind larg, Jared se îndreptă de spate. Am crezut că eşti nebun când m-ai sunat şi mi-ai zis să pun mâna pe ea. Apoi am făcut o recapitulare. Se întoarse, zâmbind în continuare. Şi am decis că eşti nebun. Practic, ai făcut o furăciune, însă îmi imaginez că te va costa de două ori preţul de achiziţie pentru a-l face locuibil.

– De trei ori, răspunse Rafe încetişor, ca să îl fac să arate aşa cum vreau eu.

– Şi cum vrei să arate?

– Aşa cum a fost.

Rafe trecu cu marginea mistriei peste piatră, nivelând mortarul.

– Îţi va fi greu, murmură Jared. Se pare că nu întâmpini probleme cu munca. Mă întrebam dacă se va întâmpla, ţinând cont de faima locului.

– Banii vorbesc. Am pierdut totuşi un ajutor de instalator azi-dimineaţă. Un amuzament maliţios îi aprinse privirea. Verificau ţevile într-unul dintre budoarele de la etajul secund. Tipul ăsta pretinde că l-a bătut cineva pe umăr. A luat-o la sănătoasa până a ajuns la drumul principal. Nu cred că se va întoarce.

– Alte probleme?

– Nici una pentru care aş avea nevoie de un avocat. Ai auzit poanta cu avocatul şi şarpele cu clopoţei?

– Le-am auzit pe toate, răspunse Jared sec. Ţin un dosar.

Chicotind, Rafe îşi şterse mâinile pe blugi.

– Te-ai descurcat bine, Jare. Mamei i-ar fi plăcut să te vadă aşa ferchezuit. Preţ de o clipă, nu mai spuse nimic. Se auzi numai scârţâitul mistriei pe piatră. Mă simt ciudat să locuiesc la fermă. În cea mai mare parte a timpului suntem numai eu şi Shane. Devin îşi petrece jumătate dintre nopţi pe un pat de campanie din biroul şerifului. Tu stai în viluţa aia cochetă din oraş. Când

îl aud pe Shane trezindu-se dimineaţa, este încă întuneric. Idiotul mai şi fluieră, ca şi când a ieşi din casă în ianuarie pentru a mulge animalele ar fi ca mersul la cules de părăluţe.

– Întotdeauna i-a plăcut. El a ţinut locul ăla în viaţă.

– Ştiu.

El înţelese ce însemna acel ton şi clătină din cap la acel gând.

– Şi tu ţi-ai îndeplinit partea ta, Rafe. Banii pe care i-ai trimis au contat mult. Cu privirea umbrită, Jared privi afară pe fereastra soioasă. Mă gândesc să vând proprietatea din Hagerstown. Cum Rafe nu spuse nimic, Jared ridică din umeri. Mi s-a părut înţelept să o păstrez după divorţ. Piaţa nu prea mergea, iar noi nu strânseserăm capital decât vreme de vreo doi ani. Barbara nu a vrut-o.

– Încă suferi?

– Nu. Au trecut trei ani de la divorţ, şi Dumnezeu mi-e martor că a fost unul civilizat. Pur şi simplu nu ne mai plăceam unul pe altul.

– Mie nu mi-a plăcut niciodată de ea.

Buzele lui Jared tresăriră.

– Ştiu. În orice caz, mă gândesc să vând, să stau la fermă pentru un timp, până când găsesc locul potrivit.

– Lui Shane i-ar plăcea. Şi mie. Mi-ai lipsit. Rafe îşi trecu o mână murdară peste bărbia la fel de murdară. Nu mi-am dat seama cât de mult până nu m-am întors. Mulţumit de modul în care îşi subliniase ideea, îşi curăţă mistria de marginea găleţii. Deci, ce zici, vrei să te apuci de o muncă cinstită sâmbătă?

– Tu cumperi berea.

Rafe încuviinţă din cap şi se ridică.

– Hai să-ţi vedem mâinile la treabă, măi băiete de la oraş!

Răspunsul lui Jared fu necioplit, simplu şi rostit exact când Regan păşi în încăpere:

– Frumoase vorbe, domnule consilier, zise Rafe cu un zâmbet relaxat. Bună, scumpo!

– Vă întrerup.

– Nu. Tipul acesta din topor este fratele meu, Jared.

– Ştiu. Este avocatul meu. Bună, Jared!

– Regan. Jared găsi o cutie goală de suc şi îndesă în ea mucul de ţigară. Cum merg afacerile?

– Înfloresc, mulţumită frăţiorului tău. Am câteva estimări, cifre, sugestii, mostre de vopsea şi materiale, i se adresă ea lui Rafe. M-am gândit că ţi-ar plăcea să te uiţi peste ele.

– Ai fost ocupată. Se aplecă iarăşi, ridicând capacul unei lăzi frigorifice micuţe. Vrei ceva de băut?

– Nu, mulţumesc.

– Jare?

– La pachet. Mai am o întâlnire. Jared prinse din zbor cutia cu băutura neacidulată, apoi îşi scoase ochelarii de soare din buzunar. Vă las să vă vedeţi de treabă. Mi-a făcut plăcere să te revăd, Regan.

– Sâmbătă, strigă Rafe pe când Jared ieşea din cameră. La şapte şi jumătate. Dimineaţa, amice! Şi scapă de costum!

– Nu am vrut să îl gonesc, începu Regan.

– Nu ai făcut-o. Vrei să iei loc?

– Unde?

El lovi cu palma o găleată întoarsă.

– Foarte drăguţ din partea ta, dar nu pot sta mult. Sunt în pauza de masă.

– Şefa nu o să te mustre.

– Ba sigur că o va face. Deschizându-şi servieta, Regan scoase două dosare groase. Totul este aici. Când vei apuca să le răsfoieşti, dă-mi de ştire. Negăsind un loc mai bun, aşeză dosarele pe o capră de lemn. Privi

înapoi peste umăr, spre hol. Dar știu că ai luat taurul de coarne!

– N-are rost să pierzi timpul când știi ce vrei. Așadar, ce spui de cină?

Ea își întoarse privirea spre el și își mijì ochii.

– Cină?

– Diseară. Putem să ne uităm peste dosarele tale. Trecu cu degetul peste ele, lăsând o dâră de funingine. Să economisim timp.

– Oh! Încă încruntată, își trecu degetele prin păr. Cred că ar fi în regulă.

– Ce zici de ora șapte? Vom merge la Lamplighter.

– Unde?

– La Lamplighter. Localul micuț de dincolo de Main Street, pe Church Street.

Ea înclină din cap în timp ce vizualiza în minte orașul.

– Este un magazin video la intersecția dintre Main și Church.

El își îndesă mâinile în buzunare, blestemând.

– Acolo era un restaurant. Casa ta era cândva un magazin cu articole de menaj.

– Bănuiesc că până și orășelele au parte de schimbările lor.

– Da. Nu ar fi putut explica de ce se enervase. Îți place mâncarea italiană?

– Da. Dar cel mai apropiat local italian se află peste râu, în West Virginia. Ne-am putea întâlni pur și simplu la Ed.

– Nu. Mâncare italiană. Voi trece să te iau pe la șase și jumătate. Având nevoie să își estimeze timpul, scoase un ceas din buzunar. Da, aș putea veni pe la șase și jumătate.

– Uite ceva drăguț! Fără să se gândească, traversă camera și îi apucă încheietura gingaș, cu două degete,

pentru a putea observa mai bine ceasul de buzunar. Hmm... Compania Americană de Ceasuri, mijlocul anilor 1800. Deja evaluându-l, întoarse ceasul invers pentru a-i studia baza. Marcat, în bună stare. Îți dau șaptezeci și cinci pe el.

– Eu am plătit nouăzeci.

Ea râse și își dădu părul pe spate.

– Atunci, ai negociat la sânge. Valorează o sută cincizeci. Privirea ei șăgalnică se ridică spre a lui. Nu pari genul care să poarte ceas de buzunar.

– Dacă aș purta unul la încheietură în timp ce muncesc, l-aș distruge rapid. Își dorea să o atingă. Părea atât de îngrijită și de curată, încât numai gândul de a o murdări era nemaipomenit de atractiv. La naiba, păcat că am mâinile murdare!

Pusă în gardă, ea îi eliberă încheietura și își scutură mâinile una de cealaltă.

– Și fața îți este la fel de murdară. Dar tot chipeș ești. După ce își așează mai bine pe umăr cureaua servietei, făcu un pas în spate. La șase și jumătate, atunci. Nu uita dosarele!

Își schimbase de trei ori ținuta înainte de a se declara satisfăcută. „O cină de afaceri", își zise Regan în timp ce se prăbușea de pe piedestalul șlefuit al mândriei ei. Era o cină de afaceri. Cu siguranță că ținuta ei era importantă, însă numai în plan secundar.

Își mușcă buza și se întrebă dacă nu ar fi trebuit să se îmbrace cu rochița neagră, până la urmă.

Nu, nu și nu. Supărată pe ea însăși, își înșfăcă peria de păr. Simplitatea era cea mai bună alegere. Restaurantul din West Virginia nu era pretențios, ci mai degrabă unul de familie. Scopul întâlnirii era strict profesional. Taiorul, pantalonii până și bluza de mătase verde-închis se potriveau. Nu vedea nici un rău în animarea ținutei

cu piatra-lunii de la broşa prinsă la rever. Dar poate că nu se potriveau cerceii. Ar fi putut purta nişte cercuri simple de aur în loc de cerceii lungi, mai bătători la ochi.

„La dracu' cu asta!" Puse deoparte peria, apoi îşi încălţă ghetele din piele de căprioară, lungi până la glezne. Nu avea să cadă în capcana de a se gândi la acea întâlnire ca la un rendez-vous. Nu voia să se întâlnească în acel fel cu Rafe MacKade. În acel moment, când afacerea ei promitea mult, nu voia să îşi dea întâlnire cu nimeni.

O relaţie, dacă avea să se hotărască să se implice în vreuna, mai avea de aşteptat trei ani. Cel puţin. Nu avea să facă niciodată greşeala pe care o făcuse mama ei şi să depindă de altcineva, din punct de vedere emoţional şi financiar. Mai întâi, avea să se asigure că era pe picioarele ei şi asigurată. Şi abia apoi, dacă şi când avea să aleagă ea, avea să ia în consideraţie ideea de a-şi împărţi viaţa cu cineva.

Nimeni nu urma să îi spună ei dacă avea voie sau nu să muncească. Niciodată nu avea să fie nevoită să linguşească vreun bărbat pentru câţiva dolari în plus ca să îşi cumpere o rochie nouă. Poate că părinţilor ei li se păruse potrivit să îşi ducă astfel traiul – şi cu siguranţă îi păruseră întotdeauna destul de fericiţi. Dar nu aceasta era viaţa pe care şi-o dorea Regan Bishop.

Era mare păcat că Rafe era atât de periculos de atrăgător. Şi, remarcă ea atunci când auzi ciocănitul în uşă, punctual.

Simţindu-se din nou încrezătoare după discursul rapid, ieşi din dormitor, traversă camera de zi micuţă şi mobilată confortabil şi deschise uşa.

Şi, oh, constată ea încă o dată, chiar era mare păcat.

El îi aruncă acel zâmbet bine-cunoscut, iar ochii lui verzi minunaţi o analizară din cap până în picioare.

– Arăţi bine.

Înainte ca ea să apuce măcar să se gândească să evite acel lucru, buzele lui le atinseră ușor pe ale ei.

– Să îmi iau haina, începu ea, apoi se opri, ținând încă ușa larg deschisă. Ce sunt alea?

– Astea? Legănă plasele pe care le căra. Am adus cina. Unde este bucătăria?

– Eu... El deja intrase, închizând ușa cu călcâiul. Am crezut că vom ieși în oraș.

– Nu, am spus că vom servi mâncare italiană. Evaluă repede încăperea. Scaune potrivite pentru o doamnă, mese strălucitoare, niște ornamente drăguțe și flori proaspete. Toate feminine, cugetă el. Și portretul unei vaci cu o față mohorâtă, atârnat deasupra canapelei, însufleţea camera. Plăcut loc.

– Vrei să spui că îmi vei pregăti cina?

– Este cea mai rapidă cale, fără contact fizic, de a atrage o femeie în pat. Bucătăria este într-acolo?

Când reuși să închidă gura, ea îl urmă în bucătăria aflată dincolo de camera de zi.

– Nu depinde de cât de bine gătești?

Apreciind replica ei, el zâmbi în timp ce începu să scoată ingredientele din plase.

– Tu va trebui să îmi spui asta. Ai o tigaie?

– Da, am o tigaie.

Luă o tigaie mare din fontă de pe dulap, apoi, strângând din buze, se lovi cu ea peste palmă.

– Dacă îmi dai o tigaie de-aia în cap, o să ratezi pastele mele cu roșii și busuioc.

– Paste? După ce își trecu limba peste dinți, așeză tigaia pe aragaz. O să aștept până voi termina de mâncat.

Scoase un alt vas pentru paste și i-l întinse.

După ce el îl umplu cu apă și îl puse să fiarbă, îl văzu spălând verdețuri pentru o salată.

– Unde ai învățat să gătești?

– Toţi gătim. Ai şi cuţit? Mama nu credea că există treburi femeieşti şi treburi bărbăteşti. Mulţumesc, adăugă el şi începu să taie cu mişcări iuţi, necalculate, care o determinară pe Regan să ridice din sprâncene. Erau, pur şi simplu, treburi de făcut, continuă el.

– Pastele nu îmi par genul de mâncare servit la o fermă.

– Avea o bunică italiancă. Poţi veni puţin mai aproape?

– Hmm?

– Miroşi frumos. Îmi place să îţi simt mirosul.

Ignorând acea remarcă, precum şi palpitaţia firavă din stomac, ea luă sticla de vin pe care el o adusese.

– Ce-ar fi să deschid asta?

– Ce-ar fi?

După ce aşeză sticla pe blatul mesei pentru a se decanta, se strecură pe lângă el pentru a ajunge la dulap, încercând să ia un castron pentru salată. Când el ceru muzică, ea se duse înapoi în camera de zi şi puse Count Basie la volum redus. De ce, se întrebă, arăta oare atât de sexy un bărbat cu mânecile suflecate, tocând morcovi pentru o salată?

– Nu deschide sticla aia de ulei de măsline, îi zise ea. Am şi eu.

– Extravirgin?

– Desigur.

Ea lovi uşor un urcior din aramă, cu gât lung, aşezat pe blat.

– Count Basie, propriul tău ulei de măsline. Privirea lui o întâlni pe a ei. Râse. Vrei să te măriţi?

– Sigur. Am timp sâmbătă.

Amuzată că lui nu îi veni nici o replică rapidă la spusele ei, se întinse după paharele pentru vin.

– Aveam de gând să muncesc sâmbătă.

Urmărind-o cu privirea, lăsă salata deoparte.

– Asta spun toţi.

Doamne, era o mare figură! Se apropie, în timp ce ea turna vinul.

– Spune-mi că îţi place să urmăreşti meciurile de baseball la televizor, în nopţile calde de vară, şi cădem la învoială.

– Îmi pare rău. Urăsc sportul.

El se apropie şi mai mult, iar ea, cu câte un pahar de vin în fiecare mână, se retrase.

– Bine că am aflat acest neajuns acum, înainte să avem cinci sau şase copii şi un câine.

– Eşti un tip norocos. Cu inima în gât, mai făcu un pas înapoi.

– Îmi place asta, murmură el şi îşi trecu un deget peste mica aluniţă de lângă gura ei.

Apropiindu-se mai mult, îşi lăsă degetele să alunece şi să îi deschidă nasturii taiorului.

– De ce faci mereu asta?

– Ce fac?

– Te joci cu nasturii mei.

– Exersez doar. Rânjetul lui o lovi iute ca fulgerul, şi la fel de puternic. În plus, mereu arăţi atât de îngrijită, încât nu rezist să nu te decorsetez puţin.

Retragerea ei luă sfârşit când se trezi cu spatele prins între marginea frigiderului şi perete.

– Se pare că te-ai blocat singură în colţ, scumpo.

Se apropie încet, strecurându-şi mâinile în jurul taliei ei, potrivindu-şi buzele peste ale ei. O gustă pe îndelete, degetele lui explorându-i talia, oprindu-se chiar sub linia sânilor ei.

Ea nu îşi putu împiedica respiraţia să se accelereze, nici buzele să îi răspundă la sărut. Limba lui alunecă peste ele, printre ele, o întâlni pe a ei. Gustul lui era pătrunzător şi perfect bărbătesc – şi o cutremură exact în centrul fiinţei ei, ca o săgeată care îşi atinsese ţinta.

O mică parte din creierul ei, care încă funcţiona, o avertiză că el era perfect conştient de efectul pe care-l avea asupra femeilor. Asupra tuturor femeilor. Asupra oricărei femei. Însă corpului ei părea să nu-i pese deloc.

Din cauza şocului a mii de explozii mărunte, sângele începu să îi bubuie în vene, pielea să îi vibreze. Era sigură că îşi simţea propriile oase topindu-se.

Era delicioasă de privit. Cu ochii deschişi, când schimbă unghiul din care o săruta, el pătrunse mai adânc, puţin câte puţin, dureros de încet. Fu stârnit de genele ei fluturând, fu sedus de roşeaţa subtilă pe care valul de dorinţă o adusese în obrajii ei. Şi fu deosebit de încântat de respiraţia ei precipitată, de acel fior abia perceptibil când degetele lui trecură uşor peste sfârcurile ei.

Cu greu se înfrână să nu revendice mai mult.

– Doamne! De fiecare dată este tot mai bine! Cu blândeţe, o adulmecă pe gât, spre ureche. Hai să mai încercăm o dată!

– Nu.

O surprinse faptul că vorbele şi dorinţele ei erau diametral opuse. Apărându-se, îl împunse în piept cu un pahar de vin.

El îşi coborî privirea la pahar, apoi îi privi iarăşi chipul. Ochii lui nu mai zâmbeau acum, nu mai aveau nici urmă de amuzament. În ei se deslușea acum o umbră, întunecată şi potenţial mortală. În ciuda raţiunii, ea se simţi atrasă de acest bărbat care lua tot ce voia şi fără a se sinchisi de consecinţe.

– Îţi tremură mâna, Regan.

– Sunt conştientă de asta.

Ea vorbi cu grijă, ştiind că un cuvânt greşit, o mişcare greşită ar fi fost de-ajuns pentru a face să erupă ceea ce zărea în ochii lui – şi să o devoreze în întregime. Iar ea ar fi permis să se întâmple aşa. Ba chiar i-ar fi plăcut.

Acesta era un aspect la care trebuia să se gândească serios.

– Ia vinul, Rafe! Este roşu. Îţi va lăsa o pată urâtă pe cămaşă.

Preţ de o clipă interminabilă, el nu spuse nimic. O nevoie pe care nu o înţelesese şi pe care nu o luase în consideraţie îşi înfipsese în gâtlejul lui nişte gheare mici şi ascuţite. Remarcase că ea se temea de el şi decisese că era deşteaptă tocmai pentru că se temea. O femeie ca ea nu avea habar de ce era capabil cu adevărat un bărbat ca el.

Luând paharul, îl ciocni de al ei, făcând cristalul să răsune, apoi se întoarse la aragaz.

Ea se simţea de parcă reuşise la limită să evite prăbuşirea de pe o stâncă. Şi îşi dădu seama că deja regreta că nu acceptase să se arunce în gol.

– Cred că ar trebui să spun ceva. Eu, hmm... Trase adânc aer în piept, apoi luă o înghiţitură zdravănă de vin. Nu voi pretinde că nu mă simt atrasă de tine sau că nu mi-a plăcut asta, când este evident că sunt şi că mi-a plăcut.

Încercând să se liniştească, el se sprijini de blatul mesei şi o cercetă din priviri pe deasupra paharului.

– Şi?

– Şi... Ea îşi netezi părul pe spate. Şi sunt de părere că încurcăturile sunt... încurcate, spuse ea lamentabil. Nu vreau – adică, nu cred... Închise ochii şi bău din nou. Mă bâlbâi.

– Am observat. Orgoliul meu este satisfăcut.

– Orgoliul tău nu are nevoie să fie satisfăcut. Expiră puternic şi îşi drese vocea. Eşti foarte convingător. Nu am nici o îndoială că partida de sex ar fi memorabilă... Nu zâmbi aşa la mine!

– Îmi pare rău! Dar zâmbetul nu îi păli. Alegerea cuvintelor trebuie să fie de vină. „Memorabilă" este

un cuvânt bun. Îmi place. Ce-ar fi să nu mai pierdem timpul? Îţi înţeleg punctul de vedere. Vrei să rumegi ideea, să faci următoarea mişcare când vei fi pregătită.

Ea chibzui, apoi încuviinţă încet din cap.

– Eşti pe aproape.

– OK. Acum, uite punctul meu de vedere. Aprinse ochiul de sub tigaie şi turnă ulei. Chiar te vreau, Regan. M-ai năucit pe loc, de cum am intrat în cafeneauna lui Ed şi te-am văzut acolo, cu micuţa Cassie, arătând atât de ţeapănă şi de aranjată.

Ea se strădui să ignore fluturii din stomac.

– De aceea mi-ai oferit slujba de la reşedinţa Barlow?

– Eşti prea deşteaptă ca să pui o asemenea întrebare. Este vorba despre sex. Sexul este ceva personal.

– În regulă. Ea încuviinţă iarăşi din cap. În regulă.

El alese o roşie lunguiaţă, cărnoasă şi o examină.

– Problema, aşa cum văd eu lucrurile, este că mie nu îmi place să rumeg atâta treburile de genul ăsta. Indiferent de modul în care îl vezi, sexul se rezumă la actul animalic. Miros, atingere, gust. Privirea lui devenise din nou întunecată, nesăbuită. Luă cuţitul, îi încercă vârful. Posesie, adăugă el. Dar aşa văd eu lucrurile – şi suntem doi implicaţi în asta. Aşa că, dă-i înainte şi rumegă ideea!

Pusă în încurcătură, ea se holbă la el în timp ce alegea un căţel de usturoi.

– Încerc să îmi dau seama dacă te aştepţi să îţi mulţumesc pentru asta.

– Nu. Cu dexteritate, aşeză latul cuţitului peste usturoi şi îl lovi repede cu pumnul pentru a-l strivi. Trebuie numai să înţelegi, aşa cum te înţeleg eu pe tine.

– Eşti un adevărat înţelept de nouăzeci de ani, MacKade.

– Nu, nu sunt. Şi te voi face să te bâlbâi din nou. Te poţi baza pe asta.

Provocată, ea ridică paharul de vin şi ciocniră.

– Ei bine, contează pe asta. Dacă şi când voi decide să fac următoarea mişcare, o să te bâlbâi de nu o să mai ştii de tine.

El aruncă usturoiul pisat în ulei, unde sfârâi.

– Îmi place stilul tău, scumpo. Chiar îmi place stilul tău.

capitolul 4

Cerul însorit şi o briză caldă din sud aduseră un mult aşteptat dezgheţ de sfârşit de ianuarie. Ţurţurii picurau plăcut de la streşini şi scăpărau ca nişte curcubeie. Pe peluze şi pe câmpuri, oamenii de zăpadă începeau să se topească. Regan petrecu o săptămână minunată achiziţionând piese pentru reşedinţa Barlow şi vânând piese adiţionale pentru stocul ei, la licitaţii.

Când afacerile nu prea mergeau, îşi revizuia şi îşi corecta schema de decorare, cameră cu cameră, pentru ceea ce urma să fie Hanul MacKade din Antietam.

Chiar şi acum, când descria caracteristicile unei servante din lemn de nuc unui cuplu de cumpărători foarte interesaţi, mintea îi stătea la casa aceea. Deşi nu îşi dăduse seama încă, era la fel de bântuită de aceasta pe cât fusese şi Rafe.

Dormitorul central de la etajul al doilea, îşi imagină ea, trebuia să aibă un pat cu patru coloane şi baldachin, tapetul cu boboci de trandafiri şi dulapul din lemn incrustat. Un apartament matrimonial romantic şi tradiţional, decorat cu boluri micuţe de potpourri şi vaze cu flori proaspete.

Iar încăperea care servise odinioară ca salon de recepţie, cea de la etajul principal, dispunea de acea orientare superbă spre sud. Bineînţeles, Rafe trebuia să aleagă ferestrele potrivite, dar ar fi arătat spectaculos în culori vii, cu un trio de ficuşi ornamentali, cu ferigi atârnând din vase emailate şi cu canapele de două persoane, cu motive florale stridente, dispuse în mici grupuri de conversaţie, alături de scaune cu spătar înalt.

Era perfectă pentru o încăpere amenajată ca seră, un loc prin ale cărui geamuri să poţi admira pădurile şi grădinile, cu narcise şi zambile de cultură care să mai învioreze atmosfera mohorâtă din miezul iernii.

De-abia aştepta să îşi lase amprenta asupra acelui loc, să adauge acele detalii mărunte, dar perfecte, care avea să-l transforme iarăşi într-un cămin.

„Într-un han", îşi reaminti ea. O afacere. Confortabil, încântător, însă temporar. Şi nu era al ei. Cu greutate, clătină din cap pentru a reveni la realitate şi se concentră pe vânzarea pe care o avea de finalizat.

– Puteţi observa că furnirul este de cea mai bună calitate, continuă ea, menţinându-şi tonul la un nivel moderat şi plăcut. Bufetul curbat de pe partea laterală păstrează sticla originală.

Femeia atinse cu degetul şanţul discret, visătoare, iar ochiul format al lui Regan surprinse privirea plină de speranţă pe care aceasta i-o adresase mai puţin entuziastului ei soţ.

– Este, într-adevăr, minunat. Dar este puţin mai mult decât ceea ce aveam noi în minte.

– Înţeleg. Însă în aceste condiţii...

Se întrerupse când se deschise uşa, furioasă pe sine însăşi pentru scurta scăpare, apoi pentru scurta dezamăgire resimţită când văzu că nu era Rafe cel care intrase. Înainte de a-i putea zâmbi lui Cassie în semn de întâmpinare, zări vânătăile palide de pe obrazul prietenei ei.

– Dacă mă scuzaţi un moment, vă voi da timp pentru a mai discuta.

Însoţită de clinchetele brăţării vintage pe care o purta la încheietura mâinii, ţăcănind cu tocurile pantofilor eleganţi pe podea, se mişcă iute prin magazin. Nerostind un cuvânt, o luă pe Cassie de braţ şi o conduse în camera din spate.

– Stai jos! Vino! Cu grijă, o ajută pe Cassie să se aşeze pe un scaun, la măsuţa din fier forjat. Cât de rău eşti lovită?

– Nu este nimic. Eu doar...

– Mai taci! Înăbuşindu-şi răbufnirea temperamentală, Regan trânti un ibric pe plită. Îmi pare rău! Voi face nişte ceai. Avea nevoie de o clipă, îşi dădu ea seama, înainte de a putea face faţă acelei discuţii în mod raţional. Cât timp fierbe apa, mă duc să termin negocierea cu clienţii mei. Stai aici şi linişteşte-te puţin!

Cassie îşi privi mâinile, ruşinea sclipindu-i în ochi.

– Mulţumesc!

Zece minute mai târziu, după ce hăcuise fără milă preţul servantei pentru a-i face pe clienţi să încheie târgul, Regan se întoarse în grabă. Îşi spuse că reuşea să îşi ţină furia sub control. Îşi promise că avea să fie înţelegătoare, plină de compasiune.

Dar o singură privire aruncată lui Cassie, cum stătea prăbuşită pe scaun în timp ce ibricul scotea aburi, o făcu să explodeze.

– De ce dracu' îl laşi să îţi facă asta? Când te vei sătura să fii sacul de box al acelui nenorocit sadic? Trebuie să te bage în spital ca să te facă să îl părăseşti?

Complet învinsă, Cassie îşi împreună mâinile pe masă, apoi îşi sprijini fruntea pe ele şi plânse.

Simţind împunsăturile lacrimilor în ochi, Regan se lăsă să cadă în genunchi, lângă scaun. În acel birou micuţ şi curat, cu scaune rotative de culoare crem şi cu biroul vechi, bine organizat, se luptă să înfrunte realitatea violenţei.

– Cassie, îmi pare rău! Îmi pare atât de rău, Cass! Nu ar fi trebuit să ţip la tine.

– Nu ar fi trebuit să vin aici. Ridicându-şi capul, Cassie îşi acoperi chipul cu palma şi se chinui să respire

normal. Nu ar fi trebuit să vin. Dar aveam nevoie de cineva cu care să vorbesc.

– Sigur că trebuia să vii aici. Exact aici trebuia să vii. Lasă-mă să văd, şopti Regan, îndepărtându-i cu blândeţe mâna lui Cassie.

Vânătăile se întindeau de la tâmplă la bărbie, având o urâtă culoare purpurie. Unul dintre frumoşii ochi cenuşii ai lui Cassie era umflat, aproape că nu şi-l mai putea ţine deschis.

– Oh, Cassie, ce s-a întâmplat? Îmi poţi spune?

– El... Joe... nu se simte prea bine. Este gripa asta care tot dă târcoale. Vocea lui Cassie tremura. A lipsit mult de la muncă, fiind bolnav, şi ieri l-au disponibilizat. Evitând privirea lui Regan, scotoci prin geantă după o batistă. Era supărat – lucra acolo de aproape doisprezece ani. Facturile. De-abia am cumpărat o maşină de spălat nouă, cu credit, şi Connor şi-a dorit tenişii aceia noi. Ştiam că erau prea scumpi, dar...

– Opreşte-te, spuse Regan pe un ton jos şi îşi aşează o mână peste a lui Cassie. Te rog, încetează să te mai învinovăţeşti! Nu pot suporta să te aud.

– Ştiu că îi caut scuze.

Expirând prelung, înfiorându-se, Cassie închise ochii. Măcar faţă de Regan putea fi sinceră. Căci Regan, în cei trei ani de când se cunoşteau, fusese întotdeauna acolo.

– Nu a avut gripă. S-a îmbătat zi şi noapte aproape o săptămână. Nu l-au disponibilizat, l-au concediat pentru că s-a dus la muncă beat şi l-a înjurat pe şeful lui.

– Şi apoi a venit acasă şi s-a răzbunat pe tine. Ridicându-se, Regan luă ibricul de pe plită şi începu să pregătească ceaiul. Unde sunt copiii?

– La mama. M-am dus acolo azi-noapte, după. M-a lovit destul de rău de data asta.

Cu un gest inconştient, îşi duse mâna la gât. Sub guler ascundea mai multe vânătăi, unde mâinile lui Joe strânseseră până când ea acceptase că avea să o omoare. Aproape că îşi dorise să o facă.

– Am luat copiii de acolo şi m-am dus la mama pentru că aveam nevoie de un loc unde să stau.

– OK, asta este bine. Pregătită acum să o ia pas cu pas, Regan aduse două cești la masă. Aşa este cel mai bine să începi.

– Nu. Cu foarte mare atenţie, Cassie strânse cu amândouă mâinile ceaşca. Ea se aşteaptă să mă întorc la el astăzi. Nu ne va lăsa să mai rămânem la ea încă o noapte.

– După ce i-ai povestit, după ce a văzut ce ţi-a făcut, se aşteaptă să te întorci la el?

– Locul unei femei este alături de soţul ei, răspunse simplu Cassie. M-am măritat cu el şi-am jurat să-i fiu aproape la bine şi la rău.

Regan nu îşi înţelesese niciodată propria mamă, modul în care supravieţuia la limită, trebăluiala zilnică. Dar, cu toate că o înfuria adesea, nu o îngrozise niciodată ca vorbele pe care tocmai le auzise.

– Este monstruos, Cassie!

– Este mama, şopti Cassie, clipind când ceaiul îi opări buza umflată. Ea crede că femeia trebuie să întreţină o căsnicie. Că este datoria ei.

– Şi tu crezi asta? Că este responsabilitatea ta să accepţi aşa ceva? Crezi că asta înseamnă să rămâi alături de el la bine şi la rău, chiar dacă „la rău" înseamnă să fii bătută ori de câte ori are el chef?

– Am crezut. Am încercat. Am jurat, Regan. Trase aer în piept tremurând, fiindcă pentru ea jurămintele fuseseră întotdeauna partea esenţială. Făcuse o promisiune. Poate că eram prea tânără când m-am măritat cu Joe. Poate că am făcut o greşeală, dar tot am rostit

jurămintele. El nu le-a respectat. Au mai fost şi alte femei – lui nici măcar nu i-a păsat dacă ştiam de ele. Nu a fost niciodată fidel, niciodată blând. Dar am rostit acele jurăminte şi am vrut să le respect. Începu din nou să plângă, în linişte de această dată, fiindcă dăduse greş. Am fost căsătoriţi zece ani. Avem copii împreună. Fac atât de multe greşeli – îmi folosesc bacşişul pentru a-i cumpăra acei tenişi lui Connor, o las pe Emma să se joace cu rujul meu. Şi nu ne-am fi putut permite acea maşină de spălat. Nu am fost niciodată bună la pat, nu ca femeile alea la care se ducea. Ştiam...

Se întrerupse când Regan nu făcu altceva decât să o ţintuiască cu privirea.

– Tu te auzi de data asta? o întrebă Regan în şoaptă. Tu te asculţi, Cassie?

– Nu mai pot sta cu el. Vocea i se stinse, tremurând ca o sticlă subţire, fragilă. Mă loveşte în faţa copiilor. Obişnuia să aştepte până când adormeau şi chiar şi aşa era destul de rău. Dar acum mă loveşte în faţa lor şi îmi spune lucruri oribile. Lucruri pe care ei nu ar trebui să le audă. Nu este bine. Îi face părtaşi la tot, şi nu este bine.

– Nu, Cass, nu este bine. Ai nevoie de ajutor acum.

– M-am gândit toată noaptea.

Ezită, apoi îşi rulă în jos gulerul puloverului, încet.

La vederea semnelor nevindecate care marcau pielea aceea palidă şi nevinovată, chipul lui Regan deveni livid şi rece.

– Vai, bunule Dumnezeu, a încercat să te stranguleze!

– Nu cred că asta a vrut, la început. Plângeam, şi a vrut să mă facă să încetez. Dar apoi chiar a vrut. Cassie îşi coborî din nou mâna. Am văzut-o în ochii lui. Nu era vorba numai despre băutură, sau despre bani, sau despre celelalte femei pe care pare să le dorească. Mă ura pentru simplul fapt că mă aflam acolo. Mă va răni iarăşi

dacă va avea ocazia, şi trebuie să mă gândesc la copii. Trebuie să mă duc la Devin şi să depun plângere.

– Slavă Domnului!

– Trebuia să vin mai întâi aici, pentru a prinde curaj. Ştiind că nu mai avea nici un rost să plângă, Cassie îşi şterse lacrimile. Este greu, fiind vorba despre Devin. Îl ştiu de o viaţă. Nu este ca şi când ar fi un secret. A venit la noi acasă de nu ştiu câte ori, atunci când l-au chemat vecinii. Dar este greu. Oftă. Fiind vorba despre Devin.

– Merg cu tine.

Cassie închise ochii. Tocmai de aceea venise acolo, pentru a avea pe cineva de partea ei. Nu, recunoscu ea, ruşinându-se iarăşi. Pentru a avea pe cineva care să o susţină.

– Nu, trebuie să o fac de una singură. Nu m-am gândit la ce va urma, spuse ea şi îşi alină gâtul uscat cu o înghiţitură de ceai. Nu îi pot duce pe copii înapoi acasă până nu voi şti ce se va întâmpla.

– Adăpostul...

Cassie scutură din cap cu încăpăţânare.

– Ştiu că sunt mândră, Regan, însă nu pot merge acolo. Nu îmi pot duce copiii acolo. Nu încă, oricum.

– În regulă, atunci vei sta aici. Aici, repetă Regan când Cassie protestă. Am numai un dormitor de oaspeţi, aşa că tu şi copiii va trebui să îl împărţiţi.

– Nu putem să venim pe capul tău aşa.

– Ai fost prima prietenă pe care mi-am făcut-o când m-am mutat aici. Vreau să te ajut. Aşa că lasă-mă să te ajut!

– Niciodată nu aş putea să îţi cer aşa ceva, Regan. Am economisit ceva bacşiş şi bani din orele suplimentare. De-ajuns pentru un motel, pentru câteva zile.

– Nu cred că vrei să îmi răneşti sentimentele astfel. Vei sta la mine. Pentru copii, şopti Regan, ştiind că nu exista argument mai convingător ca ăsta.

– Mă voi duce să îi iau după ce mă întâlnesc cu Devin. Nu mai avea pic de mândrie când venea vorba despre copiii ei. Îţi sunt profund recunoscătoare, Regan.

– Şi eu la fel. Acum...

– Ce-i asta? Petrecere cu ceai în timpul orelor de lucru?

Deoarece privirea îi era fixată asupra lui Regan, Rafe intrase în birou şi îşi aruncase haina pe spătarul unui scaun înainte de a observa faţa lui Cassie.

Regan rămase uimită să vadă farmecul transformându-i-se în violenţă pură într-o fracţiune de secundă. Zâmbetul trufaş se ascuţi până ajunse un mârâit. Ochii îi aruncau flăcări. Primul ei gând speriat, când acel corp suplu se încordă ca un arc, fu *lup*.

Când mâna lui se ridică rapid, Cassie clipi, iar Regan sări în picioare. Înainte ca Regan să se poată interpune între ei, având ideea nebunească de a o proteja pe Cassie, degetele lui Rafe dezmierdară, ca un sărut blând, chipul lovit.

– Joe?

– A... a fost un accident, bâigui Cassie.

Părerea lui se rezuma la un singur cuvânt urât. Se răsuci pe călcâie, cu ochii injectaţi. Cassie se ridică şi alergă după el.

– Nu, Rafe, te rog să nu faci nimic! Disperată, îl trase de braţ – numai că nu îi sări în spate. Te rog, nu te duce după el!

El ar fi putut să o dea la o parte cu o ridicare din umeri. Şi chiar conştientizarea acestui lucru puse paie pe foc.

– Rămâi aici! Stai cu Regan!

– Nu, te rog! Cassie începu iarăşi să plângă, neajutorată, în timp ce trăgea de el. Te rog! Nu mă face să îmi fie şi mai ruşine decât îmi este deja!

– Nenorocitul ăla o să plătească de data asta!

Scuipă cuvintele, încercă să o dea deoparte şi privi în jos. Lacrimile reuşiră ceea ce pumnii şi ameninţările nu ar fi reuşit niciodată. Îl încremeniră.

– Cassie! Liniştindu-se, o cuprinse în braţe şi o sprijini de pieptul lui. Nu plânge, micuţo! Ei, haide, o să fie bine!

Regan îl privi din uşa biroului. Cum putea oare să existe atâta tandreţe laolaltă cu atâta sălbăticie? O ţinea pe Cassie ca şi cum ar fi fost un copil, cu capul plecat peste al ei în timp ce îi şoptea vorbe de alinare.

Regan era gâtuită de emoţie şi avea obrajii uzi când el ridică privirea şi se uită la ea.

Da, violenţa era încă acolo, aprinsă şi nestăpânită în ochii lui. Vie şi suficient de înfricoşătoare pentru a o lăsa fără suflare şi pentru a-i strânge stomacul ghem. Înghiţi cu greutate înainte de a vorbi.

– Adu-o înapoi aici, Rafe! Te rog!

Fiecare nerv din trupul lui era încordat pentru luptă. Râvnea la vânătoare, la înfruntare, la sânge. Dar femeia din braţele lui tremura. Şi cea care îl urmărea cu o privire speriată îl implora în tăcere.

– Haide, micuţo! Ca şi când ar fi fost un copil temător, Rafe o adăposti pe Cassie sub braţul său. Hai, să mergem să ne aşezăm!

– Îmi pare rău!

– Nu îmi cere mie scuze! Avu nevoie de ultimul dram de autocontrol pentru a o conduce înapoi în birou, pentru a rosti cuvintele pe un ton liniştit. Nu cere scuze nimănui!

– Se duce la Devin. Pentru că îi tremurau mâinile, Regan îşi făcu de lucru cu ceaiul şi cu ceştile. Se duce să depună plângere. Aşa este cel mai bine.

– Este o variantă. El o prefera pe a lui, însă o ajută pe Cassie să se aşeze pe un scaun şi îi înlătură părul de pe faţa umedă. Ai unde să stai?

Cassie încuviinţă din cap şi luă şerveţelele pe care i le întindea Regan.

– Vom sta la Regan pentru puţin timp. Până când...

– Copiii sunt bine?

Ea încuviinţă iarăşi din cap.

– Îi voi aduce imediat ce mă întâlnesc cu Devin.

– Spune-mi de ce ai nevoie şi mă duc să îţi aduc de acasă.

– Eu... eu nu ştiu. Nu am luat nimic.

– Îmi spui mai târziu. Ce-ar fi să te conduc la biroul şerifului?

Ea răsuflă zgomotos şi îşi şterse faţa.

– Nu, trebuie să o fac de una singură. Ar trebui să plec acum.

– Uite! Regan deschise un sertar al biroului ei. Uite o cheie de la uşa de sus. Să vă instalaţi... tu şi copiii. Aşeză cheia în palma lui Cassie şi îi strânse degetele peste ea. Şi să încui, Cassie!

– Aşa voi face. Plec acum. Să se ridice şi să meargă până la uşă i se părea acum cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată. Întotdeauna am crezut că urma să fie mai bine, spuse ea, mai mult pentru sine. Întotdeauna am sperat că aşa va fi.

Se îndepărtă, ţinându-şi capul plecat şi umerii căzuţi.

– Ştii unde este el? murmură Rafe.

– Nu, nu ştiu.

– Ei bine, o să-l găsesc. În vreme ce Rafe se întindea după haină, Regan îşi aşeză mâna peste a lui. Privirea lui se ridică încet, o întâlni pe a ei şi scăpără. Nu-mi sta în drum!

Instinctul o făcu să îşi ducă cealaltă mână pe obrazul lui şi gura peste gura lui. Sărutul fu delicat, calmându-i pe amândoi.

– Ăsta pentru ce a fost?

– Pentru câteva lucruri. Ea trase adânc aer în piept şi apoi îşi puse ambele mâini pe umerii lui. Pentru că ai vrut să îl pocneşti în faţă pe nenorocit. Îl sărută încă o dată. Pentru că nu ai făcut-o doar fiindcă te-a rugat Cassie. Şi încă o dată. Şi, în cele din urmă, pentru că i-ai arătat lui Carrie că majoritatea bărbaţilor, bărbaţii adevăraţi, sunt blânzi.

– La naiba! Învins, îşi lipi fruntea de a ei. Afurisit mod ţi-ai ales ca să mă împiedici să îl omor.

– O parte din mine şi-ar dori să o faci. Nu sunt mândră de asta. Cum furia mocnea din nou în ea, se întoarse la plită. O parte din mine ar vrea să te privească snopindu-l în bătaie. Ba, mai rău, aş vrea să îl împuşc chiar eu!

Rafe se apropie şi îi desfăcu mâna pe care şi-o strânsese în pumn. Gânditor, o ridică şi îşi apăsă buzele de palma ei.

– Măi să fie... Şi eu care credeam că eşti moale ca un fulg!

– Am spus că nu sunt mândră de asta. Dar zâmbea slab. Nu de asta are ea nevoie acum. Tocmai de violenţă trebuie să se îndepărteze. Fie ea şi justificată.

– O ştiu de când era o copilă.

Rafe îşi coborî privirea la ceaiul pe care i-l turna Regan şi clătină din cap înspre el. Mirosea ca o pajişte primăvara şi, fără îndoială, avea acelaşi gust.

– Întotdeauna a fost micuţă, drăguţă şi sfioasă. Atâta dulceaţă! La privirea curioasă a lui Regan, clătină iarăşi din cap. Nu. Nu am făcut niciodată nici o mişcare în acea direcţie. Dulcegăriile nu au fost niciodată pe gustul meu.

– Mulţumesc!

– Nu ai pentru ce. Îşi trecu o mână peste părul ei, lăsându-şi degetele să se afunde în el. Îţi asumi multe

responsabilităţi dacă îi laşi pe ea şi pe copiii ei să stea la tine. Îi pot lua la fermă. Avem destul loc.

– Are nevoie de o femeie, Rafe, nu de bărbaţi – oricât de bine intenţionaţi ar fi ei. Devin îl va găsi, nu-i aşa? Şi va avea grijă de restul?

– Te poţi baza pe asta!

Mulţumită, îşi luă ceaşca.

– Atunci, şi eu voi face la fel. Şi aşa ar trebui să faci şi tu. Lucrurile fiind stabilite, îl cercetă din priviri pe deasupra ceştii. Probabil ai trecut pe aici cu un scop.

– Am vrut să te admir o vreme. Privirea ei binevoitoare îi făcu buzele să se arcuiască. Şi m-am gândit să revizuim câteva variante pentru pereţi – şi mobila pentru salon. Vreau să termin acea cameră, să mă motivez pentru celelalte.

– Bună idee! Eu... Se întrerupse când auzi zgomot de paşi şi voci în magazin. Am clienţi. Totul este aici – mostrele de vopsea şi de materiale, listele de mobilier pe categorii.

– Am adus şi eu câteva mostre.

– Oh, bine, atunci... Se îndreptă spre birou şi îşi porni computerul. Am aici o detaliere, încăpere cu încăpere. Ce-ar fi să arunci un ochi? Câteva dintre piesele pe care le-am propus se află aici. Ai putea să le analizezi când termini cu lista.

– În regulă.

Treizeci de minute mai târziu, îmbujorată după trei vânzări, Regan se întoarse în birou. El părea atât de mare, constată ea, atât de... masculin, aşezat la minunatul ei birou Chippendale. Îi putea simţi mirosul – rumeguş, funingine, ulei.

Ghetele îi erau zgâriate, cămaşa îi era sfâşiată la umăr. Avea urme de mortar şi var în păr.

Își spuse că era cel mai splendid animal pe care îl văzuse vreodată. Și îl dorea cu un fel de patimă primară, nesăbuită.

„Hopa!" Pentru a se calma, își apăsă o palmă peste stomacul agitat și respiră adânc de trei ori.

– Ei bine, ce părere ai?

– Ești o femeie eficientă, Regan. Fără să se întoarcă, deschise un dosar. Se pare că nu ți-a scăpat nimic.

Flatată, se duse lângă el pentru a privi peste umărul lui.

– Sunt sigură că va trebui să le mai adaptăm, să mai adăugăm câteva detalii după ce vom vedea finalizată una dintre camere.

– Am făcut deja unele ajustări.

Ea se îndreptă de spate.

– Oh, serios?

– Culoarea asta iese din discuție. Rapid, atinse mostra de vopsea, apoi îi arătă pe monitor pagina unde erau înșirate culorile ei. Am înlocuit verdele ăsta ca de mazăre de aici cu... cum se numește? A, da, oliv-închis.

– Culoarea inițială este mai apropiată de cea originală.

– Este urâtă.

Da, așa era, dar...

– Este cea originală, insistă ea. Am făcut cercetări cu mare atenție. Cea pe care ai ales-o tu este mult prea modernă pentru anii 1800.

– Poate. Dar nu îi va tăia nimănui pofta de mâncare. Să nu îți sară țandăra, scumpo! Când ea șuieră la remarca lui, el chicoti și se întoarse cu scaunul. Ascultă, ai făcut o treabă nemaipomenită aici! Trebuie să recunosc că nu mă așteptam la atâtea detalii, și cu siguranță nu atât de repede. Te pricepi cu adevărat la asta.

Ea nu fu încântată de modul în care îi închise el gura.

– M-ai angajat pentru a te ajuta să redai o anumită perioadă, şi exact asta fac. Tu ai ales să faci casa să arate ca în trecut.

– Şi este alegerea mea să mai modific una, alta. Trebuie să nu ignorăm aspectul estetic şi stilul modern. M-am uitat prin apartamentul tău de sus, Regan. Este puţin cam prea puternic feminin pentru gustul meu...

– Din fericire, nu despre acest lucru discutăm aici, îi răspunse ea, devenind iarăşi băţoasă.

– Şi este atât de curat, încât unui bărbat i-ar fi teamă şi să păşească înăuntru, continuă Rafe calm. Dar ai bun-gust. Tot ce îţi cer este să îl foloseşti, laolaltă cu cercetările amănunţite şi acurateţea.

– Mie mi se pare că discutăm despre gustul tău. Dacă ai de gând să mergi după alte reguli, cel puţin stabileşte-le clar!

– Întotdeauna eşti atât de rigidă sau te porţi aşa numai cu mine?

Ea refuză să se înjosească răspunzând la o întrebare atât de jignitoare.

– Ai cerut acurateţe. Nu îmi place să fie schimbate regulile în mijlocul jocului.

Chibzuind, Rafe ridică mostra de vopsea de la care pornise disputa.

– O singură întrebare. Îţi place culoarea asta?

– Nu despre asta e...

– E o întrebare simplă. Îţi place?

Ea şuieră printre dinţi.

– Bineînţeles că nu. Este hidoasă.

– Poftim! Regulile sunt următoarele: dacă nu îţi place, nu are ce căuta acolo.

– Nu îmi pot asuma această responsabilitate.

– Eu te plătesc ca să ţi-o asumi. De vreme ce, acestea fiind spuse, ajunseseră la un acord, din punctul lui de vedere, Rafe se întoarse înapoi la monitor şi parcurse

mai departe listele. Ai chestia asta... cum s-o numi ea... în stoc, corect? Nu asta înseamnă prescurtarea I.S.?

– Ba da. Canapeaua dublă.

Simţi cum i se înmoaie picioarele. O cumpărase cu o săptămână în urmă, la o licitaţie, având salonul lui în minte. Dacă o refuza, registrele ei contabile aveau să ajungă direct pe roşu.

– Este în magazin, continuă ea, păstrându-şi tonul măsurat, profesional. Am rezervat-o.

– Atunci hai să aruncăm o privire! Vreau să văd masca pentru grătar şi mesele astea.

– Tu eşti şeful, bombăni ea şi o luă înainte.

Deveni neliniştită când se opri lângă canapea. Era o piesă superbă – şi avusese un preţ pe măsură. Oricât de mult ar fi dorit-o, nu ar fi licitat niciodată pentru ea dacă nu ar fi avut în vedere un anumit client.

Acum se gândi la acel client – la ghetele zgâriate, la cămaşa sfâşiată, la aura de virilitate a bărbatului. La ce îi stătuse oare mintea când îşi imaginase că Rafe MacKade avea să îşi dorească o asemenea piesă elegantă, luxoasă şi, în mod clar, feminină?

– Ă, este lemn de nuc..., începu ea, trecând cu o mână dintr-odată foarte rece peste braţul curbat. De prin 1850. I s-a schimbat tapiţeria, desigur, dar materialul se potriveşte acelei perioade. După cum vezi, cele două spătare au în centru câte o casetă circulară capitonată. Lucrătura este excepţională, iar şezutul e surprinzător de confortabil.

El mormăi şi se aplecă pentru a se uita sub scaun.

– Un lucruşor cam piperat.

– Are o lungime de un metru şaptezeci şi cinci şi îşi merită banii.

– OK.

Ea clipi.

– OK?

– Da. Dacă mă ţin de plan, ar trebui să am salonul gata în weekend. Ai putea să îmi livrezi chestia asta luni, doar dacă nu cumva îţi spun altceva. Se uită în sus la ea. Îţi convine?

– Da. Îşi dădu seama că nu îşi mai simţea picioarele, de mai jos de genunchi. Bineînţeles.

– Este în regulă cu banii la livrare? Nu am carnetul de cecuri la mine.

– Sigur.

– Hai să vedem masa Pembroke.

– Masa Pembroke. Aruncă o privire zăpăcită prin magazin. Pe aici!

El se îndreptă, reţinându-şi un zâmbet satisfăcut. Se întrebă dacă ea avea habar că, pentru câteva minute, fusese transparentă ca sticla. Se îndoia.

– Ce-i asta?

Aiurită, se opri.

– Oh, este o masă de prezentare. Din lemn de satin şi mahon.

– Îmi place.

– Îţi place, repetă ea.

– Ar arăta bine în salon, nu-i aşa?

– Da. Am notat-o printre posibilele variante.

– Trimite-o împreună cu canapeaua aia. Asta de aici este masa Pembroke?

Tot ceea ce reuşi să facă fu să încuviinţeze uşor din cap. Când el plecă, o oră mai târziu, ea continua să dea încetişor din cap.

Rafe se îndreptă direct spre biroul şerifului. Urma să stea să muncească vreo două ore peste program, dar nu avea să plece din oraş până când nu avea să îl ştie pe Joe Dolin după gratii.

Când păşi înăuntru, îl găsi pe Devin tolănit în scaunul lui, cu picioarele sprijinite de biroul de metal.

Uniforma lui Devin era formată dintr-o cămaşă din bumbac, o pereche de blugi deschişi la culoare şi nişte cizme roase la călcâie. Singura dovadă a poziţiei lui era steaua din piept.

Citea un exemplar zdrenţuit din *Fructele mâniei*.

– Şi tu eşti responsabil pentru legea şi ordinea din oraş!

În felul lui încet, calculat, Devin puse semn cărţii şi o lăsă deoparte.

– Aşa se spune. Am întotdeauna o celulă pregătită pentru tine.

– Dacă îl ai pe Dolin într-una dintre ele, nu m-aş supăra să mă închizi cu el pentru vreo cinci minute.

– Este acolo, în spate.

Clătinând din cap, Rafe se îndreptă spre filtrul de cafea.

– Ai vreo problemă cu el?

Buzele lui Devin se curbară într-un zâmbet leneş şi viclean.

– Numai atât cât să fie amuzant. Vreau şi eu o ceaşcă.

– Cât timp îl poţi ţine acolo?

– Nu depinde de mine.

Devin se întinse după cana ciobită pe care i-o oferea Rafe. Din moment ce insistase să pregătească el însuşi cafeaua, era în stilul MacKade. Fierbinte, tare şi neagră ca noaptea.

– Îl vom transfera în Hagerstown, continuă Devin. Va căpăta un avocat din oficiu. Dacă nu cumva dă Cassie înapoi, se va prezenta în faţa instanţei.

Rafe se aşeză pe colţul biroului lăsat în dezordine.

– Crezi că ea va da înapoi?

Luptând împotriva frustrării, Devin ridică din umeri.

– A ajuns mai departe ca niciodată şi pare hotărâtă să pună lucrurile în ordine. Nenorocitul a tot bătut-o ani de zile. Probabil a început încă din noaptea nunţii. Nu cred că are mai mult de patruzeci şi cinci de kilograme. Are nişte oase de vrăbiuţă. Ochii lui, de obicei senini, deveniră ca plumbul topit. Avea vânătăi pe gât, de la cât a strâns-o.

– Nu le-am văzut.

– Am fotografii.

După ce îşi trecu o mână peste faţă, Devin îşi lăsă picioarele pe podea. Faptul că se repezise la Joe, îi prinsese fără milă cătuşele la mâini şi îi făcuse câteva vânătăi – în numele datoriei – nu îi potolise furia.

– A trebuit să îi iau declaraţia şi să îi fac fotografii, pentru probe, iar ea stătea acolo şi se uita la mine de parcă era bătută chiar atunci. Numai Dumnezeu ştie cum se va descurca dacă va trebui să apară în instanţă şi să povestească totul.

Brusc, sări din scaun şi se îndreptă spre fereastră, de unde putea privi oraşul. Îşi dăduse cuvântul că avea să servească acel oraş, că urma să-i apere cetăţenii. Nu că avea să-şi verse propriile frustrări amare snopindu-l în bătaie pe unul dintre ei.

– I-am turuit procedurile standard, continuă el. Terapie, consiliere, adăpost. Şi am exercitat îndeajuns de multă presiune când a început să se dezumfle, aşa că a semnat plângerea. Pur şi simplu stătea acolo şi plângea, iar eu m-am simţit ca un nemernic.

Rafe îşi privi cafeaua şi se încruntă.

– Încă mai simţi ceva pentru ea, Dev?

– Eram la liceu pe atunci, i-o trânti Devin.

Cu un efort vizibil, îşi descleştă pumnul şi se întoarse către fratele său.

Ar fi putut fi gemeni, între ei fiind o diferenţă de numai un an. Aceleaşi trăsături aspre, întunecate,

aceeaşi statură impunătoare. Numai că ochii lui Devin erau mai reci, de un verde mai asemănător cu muşchiul decât cu jadul. Iar cicatricile şi le purta în inimă.

– Sigur că îmi pasă de ea, spuse el, din nou calm. La dracu', Rafe, o ştim de o viaţă! Nu suportam să văd ce îi făcea, fără a fi în stare să pun capăt acelei situaţii. De fiecare dată când eram chemat la locuinţa lor, de fiecare dată când ea avea o vânătaie proaspătă, susţinea că fusese un simplu accident.

– Nu şi de data asta.

– Nu, nu şi de data asta. Mi-am trimis adjunctul cu ea pentru a-şi lua copiii şi orice lucruri îi sunt necesare.

– Ştii că va sta la Regan Bishop.

– Mi-a spus. Îşi termină cafeaua şi se duse să îşi mai pună. Ei bine, a făcut primul pas. A fost, probabil, cel mai dificil.

Din moment ce nu avea ce altceva să facă, Devin se aşeză iarăşi la birou şi alungă această problemă într-un colţ al minţii.

– Că tot ai pomenit despre Regan Bishop, umblă vorba că i-ai tot dat târcoale.

– Este vreo lege care mi-o interzice?

– Dacă ar exista, nu ar fi una pe care să nu o mai fi încălcat până acum. Devin se ridică din nou şi cotrobăi prin sertarul lateral al biroului adjunctului său. Confiscă două batoane dulci şi îi aruncă unul lui Rafe. Nu este genul tău.

– Îmi îmbunătăţesc gusturile.

– Era şi timpul. Devin muşcă din ciocolată. Serios?

– Să îţi bagi o femeie în pat este întotdeauna o treabă serioasă, frăţioare.

Mormăind drept aprobare, Devin insistă:

– Aşadar, numai despre asta este vorba?

– Nu ştiu. Dar am senzaţia că va fi un început nemaipomenit.

Aruncă o privire peste umăr şi zâmbi larg când Regan intră pe uşă.

Ea se opri brusc, aşa cum ar fi făcut orice femeie care s-ar fi trezit faţă în faţă cu doi bărbaţi superbi, care o întâmpinau zâmbind.

– Îmi cer scuze! Vă deranjez.

– Nu, doamnă. Cu farmecul lui liniştit şi rural, Devin îşi aranjă ţinuta şi se ridică. Este întotdeauna o plăcere să vă văd.

Lăsându-şi capul într-o parte, Rafe îşi puse o mână pe umărul lui Regan.

– A mea, zise el pe un ton blând de avertisment.

– Poftim? Regan făcu un pas în spate şi rămase cu gura căscată. Scuză-mă, dar tocmai ai spus „A mea"?

– Da.

Rafe muşcă din baton şi îi oferi ei restul. Când ea îi înlătură mâna cu o smucitură, el ridică din umeri şi îl mâncă pe tot.

– Dintre toate lucrurile ridicole, nesăbuite... Eşti bărbat în toată firea şi stai acolo, înfulecând ciocolată şi strigând „A mea", ca şi când eu aş fi ultima porţie de îngheţată din congelator!

– Din copilărie am învăţat că este foarte important să îţi revendici rapid lucrurile. Pentru a-şi demonstra punctul de vedere, o apucă de coate, o ridică pe vârfuri şi o sărută prelung şi apăsat. Tre' să plec, zise el, eliberând-o într-un mod la fel de arogant. Pe curând, Dev!

– Mda.

Prea deştept pentru a izbucni în râs, Devin îşi drese vocea. Se scurseră secunde bune, dar Regan continua să se holbeze la uşa pe care Rafe o trântise în urma lui.

– Vrei să mă duc după el şi să îl târăsc în camera din spate?

– Ai vreun tub de cauciuc pe aici?

– Mă tem că nu. Dar i-am rupt un deget odată, când eram copii. Probabil aş putea să o fac din nou.

– Las-o baltă! Se cutremură. Avea să-l confrunte pe Rafe mai târziu, între patru ochi. Am venit să văd dacă l-ai arestat pe Joe Dolin.

– Şi Rafe tot de-aia venise.

– Ar fi trebuit să îmi dau seama că avea să treacă pe aici.

– Vrei cafea, Regan?

– Nu, nu pot rămâne. Am venit să văd cum stă treaba şi să întreb dacă trebuie să îmi iau anumite precauţii, de vreme ce Cassie şi copiii vor sta la mine.

În liniște, el o măsură cu privirea. O întâlnise când şi când în ultimii trei ani, îi admirase înfăţişarea, se bucurase de câteva discuţii cu ea la cafenea sau pe stradă. Acum observa ce anume îl atrăsese pe fratele lui. Integritatea, înţelepciunea, compasiunea.

Se întrebă dacă Rafe înţelesese cum i-ar putea influenţa viaţa acea combinaţie.

– De ce nu iei loc? o întrebă el. O să discutăm despre câteva aspecte.

capitolul 5

Luni dimineaţa, Regan se trezi devreme, fredonând un cântec. În câteva ore, primele piese de mobilier aveau să fie livrate la casa de pe deal. După ce punea la bancă banii încasaţi, urma să se grăbească spre o licitaţie în Pennsylvania, programată pentru acea după-amiază.

Avea să merite să ţină magazinul închis pentru o zi.

Pregăti cafeaua şi vârî câteva felii de pâine în prăjitor. Apoi se întoarse şi sări ca arsă.

– Oh, Connor! Râzând, îşi duse o mână la inima care îi bătea cu putere. M-ai speriat.

– Îmi pare rău!

Băiatul era destul de slab, palid, cu ochi mari, întunecaţi. „Ochii mamei lui", îşi spuse Regan în timp ce îi zâmbea.

– Este în regulă. Nu ştiam dacă s-a trezit cineva. Este devreme, chiar şi pentru o zi de şcoală. Vrei micul dejun?

– Nu, mulţumesc!

Ea îşi înăbuşi un oftat. Nici un băiat de opt ani nu ar fi trebuit să fie atât de exagerat de politicos. Ridică dintr-o sprânceană şi scoase o cutie de cereale despre care aflase că erau preferatele lui. Făcându-i cu ochiul, o scutură.

– Ce ai zice să-mi ţii companie la un castron?

El zâmbi, atât de dulce şi de timid, încât îi frânse inima.

– Cred că da, dacă mănânci şi tu.

– Scoţi tu laptele şi îl pui pe masă? Pentru că i se părea dureros să vadă grija, precauţia cu care îndeplinea el acea sarcină uşoară, vorbi pe un ton vesel: Am auzit

la radio că trebuie să ne pregătim pentru mai multă ninsoare. Poate pentru una mare de tot.

Aduse castroane și linguri și le așeză pe masă. Când ridică o mână pentru a-i aranja părul ciufulit, el încremeni. Blestemându-l pe Joe Dolin, Regan îl privi zâmbitoare.

- Pun pariu că mâine vor închide școlile.

- Mie îmi place la școală, zise el și apoi își mușcă buza.

- Și mie mi-a plăcut. Vioaie și voioasă în mod voit, se duse iarăși în bucătărie, după cafea. Nu m-a deranjat niciodată câte o zi liberă când și când, dar chiar mi-a plăcut la școală. Care este materia ta preferată?

- Engleza. Îmi place să scriu diverse lucruri.

- Chiar așa? Ce fel de lucruri?

- Povestiri. Cu umerii căzuți, privi în jos. Numai prostii.

- Pun pariu că nu este așa.

Nu putea decât să spere că nu făcea vreo greșeală aventurându-se pe un teren pe care ar fi trebuit poate să îl lase în seama experților. Dar pur și simplu inima ei îi dădu ghes mâinii. Îi cuprinse bărbia lui Connor și i-o înălță ușor, cu blândețe, în timp ce se așeza lângă el.

- Ar trebui să fii mândru! Știu că mama ta este mândră de tine. Mi-a spus că ai câștigat un premiu la engleză pentru o poveste pe care ai scris-o.

- Da?

Se vedea că oscila între dorința de a zâmbi și aceea de a-și pleca iarăși capul. Însă Regan îi ținea chipul în palmă. Era o atingere plăcută, plină de căldură. Lacrimile apărură în ochii lui înainte de a le putea stăvili.

- Plânge noaptea.

- Știu, puiule.

– El o lovea mereu. Știam asta. Îi auzeam. Dar nu am făcut niciodată nimic pentru a-l opri. Nu am făcut niciodată nimic pentru a o ajuta.

– Tu nu ai nici o vină. Acționând din instinct, îl luă în poală și îl strânse la piept. Tu nu ai nici o vină, Connor. Și nu ai fi putut face nimic. Dar acum tu, mama ta și surioara ta sunteți în siguranță. Veți avea grijă unii de alții.

– Îl urăsc.

– Șșștt...

Mișcată de neînfricarea care putea răbufni din cineva atât de mic, atât de tânăr, Regan își lipi buzele de părul lui și îl legănă ușor.

Pe hol, Cassie făcu un pas în spate. Simțindu-se sfâșiată în mii de bucăți, se clătină acolo, acoperindu-și gura cu mâna. Apoi se întoarse în micul dormitor destinat oaspeților, pentru a-și trezi fiica și a o pregăti de școală.

Regan ajunse la reședința Barlow chiar înaintea dubiței și a cărăușilor pe care îi angajase. Zgomotul vesel ce trăda munca febrilă ajunse la ea în forță în clipa în care deschise ușa. Nimic altceva nu i-ar fi putut ridica mai mult moralul.

Holul era plin de prelate și de cârpe murdare. Dar pânzele de păianjen și mucegaiul dispăruseră. Praful care acoperea totul era proaspăt și oarecum curat.

Presupuse că era un fel de exorcizare. Amuzată de acest gând, cercetă scările. Ca pentru a se testa, se îndreptă spre ele și începu să urce.

Frigul o lovi ca un pumn, făcând-o să se retragă vreo două trepte. Rămase acolo, cu o mână strânsă pe balustradă și cu cealaltă apăsată pe stomac, încercând din răsputeri să își recapete răsuflarea pe care i-o luase aerul rece.

– Ai curaj, murmură Rafe din spatele ei.

Cu toate că avea ochii larg deschişi din cauza şocului, ea privi în jos şi dădu ochii cu el.

– Mă întrebam dacă nu o fi fost numai imaginaţia mea. Cum urcă şi coboară muncitorii treptele astea fără să...

– Nu toată lumea simte. Aş spune că aceia care o fac strâng din dinţi şi se gândesc la cecurile pe care o să le încaseze. Urcă treptele şi o prinse de mână. Dar tu?

– Nu aş fi crezut niciodată dacă nu aş fi simţit-o pe pielea mea. Fără a se împotrivi, îi permise să o conducă la parter. Ar trebui să fie un subiect numai bun pentru nişte conversaţii interesante între oaspeţi, la micul dejun, odată ce vei deschide.

– Scumpo, pe asta mă şi bazez. Dă-mi haina! Am reuşit să pornim căldura în partea asta a casei. Îi scoase el însuşi haina. Este dată la minimum, dar măcar nu mai dârdâi.

– Mie-mi spui?! Încântată că părea îndeajuns de cald încât tremuratul nu se mai justifica, îşi dădu părul pe spate. Ce se întâmplă sus?

– Câte puţin din toate. Montez încă o baie. Vreau să îmi găseşti o cadă din aceea care se sprijină pe patru suporturi în formă de labe şi o chiuvetă cu picior. Mă mulţumesc şi cu reproduceri, dacă nu ai noroc să dai peste piese originale.

– Dă-mi câteva zile. Ei bine... Îşi frecă mâinile, nu de frig, ci de emoţie. Îmi vei arăta sau trebuie să te implor?

– O să-ţi arăt.

De-abia aşteptase să-i arate. Se uitase pe fereastră din cinci în cinci minute, aşteptând-o să apară. Dar acum, când se afla acolo, avea emoţii. Muncise ca un sclav mai mult de o săptămână, câte douăsprezece sau paisprezece ore zilnic, pentru a aduce la perfecţiune acea cameră, acel loc, acel prim pas.

– Cred că vopseaua se potriveşte de minune. Preferând să îşi îndese mâinile în buzunare decât să se întindă după mâna ei, păşi înainte în salon. Face un contrast frumos cu lambriurile şi cu podeaua, aş zice. Am avut ceva probleme cu ferestrele, însă a fost de-ajuns să meşteresc la rame.

Ea nu rosti nici un cuvânt. Preţ de o clipă, de-abia îndrăzni să stea în prag. Apoi, în linişte, doar ghetele ei ţăcănind pe podea, păşi înăuntru.

Încăperea o năuci. Ferestrele înalte, elegante, cu arcadele lor graţioase, lăsau lumina soarelui să se reverse pe podeaua din lemn vechi de pin, proaspăt lustruită. Pereţii aveau o nuanţă de albastru intens, în contrast cu lambriurile sculptate, de culoarea celui mai delicat fildeş.

El transformase bancheta de la geam într-un alcov fermecător şi frecase marmura şemineului până ajunsese să strălucească precum oglinda. Mulurile care delimitau tavanul păreau a înflori datorită rozetelor fin sculptate, odinioară mânjite şi sufocate de funinginea depusă de-a lungul vremii.

– Îi lipsesc mobila, draperiile şi acea oglindă pe care ai ales-o pentru spaţiul de deasupra şemineului. Îşi dorea ca ea să spună ceva, orice. Mai trebuie să înlocuiesc uşile duble. Posomorându-se, îşi adânci mâinile în buzunare. Ei bine, care este problema? Mi-a scăpat vreun detaliu esenţial, autentic?

– Este absolut minunat! Încântată, trecu cu degetul peste pervazul sclipitor al unei ferestre. Absolut perfect. Nu ştiam că eşti atât de priceput. Chicotind, îi aruncă o privire peste umăr. Şi nu am spus-o cu intenţia de a te insulta.

– Nici nu am luat-o ca pe o insultă. Chiar şi eu am fost puţin surprins să constat că am talent să pun lucrurile cap la cap.

– Este mai mult de atât. Este vorba despre a aduce lucrurile la viaţă. Trebuie să fii mândru.

Ea observă că el era emoţionat şi puţin jenat.

– Este doar o slujbă. Ciocane, cuie şi un ochi format.

Ea îşi înclină capul, iar el privi soarele strălucind prin fereastră şi poleindu-i părul. Îi lăsă gura apă, apoi gâtlejul i se uscă precum iasca.

– Eşti ultimul bărbat de la care m-aş fi aşteptat să dea dovadă de modestie. Probabil ai muncit pe rupte pentru a obţine atât de multe într-un timp atât de scurt.

– Am avut mai degrabă de cosmetizat.

– Ai avut ceva treabă, şopti ea şi privi în jur, întorcându-se încet, într-un cerc graţios. Chiar ai muncit!

Înainte ca el să poată comenta, ea se lăsase deja în genunchi, atingând cu palmele podeaua.

– Este ca sticla! Numai că nu fredona aşa aplecată peste plăcile aurii. Oh, uită-te la aspectul lemnului ăstuia! Ce ai folosit? Câte cârpe? Cum el nu răspunse, îşi înălţă capul şi se lăsă pe călcâie. Zâmbetul uluit i se topi când îl văzu holbându-se la ea. Ce este? Care-i problema?

– Ridică-te!

Avea vocea aspră. Cât timp ea se ridică, el păstră distanţa. Nu îndrăznea să o atingă acum. Dacă ar fi făcut-o, pur şi simplu nu ar mai fi fost în stare să se retragă.

– Te potriveşti bine locului ăstuia. Ar trebui să vezi cât de bine te potriveşti. Eşti la fel de aranjată şi de impecabilă ca această cameră. Te doresc atât de mult, încât nu mai văd nimic altceva în afară de tine.

Ei i se zbătu inima în piept pentru un moment interminabil.

– Mă vei face să mă bâlbâi din nou, Rafe.

Trebui să depună mari eforturi pentru a respira din nou.

– Cât de mult mă vei face să aştept? întrebă el. Nu suntem copii. Suntem conştienţi de ceea ce simţim şi de ceea ce dorim.

– Tocmai asta este problema. Nu suntem copii şi ar trebui să fim suficient de maturi pentru a ne purta raţional.

– Raţiunea este pentru băbăciuni. Poate că sexul trebuie făcut cu simţul răspunderii, dar sunt al dracu' de sigur că nu trebuie să fie raţional.

Gândul la o partidă de sex cu el – nerușinată, complet iraţională – îi amorţi lui Regan fiecare terminaţie nervoasă din corp.

– Nu ştiu cum să o scot la capăt cu tine. Nu ştiu cum să fac faţă nici modului în care mă faci să mă simt. De obicei mă descurc în orice situaţie. Cred că trebuie să vorbim despre asta.

– Eu cred că tu trebuie să vorbeşti. Eu tocmai am spus ce am avut de spus. Incredibil de frustrat, inexplicabil de furios pentru reacţia neputincioasă pe care ea i-o stârnea, se întoarse cu faţa spre fereastră. Ţi-a sosit camionul. Eu am treabă la etaj. Aşază lucrurile pe unde naiba ai chef!

– Rafe...

El o opri, îi determină mâna să încremenească înainte de a-i atinge braţul.

– Nu ţi-ai dori să mă atingi în clipa asta! Vocea lui era joasă, atent controlată. Ar fi o greşeală. Iar ţie nu îţi place să faci greşeli.

– Nu este corect.

– Ce dracu' te face să crezi că eu aş fi corect? Privirea lui o străpunse până în suflet. Întreabă pe oricine mă cunoaşte. Cecul tău este pe şemineu.

Simţindu-se revoltată şi înflăcărată, se năpusti pe hol, în urma lui.

– MacKade!

El se opri pe trepte şi se întoarse.

– Da?

– Nu mă interesează ce cred sau spun ceilalţi. Dacă m-ar fi interesat, nu te-ai fi apropiat niciodată la mai mult de un metru de mine. Aruncă o privire rapidă în sus, unde se ivise capul unui muncitor curios. Şterge-o! i-o trânti ea, făcând ca buzele lui Rafe să se curbeze într-un zâmbet neîncrezător. Eu sunt singura care decide pentru mine, continuă ea şi se răsuci pe călcâie pentru a le deschide uşa celor angajaţi pentru mutare. *Tu* să întrebi pe oricine vrei!

Când privi în urmă, el se făcuse nevăzut, asemenea uneia dintre fantomele lui.

Mai târziu, Rafe îşi spuse că aproape o făcuse lată. Nu înţelegea prea bine de ce reacţionase aşa. Furia şi tonul poruncitor nu îşi aveau locul în interacţiunea lui cu femeile. Poate că aia era problema, îi trecu prin cap în timp ce amesteca mortarul cu mistria.

Întotdeauna cucerise femeile cu uşurinţă.

Îi plăceau femeile, întotdeauna îi plăcuseră. Felul în care arătau, gândeau, miroseau, vorbeau. Blânde, dulci, înmiresmate, erau unul dintre cele mai interesante aspecte ale vieţii. Încruntându-se, trânti pe perete mai mult mortar şi îl nivelă.

Femeile erau importante. Îi făcea plăcere să le descopere, îi plăcea compania lor. „Şi partidele de sex", recunoscu el cu un zâmbet slab, şi ele îi făceau plăcere.

La dracu', doar om era şi el!

Casele erau importante, reflectă el, trântind nişte mortar pe perete. Era satisfăcător să le renoveze, să îşi folosească propriile mâini şi sudoarea pentru a le transforma în ceva durabil. Şi banii pe care îi obţinea la final erau, de asemenea, satisfăcători.

Un bărbat trebuia să mănânce.

Dar nu mai existase nici măcar o casă care să fi fost importantă într-un mod aparte, așa cum ajunsese să fie aceasta.

Și nu mai existase nici măcar o femeie care să fi fost importantă într-un mod aparte, așa cum ajunsese să fie Regan.

Își imagină că l-ar fi tocat mărunt și l-ar fi dat la câini dacă ar fi știut că o compara cu o construcție din lemn și piatră.

Se îndoia că ea ar fi înțeles că era pentru prima dată în viața lui când se concentra cu adevărat asupra unui lucru și asupra unei persoane, când se dedica fără rețineri.

Casa îl bântuise toată viața. Pe ea o cunoștea de mai puțin de o lună. Cu toate acestea, amândouă i se strecuraseră pe sub piele. Nu exagerase deloc când îi spusese că nu mai putea vedea nimic în afară de ea. Și ea îl bântuia, exact la fel cum acele fantome neobosite bântuiau acele camere și coridoare.

Să o vadă acolo în acea dimineață fusese o adevărată provocare, îi făcuse hormonii să o ia razna, și se fâstâcise. Presupusese că avea să fie capabil să iasă dintr-o confruntare cu capul sus. Dar fusese, pentru prima dată în viața lui, doborât de emoții - emoții contopite cu dorință - și nu își mai controlase reacțiile.

„Retrage-te, MacKade", se apostrofă el și scoase mai mult mortar dintr-o găleată. „Dacă vrea spațiu, dă-i spațiu." Nu era ca și cum el era presat de timp - sau ca și cum ea ar fi fost vreo revelație care să îi schimbe viața. Poate că era unică, poate că era mai misterioasă decât crezuse el... dar era totuși o simplă femeie.

Auzi vaietul, simți pala de aer rece. De-abia schițând o ezitare slabă, își pregăti paleta.

- Da, da, te aud, bombăni el. Ai face bine să te obișnuiești cu compania mea, pen' că nu plec nicăieri.

O ușă se trânti. Aceste mici drame fără de sfârșit îl amuzau acum. Sunete de pași și scârțâituri, șoapte și vaiete. Era aproape ca și când și-ar fi găsit locul printre toate astea. „Ca un păzitor", hotărî el. Care făcea vila locuibilă pentru cei care nu aveau să poată pleca vreodată.

Își spuse că era mare păcat că nici unul dintre locatarii permanenți nu își făcuse vreodată apariția. Ar fi fost o adevărată experiență să îi vezi și, de asemenea, să îi auzi. Un fior nestăpânit îi urcă pe spinare, ca și când niște degete nevăzute i-ar fi mângâiat coloana.

„Și să îl simți", se gândi el.

Auzi pași afară, pe hol, în timp ce se muta lângă următorul perete. Spre surpriza și nedumerirea lui, se opriră chiar în fața ușii. Privi cum se răsucea mânerul ușii, fix în momentul în care lampa de lucru din spatele lui se stinse, cufundând camera în întuneric.

Ar fi fost în stare să îndure chinurile iadului înainte de a admite că îi înghețase inima în piept. Pentru a-și masca groaza, bombăni blesteme în barbă și își frecă palmele, dintr-odată umede, de blugii pătați. Își găsi drumul spre ușă din memorie, pe dibuite. Aceasta se deschise iute și îl lovi în plin peste față.

Acum nu mai bombănea blesteme, ci le lăsa să se reverse din gura lui. Vedea stele verzi în fața ochilor. Și, dezgustat, simți cum îi curgea sânge din nas.

Auzi țipătul răgușit, văzu silueta fantomatică în umbrele de pe hol și nu își permise să ezite. Durerea și furia îl făcură să se arunce înainte cu forța unui glonț. Fantomă sau nu, oricine îl făcuse să se aleagă cu nasul însângerat avea să plătească.

Îi trebuiră câteva secunde bune de înverșunare ca să își dea seama că un trup cald i se zvârcolea în brațe și alte câteva pentru a recunoaște mirosul.

Femeia asta îl bântuia cu adevărat, își spuse el cu amărăciune.

– Ce dracu' faci?

– Rafe? Vocea i se stinse într-un chițăit. În întuneric, ea își ridică brusc brațele, o mână tremurătoare apucându-l zdravăn de bărbie înainte de a reuși să îl strângă într-o îmbrățișare. Oh, Doamne, m-ai speriat de moarte! Am crezut... nu știu. Am auzit... am urcat. Oh, tu erai!

– Ce a mai rămas din mine.

Înjurând, o împinse hotărât deoparte. Lampa atârnată în capătul scărilor dădea suficientă lumină pentru ca el să îi observe chipul palid și ochii mari.

– Ce cauți aici?

– Am ales câteva lucruri la licitație și m-am gândit să le pun... Sângerezi!

– Nu mai spune! Privind-o amenințător, își trecu o mână pe sub nas. Nu cred că mi l-ai spart din nou. Dar ai fost aproape.

– Eu... Își apăsă o mână în dreptul inimii pentru a se asigura că nu îi sărise din piept. Te-am lovit cu ușa? Îmi pare rău! Uite! Caută prin buzunarul hainei și găsi o batistă. Îmi pare tare rău, zise iarăși și începu să șteargă ea însăși sângele. Tocmai... Încercă fără succes să mascheze un hohot de râs printr-un sughiț. Nu mi-am dat seama!

Se dădu bătută, își înfășură brațele în jurul stomacului dureros și se lăsă să cadă pe podea.

– Este, într-adevăr, de râs!

– Îmi pare rău! Nu mă pot opri! Am crezut – nu știu ce am crezut. I-am auzit, sau am auzit ceva, sau... mă rog. A trebuit să urc și să văd – ei bine, dacă puteam vedea ceva. Apoi ai năvălit tu.

– Ai noroc că nu te-am pocnit, zise el mândru.

– Știu. Știu.

Ochii lui se mijiră când o văzu așa voioasă.

– Încă aş putea.

– Oh, ajută-mă să mă ridic! Tot chicotind, se şterse la ochi. Hai să punem nişte gheaţă pe nasul tău!

– Pot să mă ocup şi singur.

Dar o apucă de talie şi o puse pe picioare, fără a se strădui să fie prea blând.

– Te-am speriat?

Încercă să îşi menţină vocea spăşită şi împăciuitoare în timp ce îl urma spre scări.

– Fii serioasă!

– Dar ai auzit – ai auzit, nu-i aşa? Se strânse în braţe şi îşi ţinu răsuflarea când trecură prin locul îngheţat.

– Sigur, am auzit. Aşa se întâmplă în fiecare noapte. Şi de câteva ori pe zi.

– Şi... nu te deranjează?

Fu tare mândru de el fiindcă reuşi să arunce o privire plină de dispreţ peste umăr.

– De ce ar trebui să mă deranjeze? Este şi casa lor.

– Cred că ai dreptate.

Ea privi prin bucătărie. Nu fusese golită şi nici curăţată. Se aflau acolo un frigider mic, funcţional, o plită cu două ochiuri şi o uşă veche, sprijinită pe capre, care servea drept masă. Rafe se duse direct la chiuveta mică, adâncă, din fontă, şi porni apa rece.

– Ai vreo cârpă curată?

În loc să-i răspundă, el se aplecă şi îşi aruncă pe faţă apă rece ca gheaţa. Adoptând o poziţie spăşită, Regan îşi încrucişă mâinile.

– Chiar îmi pare tare rău, Rafe! Te doare?

– Da.

El înşfăcă un prosop jerpelit şi se şterse pe faţă. Fără să mai scoată un singur cuvânt, o porni spre frigider şi scoase o bere.

– Nu mai sângerez.

Răsuci dopul sticlei, îl aruncă pe jos, apoi sorbi o treime din conținut. Regan decise că, date fiind circumstanțele, ar putea să mai facă o încercare.

– Nu ți-am văzut mașina. De aceea m-am gândit că nu mai era nimeni pe aici.

– M-a adus Devin. El decise că, în circumstanțele date, ar putea să o lase în pace. Am zis să muncesc până târziu și să rămân să dorm aici. Se zvonește că ne va lovi o furtună de zăpadă la noapte, așa că nu avea nici un sens să iau mașina. Pot să merg pe jos până în oraș, dacă am nevoie.

– Oh! Bine. Asta explică tot.

– Vrei o bere?

– Nu, mulțumesc. Nu beau bere.

– Ești făcută pentru șampanie.

– Păi, atunci chiar ar trebui să plec. De fapt, a început deja să ningă. Simțindu-se stânjenită dintr-odată, își aranjă părul. Ah, era vorba despre niște sfeșnice și despre un set cu adevărat minunat de vătraie, pe care le-am cumpărat astăzi. Am vrut să le aduc aici, să văd cum s-ar încadra.

El ridică iarăși sticla de bere, privind-o.

– Și cum se încadrează?

– Nu știu. Le-am lăsat pe toate în hol când am intrat și am auzit... ăăă... spectacolul de seară.

– Te-ai hotărât să pleci la vânătoare de fantome în loc să îți vezi de decorat.

– Așa se pare. Păi, ce-ar fi să le aranjez acum, înainte să plec?

Luând berea cu el, o însoți.

– Bănuiesc că te-ai mai calmat de azi-dimineață.

– Nu chiar. Îi aruncă o privire rapidă în timp ce se îndrepta spre coridorul principal. Cu toate că, după ce ți-am spart nasul, deși nu intenționat, mă simt mulțumită. Te-ai purtat ca un ticălos.

Ochii lui se mijiră când ea luă cutia pe care o lăsase pe hol şi intră în salon.

– Ţi-am spus pe şleau ce vreau. Unele femei apreciază sinceritatea.

– Unor femei le plac ticăloşii. Lăsă cutia pe o masă rotundă pe care cărăuşii, la indicaţiile ei, o aşezaseră la fereastră. Mie nu. Îmi plac simplitatea, manierele, tactul. De care, bineînţeles, tu eşti complet lipsit. Apoi se întoarse şi zâmbi. Dar, date fiind circumstanţele, cred că un armistiţiu este preferabil. Cine ţi-a mai spart nasul?

– Jared, când eram copii şi ne-am bătut în şură. A avut noroc.

– Hmm... Ea se gândi că nu avea să înţeleagă niciodată de ce afecţiunea frăţească presupunea, în familia MacKade, nasuri sparte. Deci acesta ţi-e culcuşul! zise şi arătă spre sacul de dormit aruncat pe jos, în faţa şemineului.

– Este cea mai călduroasă încăpere din casă în acest moment. Şi cea mai curată. Ce circumstanţe recomandă un armistiţiu?

– Nu pune sticla aia jos fără un suport! Oftând, traversă camera, luă unul din coşul suflat cu argint şi i-l oferi. Nu poţi trata antichităţile ca pe...

– Mobilă? termină el, dar folosi suportul. Ce circumstanţe, Regan?

– Relaţia noastră de afaceri, în plină desfăşurare, în primul rând. Fiindcă îşi simţea iarăşi degetele încordate, îşi făcu de lucru cu ele descheindu-şi nasturii hainei în timp ce se întorcea la fereastră. Amândoi încercăm să obţinem acelaşi lucru de la casa asta, aşa că nu are sens să fim în conflict. Sunt drăguţe, nu-i aşa? Scoase vătraiele din cutie şi trasă cu un deget mânerul curbat al lopeţii pentru cărbuni. Le-ar prinde bine să fie puţin lustruite.

– Ar trebui să funcţioneze mai bine decât vătraiul pe care îl foloseam.

Vârându-şi vârfurile degetelor în buzunare, o urmări ducând vătraiele lângă foc, aşezându-le cu grijă, unul câte unul, în suportul lor, pe căminul din piatră.

– Orice ai folosit, este un foc pe cinste. Sfâşiată între curaj şi îndoială, privi ţintă în flăcări. Caut în continuare masca perfectă. Aceasta nu prea se potriveşte. S-ar potrivi mai bine într-una dintre camerele de la etaj. Îmi închipui că le vei face pe toate funcţionale. Şemineurile, la ele mă refer.

– La un moment dat, da.

O cunoştea de numai câteva săptămâni, îşi dădu el seama. Cum putea fi atât de sigur de lupta care se dădea în ea? Cu lumina flăcărilor revărsată asupra ei, cu spatele atât de drept, cu acea şuviţă de păr care îi acoperea aproape jumătate de faţă, părea relaxată, încrezătoare, în largul ei. Poate din cauza felului în care îşi înlănţuia degetele unele cu altele sau din cauza faptului că evita să se uite la el, Rafe era sigur că în sufletul ei se purta un mic război.

– De ce te afli aici, Regan?

– Ţi-am spus. Despărţindu-şi degetele, se întoarse la cutie. Mai am şi alte lucruri de la licitaţie în maşină, însă nu eşti pregătit pentru ele. Pe de altă parte, acestea... Cu mare grijă, despături nişte sfeşnice grele din cristal. Mi le-am imaginat numaidecât aici, exact pe această masă. O să vrei flori în vaza asta. Până şi pe timpul iernii.

Trebălui în jurul aranjamentului, aşezând sfeşnicele de o parte şi de alta a vazei Doulton pe care deja i-o vânduse.

– Lalelele vor arăta minunat, când vei reuşi să le procuri, continuă ea, despăturind cu grijă cele două lumânări de ceară albă pe care le adusese. Dar şi daliile ar fi în regulă; şi trandafirii, desigur. Îşi întipări din nou un zâmbet pe chip şi se întoarse. Gata. Ce părere ai?

Fără a rosti un cuvânt, el luă o cutie de chibrituri de pe şemineu şi se apropie pentru a aprinde lumânările. Şi o privi pe deasupra delicatelor flăcări gemene.

– Funcţionează.

– Mă refeream la efectul de ansamblu, la toată încăperea.

Era o scuză bună pentru a se îndepărta de el, plimbându-se prin cameră, trecând cu un deget peste spătarul curbat al canapelei.

– Este perfect. Nu mă aşteptam la mai puţin din partea ta.

– Eu nu sunt perfectă. Cuvintele îi ieşiră pe gură într-un torent, ca o surpriză pentru amândoi. Mă faci să mă simt tensionată când spui aşa ceva. Întotdeauna am vrut să fiu perfectă, dar pur şi simplu nu sunt. Nu sunt dichisită ca această încăpere, cu fiecare piesă la locul ei, oricât de mult mi-ar plăcea. Sunt un dezastru. Îşi trecu, agitată, degetele prin păr. Şi nu eram aşa – înainte. Nu eram. Nu, stai acolo! Se retrase repede când el păşi spre ea. Stai chiar acolo. Frustrată, îşi flutură mâinile pentru a-l ţine la distanţă, apoi începu să se plimbe de colo-colo. M-ai speriat azi-dimineaţă. M-ai înfuriat, dar, şi mai mult, m-ai speriat.

Lui Rafe nu îi era uşor să îşi ţină mâinile potolite.

– Cum?

– Pentru că nu m-a dorit nimeni, niciodată, aşa cum mă doreşti tu. Ştiu că mă doreşti. Se opri, frecându-şi braţele cu palmele. Mă priveşti de parcă ai şti deja cum se vor desfăşura lucrurile între noi. Iar eu nu am nici un control asupra situaţiei.

– Eu mi-am imaginat că îţi lăsam ţie controlul, că te lăsam pe tine la comandă.

– Nu. Nu, repetă ea, deschizându-şi larg braţele. Nu am nici un control asupra sentimentelor mele. Trebuie

să știi asta. Știi foarte bine ce influență ai asupra oamenilor.

– Noi nu vorbim despre restul oamenilor.

– Știi foarte bine ce influență ai asupra *mea*. Aproape că strigă acel adevăr, înainte de a-și strânge mâinile în pumni și de a se strădui să se calmeze. Știi că te doresc. De ce nu aș face-o? Este întocmai cum ai spus: suntem niște adulți care știu ce vor. Și, cu cât dau mai mult înapoi, cu atât mai prost mă simt.

Ochii lui se umbriseră în lumina schimbătoare.

– Stai aici spunându-mi chestiile astea și te aștepți să nu fac nimic în privința asta?

– Mă aștept să fiu capabilă să iau o decizie sănătoasă și rațională. Nu vreau ca hormonii să îmi întunece judecata. Expiră cu putere. Apoi mă uit la tine și îmi vine să îți smulg toate hainele.

El nu-și putu stăpâni râsul. Era cea mai sigură cale de a dezamorsa bomba care ticăia în interiorul lui.

– Să nu te aștepți să te opresc. Când păși în față, ea sări în spate ca un arc întins. Doar berea, bombăni el, ridicând sticla. Am nevoie de ea. Luă o înghițitură zdravănă, care nu îl ajută însă să își domolească focul lăuntric. Așadar, ce avem noi aici, Regan? Doi adulți singuri, sănătoși, care vor cam același lucru unul de la celălalt.

– Care de-abia se cunosc unul pe celălalt, sublinie ea. Care de-abia au tatonat terenul pentru orice fel de relație. Care ar trebui să aibă mai multă minte decât să sară în pat ca într-o piscină.

– Nu m-a deranjat niciodată să văd în ce ape mă scald.

– Pe mine da. Testez centimetru cu centimetru. Impunându-și să rămână calmă, își împreună din nou mâinile. Este important pentru mine să știu exact în ce mă bag, încotro mă îndrept.

– Fără abateri?

– Fără. Când planific ceva, mă ţin de plan. Aşa funcţionez. Era mai calmă acum, observă ea. Era raţională. Am avut o grămadă de timp să mă gândesc, conducând până în Pennsylvania şi înapoi. Trebuie să o luăm încet, să privim imaginea în ansamblu.

Dacă era calmă, de ce nu se putea opri din frământatul taiorului, din răsucitul inelelor?

– La fel cum e şi cu casa asta, continuă ea repede. Ai terminat o cameră – şi este frumoasă, este minunată. Dar nu ai început acest proiect fără a avea în minte un plan complet. Cred că intimitatea ar trebui, cu siguranţă, să fie la fel de temeinic gândită ca renovarea unei case.

– Are sens.

– Bine. Trase adânc aer în piept, apoi expiră. Aşa că vom face câţiva paşi înapoi, pentru a avea o perspectivă mai bună asupra lucrurilor. Mâna îi tremura încă atunci când se întinse după haină. Aceasta este calea înţeleaptă, responsabilă, care trebuie urmată.

– Da. Îşi lăsă jos berea. Regan?

Ea se agăţă de haină ca de un colac de salvare.

– Da.

– Rămâi.

Degetele îi amorţiră. Respiraţia ei se transformă într-un suspin prelung, tremurător.

– Am crezut că nu o să mi-o ceri niciodată!

Cu un hohot de râs tremurat, se aruncă în braţele lui.

capitolul 6

– Este nebunie curată!

Rămasă fără suflu, își afundă degetele în părul lui pentru a-i trage gura peste a ei. Toată ființa ei se concentră în acel sărut, în căldura lui, în pericol, în promisiune.

– Nu aveam de gând să fac asta.

– Este în regulă. Își dezlipi buzele de ale ei numai pentru a-i lua în stăpânire chipul. O fac eu.

– M-am tot gândit. Când genunchii începură să îi tremure, râse scurt, deznădăjduită. Chiar am făcut-o. Tot ce am spus părea perfect logic. Asta este pur și simplu chimie. Doar atracție superficială.

– Da.

Dintr-o singură mișcare fluidă, îi trase taiorul de pe umeri, blocându-i brațele, prinzându-i trupul în capcană, lipit de al lui. Suspinul ei alarmat îi făcu sângele să clocotească. Ochii ei mari și îngrijorați îi înfierbântară vintrele.

– Nu mai gândi!

Un zâmbet îi arcui buzele pe măsură ce trăgea de materialul șifonat, strângând-o și mai aproape de el. Privi strălucirea din ochii ei, auzi geamătul jos când gura lui se înfruptă dintr-a ei. Apoi buzele lui coborâră rapid de-a lungul gâtului ei. Era la fel de neted și de parfumat pe cât și-l imaginase. Așa că se desfătă.

Mâinile ei se strânseră pe șoldurile lui și își lăsă capul pe spate pentru a-i oferi orice alegea el să ia. În tot acest timp, fierbințeala o cuprinsese dureros, obligând-o să respire greoi, cu gemete joase.

Cu o mişcare bruscă, el îi eliberă braţele. Înainte ca ea să aibă şansa de a se întinde, mâinile lui, mâinile lui mari şi abile, se strecurară sub puloverul ei pentru a pipăi, pentru a poseda.

Carne şi dantelă, linii curbe şi fiori. Găsi tot ce voia şi îşi dori mai mult. Gura lui îşi continuă asaltul neobosit, în timp ce degetele lui îi torturau pielea, iar pielea ei îl tortura pe el.

Dintr-o singură mişcare a încheieturii, îi descheie pantalonii, apoi coborî cu vârfurile degetelor pe abdomenul ei fremătător, sub marginea unei bucăţi mai late de dantelă. Ea se apropie de el, se lipi de el dornică, zgâriindu-l cu dinţii pe gât, muşcându-l lacomă.

Ar fi putut să o aibă atunci, repede şi sălbatic, chiar în acel loc. Viteza i-ar fi domolit acea presiune teribilă care îl mistuia pe dinăuntru.

Însă el îşi dorea mai mult.

Îi trase puloverul peste cap, îl aruncă şi îşi umplu căuşele palmelor cu sânii ei. Dantela care îi acoperea era fină, delicată, şi pielea de dedesubt – deja înroşită şi încinsă de dorinţă. Controlându-şi fără milă nevoia stringentă de a se grăbi, Rafe îi privi chipul, jocul de lumini şi umbre de pe el, în timp ce îi freca sfârcurile cu vârfurile degetelor asprite de muncă.

– Mi-am imaginat că îţi va plăcea asta.

– Ştiu.

Buzele lui se curbară din nou şi îi ţintui ochii cu privirea în vreme ce îi împinse uşor o bretea subţire peste umăr.

– Nu cred că ţi-ai imaginat şi ce m-am gândit să îţi fac. Nu cred că ai putea. Aşa că îţi voi arăta.

Ochii lui rămaseră pironiţi într-ai ei, privind-o, măsurând-o, în timp ce îşi trecu un deget prin valea dintre sânii ei, în sus pe curba domoală şi înapoi, pentru a deschide copca din mijloc.

Şi observă acea privire minunată, azurie, întunecându-se din cauza furtunii pe care o stârnise în interiorul ei. Şi îi simţi vibraţia în amândoi.

Ei i se tăie răsuflarea când el o luă pe sus şi îşi puse gura flămândă la treabă. Şocată, se arcui pe spate, mâinile ei jucându-se în părul lui, peste umeri, trăgând cu disperare de cămaşa lui. Dinţii lui o muşcară, la limita sălbăticiei, la limita durerii. Limba lui o chinui şi îi trezi dorinţe mult prea violente pentru a putea fi îndurate.

Cu sălbăticie, frenetic, ea îşi înfipse unghiile în spatele lui. Chiar în clipa când simţi că se prăbuşea, trase şi îi sfâşie cămaşa. Se trezi întinsă pe spate, deasupra sacului de dormit, zbătându-se cu disperare sub el.

Îi scoase într-un final cămaşa, blestemând când descoperi că îi despărţea încă un strat de haine. Ea îşi dorea să ajungă la piele, râvnea la trupul lui cu o foame iraţională. În momentul în care îi înlătură maioul subţire, îşi afundă dinţii în umărul lui.

– Atinge-mă! Cuvintele ei erau aspre şi năvalnice. Vreau să îţi simt mâinile pe mine.

Şi el se supuse, iar mâinile lui erau peste tot în acelaşi timp. Lumea ei deveni primitivă, periculos de excitantă, gata să explodeze în senzaţii de nedescris. Fiecare mângâiere aspră, nerăbdătoare îi provoca un nou fior copleşitor, până când trupul ei nu mai reprezentă nimic altceva decât o masă de carne umedă acoperind nervi scăpărători.

Lângă ea, flăcările trimiteau bucăţi sfârâitoare de cenuşă pe masca şemineului. În interiorul ei, flăcările ardeau jucăuşe.

Îl putea zări prin ceaţa care îi înceţoşase vederea. Părul întunecat, ochii pătimaşi, muşchii care îi scânteiau de sudoare în dansul luminii. Geamătul de protest când gura lui o părăsi pe a ei se transformă într-unul de plăcere

ameţitoare când buzele lui îi coborâră pe gât, peste sâni şi trunchi.

El se lăsă pe spate, şi, orbită de dorinţă, ea se ridică, braţele ei înconjurându-l posesiv, buzele ei căutând fiecare gust nou.

Înjurătura scoasă de el fu scurtă şi pe şleau.

– Ghetele, reuşi el să îngaime, chinuindu-se să o descalţe, în timp ce sângele îi clocotea.

Ea se încolăcise în jurul lui, acel corp minunat alunecând peste al lui, mâinile ei... Acele mâini incredibil de delicate.

Ghetele căzură cu un bufnet, apoi, rapid ca un şarpe, se întoarse pentru a o poseda.

Ea era strâns lipită de el, toată numai membre lungi, mătăsoase. O voia goală şi zvârcolindu-se sub greutatea lui. Voia să o audă strigându-i numele şi să privească tresăririle şi şocul de plăcere aprinzându-i ochii. Gâfâind, îi trase chiloţii de pe şolduri. Dintr-o singură mişcare sălbatică, sfâşie dantela în bucăţi. Chiar când ecoul suspinului ei se stinse, o împinse pe spate. Şi îşi folosi gura.

Punctul culminant o luă pe nepregătite, ca o lovitură de pumn care îi amorţi simţurile. Tremurând, îi rosti numele printre gemete. Şi, fremătând, fremătând întruna, tânji după mai mult.

Iar el îi oferi mai mult. Şi luă mai mult. De fiecare dată când ea credea că avea să termine, că trebuia să termine, el găsea noi modalităţi de a-i devasta simţurile. Ea nu mai percepea decât fiinţa lui, gustul lui, atingerea lui, mirosul lui. Se rostogoliră pe podea într-o luptă neîmblânzită, glorioasă, unghiile ei înfigându-se fără milă în spatele lui, gura lui devorând-o pe a ei.

Aproape orbit de nevoie, el îi ţintui mâinile, cu degetele răşchirate. Îşi zise că propria răsuflare avea să îi mistuie plămânii. Numai chipul ei îl văzu când o pătrunse.

Gemetele lor se amestecară. Un buştean trosni puternic în şemineu.

Amândoi se lăsară cuprinşi de spasme, privindu-se unul pe altul în timp ce savurau acel moment nepreţuit al împerecherii.

Pe măsură ce muşchii i se relaxau, el îşi plecă fruntea şi îi acoperi gura. Când sărutul deveni profund, când aroma ei îl umplu la fel de intim cum el o umplea pe ea, începură să se mişte împreună.

Frigul fu cel care o trezi, în cele din urmă, pe Regan. Cu toate că i se părea imposibil, se gândi că trebuia să fi adormit. În timp ce se chinuia să se dezmeticească, descoperi că stătea întinsă pe spate pe lemnul tare şi rece al podelei, ţintuită acolo de greutatea trupului lui Rafe.

Privi în jur, ameţită. Într-un fel sau altul, ajunseseră la câţiva metri de foc.

– Te-ai trezit, gata?

Vocea lui Rafe era groasă, puţin somnoroasă.

– Cred că da. Încercă să inspire adânc şi se simţi uşurată să constate că putea face aşa ceva. Nu sunt prea sigură.

El îşi schimbă poziţia capului şi îi dezmierdă cu buzele curbura sânului. Trupul ei extenuat se cutremură drept răspuns.

– Cred că, până la urmă, sunt destul de sigură, spuse ea.

– Ţi-e frig.

Se ridică, o luă în braţe şi o duse la loc pe sacul de dormit. Îşi dori, pentru ea, să fi fost un pat din pene.

– Mai bine?

– Da.

Nu prea sigură pe mişcările ei, îşi trase un colţ al sacului până sub bărbie. Nu mai fusese niciodată atât

de expusă, atât de complet dezgolită, trup și suflet, în fața nimănui.

– Cred că am ațipit.

– Numai câteva minute. Îi zâmbi. Se simțea de parcă ar fi urcat un munte. Și ar mai fi putut urca încă zece. O să mai pun un buștean pe foc.

Gol și relaxat, se ridică pentru a se duce la cutia cu lemne. Zgârieturile care îi brăzdau umerii o lăsară pe Regan cu gura căscată. Ea făcuse asta. Ea chiar... Doamne, Dumnezeule!

– Eu, ăăă, ar trebui să plec. Cassie se va îngrijora.

Rafe așeză masca la locul ei. Fără o vorbă, scotoci prin borseta de lângă cutia cu lemne și scoase un telefon mobil.

– Sun-o!

– Eu... nu mi-am dat seama că ai un telefon.

– Este o adevărată unealtă într-o slujbă ca asta. I-l oferi, apoi se așeză lângă ea. Sun-o, repetă el. Și rămâi!

Ea era sigură că existau motive pentru care ar fi trebuit să plece. Dar își formă propriul număr, privindu-l pe Rafe în timp ce telefonul suna.

– Cassie, sunt Regan. Da, totul este în regulă. Zăpada? Debusolată pentru o clipă, își împinse părul de pe față. Oh, da, ninge tare. De aceea am sunat. Am fost, hmm, prinsă și cred că...

Se întrerupse când Rafe îi trase din mână colțul sacului și degetele lui începură să îi contureze linia sânului.

– Ce? Înghiți cu greutate, apoi își înăbuși un geamăt. Gura lui înlocuise degetele. Ea se lăsă pe spate, fără vlagă. Pennsylvania? murmură ea. Nu, nu sunt în Pennsylvania.

Rafe îi luă telefonul dintre degetele moi.

– Este cu mine. Stă la mine. Pe bune? O să te sune mâine. Bine.

Închise telefonul și îl puse deoparte.

– Cassie spune că stratul de zăpadă e de mai bine de jumătate de metru, că străzile sunt un dezastru şi că ar trebui să stai locului.

– Oh! Închise ochii şi îşi ridică braţele. Foarte înţelept!

Când se trezi, lumânările se topiseră şi lemnele arseseră până se transformaseră în cenuşă. Casa era atât de nemişcată, de liniştită, încât îşi putea auzi bătăile inimii. Camera era copleşită de umbre şi întuneric, însă era ciudat de calmă. Poate că fantomele adormiseră. Sau poate că ea se simţea liniştită în privinţa lor pentru că Rafe dormea alături de ea.

Îşi întoarse capul şi îi admiră chipul în lumina focului care se stingea. Adormit sau nu, se gândi ea, nu exista nici urmă de trăsături de băieţandru nevinovat la el. Toată acea putere şi înclinaţia spre violenţă erau încă acolo, sculptate pe faţa lui.

Ştia că putea fi blând, iubitor. Văzuse acest lucru în felul în care se purtase cu Cassie. În schimb, ca amant, era poruncitor, neînduplecat şi dur.

Şi, pentru prima dată în viaţa ei, şi ea fusese la fel.

Acum, când liniştea o acoperea ca o pătură, îi venea greu să creadă că făcuse ceea ce făcuse, că îi permisese lui – că îşi dorise ca el – să facă tot ceea ce făcuse.

Trupul o durea din cauza vânătăilor, iar ea se întrebă dacă, în lumina puternică a zilei, va tresări amintindu-şi cum se alesese cu ele. Cum suferise, tremurase şi tânjise după mai mult sub acele mâini mari şi dure.

Ba, şi mai mult, cum şi le folosise pe ale ei.

Cum, constată ea cu o strângere de inimă, îşi dorea să şi le folosească în acel moment.

Inspirând scurt, se strecură de sub braţul posesiv al lui Rafe. Se mişcă pe cât de uşor putu, hotărâtă să îşi

tragă pe ea cămaşa lui de flanelă. Încheindu-i nasturii în mers, o porni spre bucătărie.

„O gură de apă rece", îşi spuse ea. „Câteva momente pentru a evalua situaţia."

Stând lângă chiuvetă, îşi umplu un pahar. Pe măsură ce ochii ei se obişnuiau cu lumina difuză, privi pe fereastră cum ningea.

Nu regreta. „Asta ar fi o prostie", comentă ea în gând. Soarta îi scosese în cale un amant extraordinar. Genul de bărbat pe care numai puţine femei aveau norocul să îl cunoască. Ea putea, şi aşa avea să facă, să se bucure de plăcerea fizică. Putea, şi asta avea să facă, să împiedice acea aventură – şi pe el – de la a-i complica viaţa.

Amândoi erau adulţi, după cum afirmase şi el. Amândoi ştiau ce voiau. Când casa avea să fie terminată, probabil că el nu avea să-şi mai găsească locul şi avea să meargă mai departe. Între timp, aveau să se bucure unul de celălalt. Şi, când avea să se termine, aveau să dea amândoi dovadă de înţelegere şi, spera ea, de afecţiune.

Probabil ar fi fost înţelept să discute despre acele aşteptări – sau despre lipsa lor – înainte ca lucrurile să avanseze mai mult. Însă constată că se simţea sfâşiată numai la ideea de a le rosti cu voce tare.

Din prag, Rafe o observă: felul în care stătea, sprijinindu-se uşor de blatul mesei, cu privirea aţintită pe fereastră. Chipul i se reflecta în ea. Cămaşa lui îi contura coapsele, flanelă tocită peste piele albă ca laptele.

Îl lovi, în forţă, gândul că nu mai văzuse niciodată în viaţa lui ceva atât de frumos. Ştia ce cuvinte să folosească pentru a-i spune şi ei acest lucru; se pricepea la vorbe. Dar îşi dădu seama că, de această dată, nu îşi găsea cuvintele, nici unul suficient de bun pentru a-i arăta cât de mult însemna pentru el.

Așa că le alese pe cele ușoare, cele obișnuite și ignoră durerea pe care o simțise în inimă numai uitându-se la ea.

– Îmi place rochia ta, scumpo!

Ea tresări și fu cât pe ce să verse paharul înainte de a se întoarce. Își îmbrăcase blugii, dar nu se obosise să îi și închidă. Zâmbind larg, se sprijini de peretele unde ar fi trebuit să fie tocul ușii.

– Era la îndemână, răspunse ea, imitându-i tonul.

– Cămașa aia veche nu a dus-o niciodată atât de bine. Ești agitată?

– Îmi era sete. Însă puse paharul jos fără să bea nici măcar o înghițitură. Cred că m-a trezit liniștea. Este ciudat, nu crezi, să fii înconjurat de atâta liniște?

– Zăpada liniștește întotdeauna.

– Nu, mă refeream la casă. Pare diferită. Împăcată.

– Până și soldații morți și femeile nefericite trebuie să doarmă câteodată. Traversă încăperea pentru a lua paharul și bău din el. Aproape s-a crăpat de ziuă, șopti el. Eu și frații mei ne-am petrecut odată noaptea aici, când eram copii. Cred că ți-am mai spus asta.

– Lanțurile zornăitoare ale lui Jared. Și voi toți depănând povești cu fantome și fumând țigări furate.

– Ai prins ideea. Și atunci am intrat în această cameră. Era cam același moment al zilei, dar era vară târzie. Totul era atât de verde, iar pădurile erau atât de înfrunzite și de dese, încât te făceau să te întrebi ce se ascundea în ele. Peste pământ se întindea o ceață ca un râu. Era frumos, și m-am gândit...

Se întrerupse și ridică din umeri.

– Nu. Ea își puse mâna pe brațul lui. Spune-mi!

– Mi s-a părut că puteam auzi tobele, încetișor, sunetele trupelor care se despărțeau pentru a se pregăti de luptă. Puteam simți mirosul fricii, al agitației, al groazei. Mi s-a părut că puteam auzi casa trezindu-se în jurul

meu, şoaptele şi scârţâielile. Am înlemnit, am paralizat. Dacă m-aş fi putut mişca, mi-aş fi cărat fundul de aici. Băieţii mi-ar fi râs în nas ani de zile, dar aş fi rupt-o la sănătoasa ca un iepure dacă m-ar fi ascultat picioarele.

- Erai un băieţel.

- Nu eşti băiat, aşa că nu ai de unde să ştii că tocmai asta a înrăutăţit mult lucrurile. Trecusem de noapte, ba chiar cu brio. Şi uite că era dimineaţă, se crăpa de ziuă, iar eu stăteam aici, clănţănind din dinţi. Când a trecut totul, am stat, pur şi simplu, şi am privit pe această fereastră. Şi mi-am zis că nici o nenorocită de casă nu mă va speria. Că nimic nu mă va speria. Că voi ajunge să deţin casa asta înainte de-a o mierli. Apoi zâmbi şi puse jos paharul. Nu ştiu de câte ori m-am întors aici, singur, după aceea. Aşteptând să se întâmple ceva, dorindu-mi să se întâmple, numai pentru a mă putea ţine tare. M-am furişat prin toate camerele din casa asta, cu diferite ocazii. Am auzit lucruri, am văzut lucruri, am simţit lucruri. În noaptea în care am plecat din oraş, mi-am promis că mă voi întoarce.

- Acum e a ta, şopti ea.

- Da. Uşor jenat, el îşi coborî privirea la ea. Nu am spus nimănui asta.

- Atunci, nici eu nu o voi face. Ridică o mână şi îl atinse pe obraz. Orice motive ai avea, realizezi ceva important. Casa aceasta a fost neglijată prea mult timp.

- Ţi-a fost teamă să stai aici peste noapte?

- Nu. Nu de casă.

El ridică dintr-o sprânceană.

- De mine?

- Da. Mi-e teamă de tine.

Amuzamentul dispăru din privirea lui.

- Am fost dur cu tine, spuse el cu prudenţă.

- Nu la asta mă refer. Se întoarse. Din obişnuinţă, aşeză un ibric pe plită şi aprinse arzătorul. Nu am fost

niciodată ca azi-noapte – cu nimeni. Atât de lipsită de control. Atât de... pătimașă. Sunt puțin surprinsă când îmi amintesc și... Ei bine!

Răsuflă tremurător și caută un filtru pentru pâlnie.

– Ești surprinsă? Sau regreți!

– Nu regret, Rafe. Făcând un efort, se întoarse și îi întâlni privirea. Nu, nu regret deloc. Mă simt stingherită deoarece acum știu exact ce îmi poți face. Știam că avea să fie minunat să fac dragoste cu tine. Nu știam că avea să fie atât de zguduitor. Nimic în legătură cu tine nu este clar sau previzibil. Așa cum prefer eu lucrurile.

– Te vreau acum. Asta ar trebui să fie previzibil.

– Îmi bate inima nebunește, reuși ea să răspundă. La propriu, când spui asemenea lucruri. Dar chiar am nevoie să clarific lucrurile. Deschizând cutia de cafea, măsură în mod deliberat lingurițele. Îmi închipui că oamenii vor veni la lucru într-o oră sau cam așa ceva. Probabil nu este cel mai bun moment să discutăm despre asta.

– Nu vine nimeni astăzi. Afară s-au depus troiene de mai bine de jumătate de metru, peste ce exista deja.

– Oh!

Mâna îi șovăi și împrăștie cafea măcinată pe plită.

– Suntem blocați aici pentru o vreme, scumpo. Poți vorbi cât dorești.

– Păi... După ce își drese glasul, îl înfruntă din nou. Pur și simplu cred că ar fi mai bine dacă amândoi am înțelege niște lucruri.

– Ce lucruri?

– Lucruri. Strigă cuvântul, furioasă pe ea însăși pentru că ezita. Lucruri pe care nu prea am terminat să le evidențiem noaptea trecută. Cum ar fi că treaba asta este doar o aventură, o relație de satisfacere reciprocă, pur fizică, fără obligații, fără încurcături, fără...

– Complicații?

– Da. Ușurată, încuviință din cap. Exact.

Surprins să constate că era deranjat de descrierea ei făcută cu sânge-rece – una care ar fi trebuit să oglindească propriile lui dorințe –, Rafe se scărpină în cap.

– Este destul de clar. Dar, dacă asta înseamnă că plănuiești să te întâlnești și cu altcineva, o să se facă mizerie multă când o să-l rup în două.

– Oh, dintre toate chestiile ridicole...

– Și când o să-i tai...

– Oprește-te! Expiră nervoasă. Nu am nici cea mai mică intenție de a mă întâlni cu altcineva atâta timp cât vom avea o relație, dar dacă eu...

– Ai face mai bine să te oprești acum, zise el pe un ton jos. Hai să spunem doar că avem o relație de satisfacere reciprocă, pur fizică. Îți convine?

Mai calmă, se întoarse să toarne apă fierbinte prin filtru.

– Da, pot fi de acord cu asta.

– Ești o mare figură, Regan! Vrei un contract în trei exemplare?

– Vreau numai să mă asigur că avem aceleași așteptări. Se concentră din răsputeri să acopere pulberea cu apă, să se asigure că nu turna nici prea multă, nici prea puțină. Nu ne-am prea acordat răgazul necesar pentru a ajunge să ne cunoaștem cu adevărat. Acum suntem amanți. Nu vreau să crezi că îmi doresc ceva mai mult de atât.

– Și dacă eu îmi doresc mai mult?

Degetele ei se albiră pe coada ibricului.

– Și îți dorești?

El privi în altă parte, înspre fereastră și la zăpada care cădea încet.

– Nu.

Ea închise ochii, spunându-și că simțise ușurare la răspunsul lui. Numai ușurare.

– Ei bine, atunci nu este nici o problemă.

– Nu, totul merge strună. Vocea lui era la fel de rece şi de detaşată ca a ei. Dacă nu vrei romantism, mă scuteşti de bătăi de cap. Tu nu vrei promisiuni, eu nu trebuie să mint. Ne vrem unul pe celălalt în pat. Se întinse să ia două căni. Asta simplifică totul.

– Eu te vreau în pat. Încântată de tonul ei nepăsător, luă cănile de la el. Dar, dacă nu mi-ar fi plăcut persoana ta, nu am fi ajuns acolo. Am dorit şi alţi bărbaţi.

Cu un gest înşelător de calm, el îi dădu părul după ureche.

– Acum încerci să mă înnebuneşti.

Faptul că el nu îşi putea da seama cât de greu îi era ei să fie atât de deschisă, să facă lucrurile să pară simple îi uşura situaţia. Destul de ciudat, acest fel de deschidere părea absolut naturală la el.

– Încerc să-ţi fac un compliment. Nu aş fi venit azi-noapte, sperând să te găsesc aici, dacă nu aş fi ţinut la tine.

– Ai venit ca să laşi sfeşnicele.

– Eşti un idiot. Distrându-se pe seama amândurora, ea turnă cafeaua. Nu conştientizase faptul că sinceritatea sexuală putea fi amuzantă. Doar nu ai crezut cu adevărat asta, nu-i aşa?

Intrigat, el primi cana pe care ea i-o oferi.

– Ba da.

Ea sorbi şi zâmbi.

– Prostule!

– Poate că nu îmi plac femeile viclene, agresive.

– Ba da, îţi plac. De fapt, speri că te voi seduce chiar acum.

– Crezi?

– Ştiu sigur. Dar vreau să îmi savurez cafeaua mai întâi.

O privi sorbind din nou, cu delicateţe.

– Poate că îmi vreau cămaşa înapoi. Nu m-ai întrebat dacă ţi-o împrumut.

– Bine. Cu o singură mână, descheie nasturii. Ia-o!

El îi smulse cafeaua din mână şi puse ambele căni deoparte. Zâmbetul ei arogant îl făcu să o ia pe sus. Ea râdea şi îi ataca urechea în timp ce o purta în braţe pe coridor. Uşa de la intrare se izbi de perete, lăsând să intre frigul şi zăpada viscolită – şi o siluetă acoperită cu un strat alb.

Shane îşi scoase şapca şi se scutură ca un câine.

– Hei! Indiferent, închise uşa cu piciorul. Maşina ta este îngropată în zăpadă până peste jante, Regan.

– Oh! Cu o mână nesigură, îşi strânse marginile cămăşii şi încercă să îi imite tonul lejer. Ne-am pricopsit cu o grămadă de zăpadă.

– Mai bine de jumătate de metru. Nerușinat, rânji la fratele lui. Mi-am închipuit că veţi avea nevoie de cineva care să vă dezgroape.

– Ţi se pare că vreau să mă salvezi? Dezgustat, Rafe se năpusti în salon şi o trânti pe Regan pe canapea. Stai chiar aici!

– Rafe! În zadar încercă să tragă de tivul cămăşii pentru a-şi acoperi picioarele. Pentru numele lui Dumnezeu!

– Chiar acolo, repetă el şi o porni înapoi spre coridor.

– Simt miros de cafea? întrebă Shane de dragul conversaţiei. Mi-ar prinde bine puţină.

– Dă-mi un singur motiv pentru care ar trebui să nu îţi rup gâtul!

Shane îşi scoase mănuşile şi suflă peste degetele reci.

– Pen' că am condus până aici prin viscol, ca să vă salvez. Se aplecă în faţă, dar nu reuşi să vadă ceva în salon. Are nişte picioare pe cinste.

– Unde vrei să mori?

– Observam numai. Rânjetul i se lărgi şi mai mult, şi gropiţa specifică fraţilor MacKade apăru de îndată. Cui i-ar fi trecut prin minte? Eu m-am gândit că eşti blocat aici, fără nici un mijloc de transport. Singur. Apoi, când i-am văzut maşina, mi-am zis că poate avea nevoie să o ducă cineva în oraş. Făcu din nou câţiva centimetri în faţă, plin de speranţă. Poate ar trebui să o întreb.

– Încă un pas, şi n-o să-ţi găsească leşul până la primăvară.

– Dacă o să câştig, o pot păstra? Când Rafe mârâi, Shane izbucni în râs. Nu mă lovi, sunt îngheţat bocnă. O să mă sparg.

Bombănind ameninţări, Rafe îl apucă pe Shane de guler şi îl târî pe coridor.

– Ochii în faţă, MacKade! În bucătărie, găsi un termos şi îl umplu cu cafea. Şi acum, şterge-o!

– Plec. Shane bău direct din termos. Vântul este o pacoste. Recunoscător pentru lichidul fierbinte, bău iarăşi. Uite, nu am vrut să dau buzna în micul vostru cuibuşor de nebunii, începu el, apoi se opri şi coborî termosul când citi furia mocnind în ochii lui Rafe. Hei, ai intenţii serioase cu ea?

– *Vezi-ţi naibii de treaba ta!*

Shane răsuflă fluierat şi înşurubă capacul termosului.

– Tu ai fost întotdeauna treaba mea. Regan este o adevărată doamnă. Vorbesc serios.

– Şi?

– Şi nimic. Jenat acum, Shane se foi. O plac, mereu mi-a plăcut de ea. M-am gândit la...

Înţelegând că o apucase pe un drum greşit, îşi scoase iarăşi mănuşile şi fluieră un cântecel vesel.

– La ce te-ai gândit?

Prevăzător, Shane îşi trecu limba peste dinţi. Îşi dorea cu adevărat să îi păstreze pe toţi.

– M-am gândit numai la ce te gândeşti şi tu. La dracu', uită-te la ea! Un bărbat nu ar putea să nu se gândească. Agil, evită braţul lui Rafe care se avântă înainte. Nu am făcut decât să mă gândesc! N-o să mă bat cu tine pentru nişte gânduri. Într-un gest împăciuitor, îşi ridică mâinile. Ceea ce vreau să spun este că-i minunat! Ai dat lovitura.

Furia i se domoli. Rafe se întinse din nou după ibric.

– Ne culcăm împreună. Asta-i tot.

– Trebuie să începi de undeva.

– Ea este altfel, Shane. Nu fusese în stare să recunoască faţă de sine însuşi, însă îi era mai uşor într-o discuţie de-asta de la frate la frate. Nu m-am lămurit încă, dar este diferită. Contează nemaipomenit de mult.

– Cu toţii picăm în capcană odată şi-odată. Shane lovi cu palma umărul gol al lui Rafe. Până şi tu.

– Nu am spus nimic despre picat, mormăi Rafe.

Cunoştea implicaţiile acelui cuvânt. Picatul în capcana iubirii. Îndrăgosteala.

– Nici nu trebuia. Uite, o să deszăpezesc pajiştea cu plugul, pentru orice eventualitate. Ai ceva de mâncare pe aici?

– Da, este de-ajuns.

– Atunci, eu o să plec. Se presupune că ninsoarea va înceta până pe la mijlocul dimineţii. Trebuie să am grijă de animale, aşa că, dacă ai nevoie de ceva, încearcă la Devin mai întâi. Eu s-ar putea să fiu pe-afară.

– Mulţumesc! Shane?

Acesta se întoarse, cercetându-şi fratele din priviri.

– Dacă arunci fie şi numai o privire fugară spre acel salon, în drum spre ieşire, voi fi nevoit să te omor.

– Deja m-am uitat bine la picioarele ei. Fluierând voios, Shane o porni săltând pe coridor. Pe curând, Regan!

Se abținu cu greu, dar își abătu privirea de la salon până ajunse la ușa de la intrare.

În clipa în care o auzi trântindu-se, Regan își lipi fața de genunchii ridicați. Intrând în salon, Rafe se crispă când îi observă poziția defensivă, umerii tremurători.

– Uite, dragă, îmi pare rău! Ar fi trebuit să încui nenorocita de ușă. Cu blândețe, o mângâie pe umăr și se așeză lângă ea. Shane nu vrea să fie un idiot. Așa s-a născut. Nu are intenții rele. Nu te supăra!

Ea scoase un sunet înăbușit și, când își înălță capul, era udă de lacrimi. Râsul îi ieși bolborosind ca vinul spumos.

– Îți poți imagina cum arătam noi trei pe holul ăla? Își duse mâna la gură și se legănă. Noi doi pe jumătate dezbrăcați, Shane arătând ca un om de zăpadă abominabil.

– Ți se pare că a fost amuzant?

– Nu, cred că este de-a dreptul isteric. Slăbită după atâta râs, se prăbuși peste el. Frații MacKade. Oh, Doamne, oare în ce m-am băgat?

Încântat de ea, o trase în poala lui.

– Dă-mi înapoi cămașa, scumpo, și o să-ți arăt.

capitolul 7

Culcuşită în sacul de dormit, Regan aţipi lângă foc. Lemnele sfârâiau, buştenii trosneau şi îi încălzeau chipul şi braţul care îi ieşea din sac. Oftă, lăsându-se purtată de vis, schimbându-şi poziţia pentru a fi mai aproape de iubitul ei.

Visele ei erau aproape la fel de erotice ca realitatea ultimelor ore, suficient de vii pentru a o aţâţa şi a o face să tânjească. Când se întinse şi se trezi că era singură, oftă din nou, dezamăgită.

Focul era iute, aşa că îşi dădu seama că Rafe îl înteţise încă o dată înainte să o lase singură. Camera era atât de liniştită, încât putea auzi ticăitul ceasului de pe şemineu, care marca trecerea timpului. Dovezile activităţilor desfăşurate acolo cu o noapte în urmă erau împrăştiate peste tot în jurul ei, de la hainele dezbrăcate în grabă care împestriţau podeaua, la bucăţile sfâşiate de dantelă şi la ghetele azvârlite la întâmplare. Şi dovezi existau şi în interiorul ei, cum constată când se întinse şi simţi unda fierbinte de dorinţă.

Măcar de Rafe ar fi fost acolo pentru a-i aţâţa dorinţa, aşa cum aţâţase focul!

Totuşi, era un şoc minunat să îşi dea seama că putea revendica o asemenea fântână nesecată de pasiune. Nu mai trăise niciodată aşa ceva, înţelese ea, ridicându-se pentru a-şi pune la încercare muşchii înţepeniţi şi dureroşi. Relaţiile fizice se aflaseră întotdeauna jos de tot pe lista ei de priorităţi. Se întrebă dacă, după modul în care se comportase în ultima vreme, Rafe ar fi fost surprins să afle că, înainte de el, se considerase ezitantă, chiar puţin timidă, când venea vorba despre relaţii intime.

Căscând, se întinse după puloverul ei şi şi-l trase peste cap.

La cum îl cunoştea, se gândi că avea să facă pe îngâmfatul.

Era păcat că nu putea da vina pe celibatul ei din ultimii câţiva ani pentru reacţia înfocată faţă de el. De parcă libidoul ei nu fusese altceva decât lemn uscat apropiat de o torţă, din prima clipă în care el îşi pusese mâinile pe ea. Dar să folosească abstinenţa ca principal motiv pentru reacţia ei ar fi fost foarte departe de adevăr.

Indiferent de cum fusese viaţa ei înainte, el i-o schimbase numai prin simplul fapt că-i ieşise în cale. Era sigur că nu avea să mai privească niciodată la fel nopţile tihnite lângă un foc. Era îndoielnic că avea să se mai uite vreodată la ceva în acelaşi fel, medită ea, acum că ştia de ce era capabilă cu... perechea potrivită.

Cum oare, se minună ea, putea o femeie să se întoarcă la o viaţă liniştită, aşezată, după ce gustase o dată din Rafe MacKade? Trebuia să facă faţă acestui lucru, cu fiecare zi petrecută cu prudenţă care avea să treacă.

În acel moment, singurul lucru pe care îl voia era să îl găsească.

Încălţată numai cu ciorapii, începu să cutreiere prin casă. Ar fi putut fi oriunde, şi provocarea de a-l vâna, de a-l găsi ocupat cu vreo treabă – una de la care era hotărâtă să îl distragă – o amuză.

Răceala podelei îi pătrunse în corp şi o făcu să îşi frece mâinile una de alta pentru a se încălzi puţin. Însă curiozitatea îi depăşea cu mult slabul disconfort.

Nu mai intrase în camerele de la parter decât de două ori. Prima dată, la vizualizarea iniţială, pentru a lua notiţe şi a face măsurători. A doua oară, pentru a le verifica din nou. Dar acum nu erau muncitori, nu se mai auzeau voci şi lovituri de ciocane.

Se strecură în camera de dincolo de salon, cam visătoare.

Aceea avea să fie biblioteca – rafturi sclipitoare, umplute cu cărți, scaune bine tapițate, îmbiind oaspeții să se așeze comod și să citească. O masă de bibliotecă avea să fie amplasată acolo, își imagină ea, un Sheraton, dacă ar fi putut găsi așa ceva, cu o carafă de coniac, o vază cu flori de sezon, o călimară veche de cositor. O scară de bibliotecă, bineînțeles, continuă ea să vizualizeze, închipuindu-și totul cu minuțiozitate, aproape până la cea mai mică aschie. Iar scaunelor cu spătare ample de lângă focul scăpărător li s-ar potrivi taburete confortabile pentru picioare.

Voia un suport pentru citit în colțul îndepărtat, unul cu piciorul sculptat în formă de labă de animal. Ar fi așezat pe el o biblie groasă, veche, cu pagini aurite pe margini, deschisă.

Abigail O'Brian, căsătorită cu Charles Richard Barlow,
10 aprilie 1856

Catherine Anne Barlow, născută pe 5 iunie 1857

Charles Richard Barlow junior,
născut pe 22 noiembrie 1859

Robert Michael Barlow, născut pe 9 februarie 1861

Abigail Barlow, decedată pe 18 septembrie 1864

Regan se cutremură și se clătină pe picioare. Își veni încet în simțiri, cu brațele înfășurate strâns în jurul corpului pentru a se proteja de valul brusc, șfichiuitor de aer rece, cu inima bubuindu-i în piept pe măsură ce viziunea se evapora din fața ochilor ei.

Cum putuse ea să știe acele lucruri? se întrebă, trecându-și o mână tremurătoare peste față. De unde apăruseră acele nume și date?

Le citise pe undeva, se liniști singură, dar se cutremură iarăși. La câtă muncă de cercetare făcuse, sigur citise pe undeva. Foarte încet, ieși din încăpere cu spatele și se opri pe coridor pentru a-și trage răsuflarea. Sigur că știuse că familia Barlow avusese trei copii. Căutase asemenea amănunte. Datele fuseseră, probabil, și ele trecute tot acolo - le reținuse dintr-un motiv anume, asta era tot.

Nu ar fi recunoscut pentru nimic în lume că se gândise, preț de o clipă, că văzuse cu adevărat pagina albă și groasă a unei biblii, deschisă, și numele și datele scrise acolo cu o mână grijuliu de formală.

Merse până la scări și le urcă.

El lăsase ușa deschisă de această dată. Când ajunse la etaj, auzi scârțâitul mistriei pe perete. Respirând ușurată, traversă holul.

Și se încălzi din nou, numai privindu-l.

- Ai nevoie de o mână de ajutor?

El aruncă o privire în spate, o văzu stând acolo, purtând puloverul ei clasic și pantalonii plisați.

- Nu în ținuta aia. Am vrut să termin cu stratul ăsta și m-am gândit că aveai nevoie de somn.

Ea se mulțumi să se sprijine de tocul ușii și să îl admire.

- De ce oare munca fizică este atât de atractivă pentru unii bărbați?

- Unora dintre femei le place să-i vadă pe bărbați transpirând.

- Se pare că și mie îmi place. Gânditoare, îi analiză tehnica, alunecarea mistriei, mișcările din încheietură. Știi, ești mai priceput la asta decât tipul care mi-a

aranjat apartamentul de deasupra magazinului. Lucrezi foarte curat.

- Nu suport să lucrez cu mortarul.

- Atunci, de ce o faci?

- Îmi place când se termină. Și sunt mai rapid decât echipa pe care am angajat-o.

- De unde ai învățat?

- Mereu trebuia să reparăm câte ceva pe la fermă. Își răsuci gâtul pentru a scăpa de cârcei. Când am plecat, am făcut la greu muncă fizică.

- Apoi ți-ai înființat propria companie.

- Nu îmi place să lucrez pentru altcineva.

- Nici mie. Ea șovăi, așteptând până ce el termină de curățat uneltele. Unde te-ai dus? Atunci când ai plecat?

- În sud. Se aplecă pentru a răsturna găleata. Am lucrat pe ici, pe colo. Mi-am dat seama că mă pricepeam mai bine la mânuitul ciocanului decât la condusul unui plug. Din obișnuință, duse mâna la buzunarul cămășii, dar îl găsi gol. Înjură. Am renunțat la fumat, bombăni el.

- Bravo ție!

- Mă scoate din minți.

Pentru a se menține ocupat, merse să verifice o îmbinare pe care o terminase noaptea trecută.

- Te-ai dus în Florida, îl îndemnă ea.

- Da, acolo am ajuns. Se construiește mult în Florida. Am început să cumpăr case - dărăpănături -, să le repar, să le transform. M-am descurcat binișor. Așa că m-am întors. Se răsuci spre ea. Cam asta este.

- Nu am vrut să îmi bag nasul, începu ea.

- Nici nu am spus asta. Doar că nu prea am ce povesti, Regan. Aveam o reputație când am plecat de aici. Mi-am petrecut ultima noapte în oraș încăierându-mă într-un bar. Cu Joe Dolin.

– Mă întrebam eu dacă voi doi aveaţi răfuieli mai vechi, şopti ea.

– Nu prea. Îşi scoase bandana pe care şi-o pusese pentru a împiedica părul să îi intre în ochi şi o îndesă în buzunar. Pur şi simplu nu ne suportam.

– Aş zice că ai un gust excelent la duşmani.

Simţindu-se din nou agitat, mişcă din umeri.

– Dacă nu ar fi fost el, ar fi fost altcineva. Aveam chef de ceartă în noaptea aia. Pe buze i se lăţi un zâmbet, dar nu se zărea pic de amuzament în el. La dracu', de obicei aveam chef să creez necazuri. Nimeni nu credea că voi fi vreodată în stare de ceva, nici măcar eu.

Dacă încerca să îi transmită ceva, ea nu era prea sigură că înţelegea ce anume.

– Se pare că s-au înşelat cu toţii. Chiar şi tu.

– Lumea o să vorbească – despre noi. Se gândise la asta în timp ce o privise dormind, devenind agitat, nervos şi simţind nevoia să se mişte. O să intri la Ed sau în bazarul lui Kingston şi conversaţiile se vor schimba pe loc. Iar când vei ieşi, lumea o să înceapă să şuşotească întrebându-se ce caută o femeie aşa drăguţă cu scandalagiul de Rafe MacKade.

– Sunt aici de trei ani, Rafe. Ştiu cum merge treaba.

El avea nevoie să îşi ţină mâinile ocupate, aşa că luă o bucată de şmirghel şi se repezi la prima îmbinare uscată.

– Nu cred că le-ai dat prea multe subiecte de bârfă până acum.

Lucra de parcă diavolul însuşi i se uita peste umăr, observă ea. Se părea că lupta din răsputeri cu acel zbucium ţinut sub control numai de dragul aparenţelor.

– Am reprezentat o noutate destul de incitantă când am deschis magazinul. Ce-i în mintea fetei ăsteia de la câmpie de cumpără vechea prăvălie a lui Leroy şi vinde antichităţi în loc de şuruburi şi garnituri de ţevi? Zâmbi

slab. Asta mi-a adus mulţi navigatori pe site, şi o mare parte dintre ei mi-au devenit clienţi. Îşi înclină capul şi îl privi. Ceea ce se întâmplă între noi ar trebui să ne ridice substanţial nivelul afacerilor timp de câteva săptămâni bune.

– Vreau să înţelegi în ce te bagi.

– Este puţin cam târziu pentru asta. Fiindcă simţi că el avea nevoie de un imbold, îi sări în ajutor. Poate te îngrijorează reputaţia ta.

– Corect. Praful se împrăştia peste tot în jur în timp ce netezea pereţii. Mă gândeam să candidez pentru postul de primar.

– Nu, reputaţia ta de băiat rău! „Probabil că MacKade se înmoaie de umblă cu acea femeia aia drăguţică. Până să se dumirească, va ajunge să cumpere flori în loc de un bax de şase doze. Pariez că îl va aduce pe calea cea bună."

Curios, aruncă deoparte folia de şmirghel, îşi îndesă degetele în buzunarele din faţă şi se întoarse să o privească.

– Asta vei încerca să faci, Regan? Să mă aduci pe calea cea bună?

– Asta te îngrijorează, MacKade? Că aş putea?

Nu era un gând liniştitor.

– Au încercat legiuni întregi. Se apropie de ea şi îi mângâie obrazul cu un deget mânjit de praf. Mie mi-ar fi mai uşor să te corup pe tine, scumpo. Te-aş putea face să joci biliard la Taverna lui Duff cât ai clipi din ochi.

– Iar eu te-aş putea face să reciţi din Shelley.

– Care Shelley?

Chicotind, ea se ridică pe vârfuri pentru a-i da un sărut prietenesc.

– Percy Bysshe Shelley. Mai bine ai căuta singur.

Acea idee era atât de ridicolă, încât umerii lui tensionaţi se relaxară.

– Scumpo, în ziua în care voi începe să recit poezii, porcul premiant al lui Shane va căpăta aripi şi va zbura pe Main Street.

Ea zâmbi din nou şi-l mai sărută o dată.

– Nu vrei să pui pariu. Vino, aş vrea să arunc o privire la ce s-a făcut până acum.

El o apucă de mână.

– Ce fel de pariu?

Ea râse şi îl împinse pe hol.

– Rafe, glumesc! Fă-mi un tur al casei!

– Aşteaptă puţin. Cei din neamul MacKade nu dau niciodată înapoi în faţa unei provocări.

– Şi eu să te provoc să reciţi din Shelley? Oftă şi clătină din cap. Bine, te provoc.

– Nu, nu aşa se face. Gândindu-se puţin, el îi ridică mâna şi îi muşcă degetele. Sclipirea de pasiune din ochii ei îl inspiră. Eu spun că te-aş putea face într-o lună atât de nebună după mine, încât vei defila într-o fustă mini de piele. Una roşie. Vei intra în tavernă pentru o bere şi un joc de „nouă bile".

Pasiunea se transformă rapid în amuzament.

– Ce fantezii ciudate ai, MacKade! Chiar mă poţi vedea într-o fustiţă provocatoare, jucând biliard?

Zâmbetul îi deveni viclean.

– O, da! Pot să te văd chiar foarte bine. Şi să te asiguri că vei purta tocuri foarte înalte. De-alea subţiri.

– Nu port niciodată piele fără tocuri cui. Orice altceva ar fi de prost gust.

– Şi fără sutien.

Ea izbucni în râs.

– Chiar o iei în serios, nu-i aşa?

– Asta încerc. Şi tu o vei face. Îi puse o mână pe şold pentru a o trage mai aproape. Pentru că vei fi nebună după mine.

– Este evident că unul din noi şi-a pierdut deja minţile. Bine. Nefiind genul care să refuze o provocare, ea îi puse o mână pe piept şi îl împinse. Eu spun că, în aceeaşi perioadă de timp, te voi face să îngenunchezi în faţa mea, strângând un buchet de... ah... liliac...

– Liliac?

– Da, îmi place foarte mult liliacul. Vei recita din Shelley ca un profesionist.

– Ce primeşte câştigătorul?

– Satisfacţie.

El nu-şi reţinu un zâmbet.

– Ar trebui să fie de-ajuns. S-a făcut!

Îşi strânseră mâinile.

– Îmi voi primi acel tur acum?

– Sigur. El îşi trecu un braţ pe după umerii ei şi se distră cu imaginea acelor picioare cu adevărat minunate ivindu-se de sub o fustă strâmtă, roşie. Am preluat ideea ta de a amenaja un fel de apartament matrimonial. O conduse pe hol şi deschise o uşă cu şase panouri. Este aproape gata pentru a fi aranjat.

– Rafe!

Încântată, păşi înăuntru.

Tapetul cu model floral delicat era aproape în întregime lipit pe pereţi. Tavanul casetat strălucea datorită vopselei proaspete. Uşile franceze erau la locul lor şi, într-o bună zi, aveau să se deschidă spre veranda amplă, deasupra grădinilor luxuriante. Podeaua era acoperită cu cârpe acum, însă ea şi-o putu imagina sclipitoare şi pusă în valoare de un covor împletit, într-o nuanţă deschisă.

Ocoli găleţile şi scările, aranjând deja mobila în minte.

– Va fi minunat, murmură ea.

– În curând. Ridică o prelată de pe şemineu. Poliţa era străpunsă de un glonţ. Nu am putut să o repar.

Totuşi, am găsit o bucată potrivită de pin galben. Tâmplarul foloseşte originalul ca model.

– Acea vopsea purpurie va arăta minunat aici. Privi spre o uşă alăturată. Şi aceasta este baia.

– Hmm... El cercetă camera pe deasupra umărului ei. Avea dimensiunea potrivită şi instalatorii o puseseră la punct. Aici era un budoar.

Ea îi căută mâna şi i-o strânse.

– Simţi mirosul?

– Trandafiri. Îşi frecă obrazul de părul ei. Întotdeauna miroase a trandafiri aici. Unul dintre zugravi l-a acuzat pe tovarăşul lui că se dă cu parfum de trandafir.

– Aceasta a fost camera ei, nu-i aşa? A lui Abigail. Aici a murit.

– Probabil. Hei! Îi înălţă capul şi privi mişcat cum o lacrimă i se prelingea pe obraz. Nu!

– Este atât de trist! Trebuie să fi fost groaznic de nefericită. Să afle că bărbatul cu care se căsătorise, tatăl copiilor ei, era capabil de o asemenea cruzime. Cum se purta cu ea, Rafe? O iubea sau doar o deţinea?

– Nu avem de unde să ştim. Nu plânge! Stângaci, îi şterse lacrima. Mă faci să mă simt de parcă aş avea şase degete. Vorbesc serios. Neştiind ce altceva să facă, o mângâie pe cap. Nu are rost să plângi pentru ceva ce s-a întâmplat cu mai mult de o sută de ani în urmă.

– Dar ea este încă aici! Strângându-l în braţe, Regan se ghemui la pieptul lui. Îmi pare atât de rău pentru ea, pentru ei toţi!

– Nu îţi vei face nici un bine, şi nici mie, dacă te vei lăsa copleşită de câte ori vei intra aici.

– Ştiu. Oftă, alinată de felul în care inima lui bătea, puternică şi liniştită, lângă ea. Este ciudat cum ajungi să te obişnuieşti, puţin câte puţin. Rafe, când eram jos, singură...

– Ce?

Stânjenit, își apropie din nou chipul de al ei.

– Nimic.

– Ce? repetă el, scuturând-o ușor de bărbie.

– Păi, am intrat în bibliotecă. În ceea ce a fost biblioteca, zise ea, sfâșiată între jenă și nevoia de a-i mărturisi. În ceea ce va fi biblioteca. Și eu.. Rafe, am putut să o văd!

Ochii lui se mijiseră și-o priveau sfredelitor.

– Ce ai văzut?

– Camera. Nu podeaua pătată și cablurile noi pe care le-ai montat. Camera. Cărți pe pereți, flori pe masă, draperii la ferestre. Am putut să o văd cu adevărat, repetă ea, ridicând dintr-o sprânceană, neîncrezătoare. Nu în felul în care văd totul în minte când planific ceva. Nu chiar așa. Mă gândeam, adică proiectam, cred. Mi-am imaginat acest... ei bine, am crezut că îmi imaginam un suport pentru o biblie, cu o veche biblie de familie deschisă așezată pe el. Și am putut citi pagina, mai că am atins-o. Data căsătoriei, datele când s-au născut, când au murit... Își luă un răgaz pentru a-și trage răsuflarea. Nu spui nimic.

– Pentru că te ascult.

– Știu că sună nebunește.

– Nu și în casa asta.

– A fost atât de real, atât de trist! Așa cum mirosul de trandafiri din camera asta este real și trist. Apoi s-a făcut atât de frig, cumplit de frig, ca și când o fereastră ar fi fost lăsată deschisă, la mila vremii. Ridică din umeri și își lăsă iarăși capul pe pieptul lui. Atâta tot.

– Este destul pentru o zi. Dorindu-și să o aline, își trecu mâna prin părul ei. Pot să îl sun pe Devin, să vină să te conducă.

– Nu, nu vreau să plec. M-am înfiorat pentru o clipă, dar este așa cum am spus mai devreme. Ajungi să accepți. Mă pot descurca.

– Nu ar fi trebuit să te las singură.

– Nu exagera! Nu am nevoie să fiu păzită de fantome îndurerate.

Dar el își dorea să o păzească. Ar fi vrut ca ea să îl fi strigat. Îl surprinse cât de mult își dorea ca ea să fi avut atâta nevoie de el încât să îl strige.

– Data viitoare când mai vrei să mergi în bibliotecă, anunță-mă. O să merg cu tine.

– Casa se schimbă deja, șopti ea. Tu ai făcut asta prin simplul fapt că ți-a păsat de ea. Îmi place să simt că am avut și eu o contribuție.

– Ai avut.

Își lipi buzele de părul ei.

– Când oamenii vor locui în ea, vor face dragoste în ea, vor râde în ea, se va schimba din nou. Casa are nevoie de oameni.

Își schimbă poziția și își ridică gura spre a lui.

– Fă dragoste cu mine!

El îi cuprinse chipul în palme și adânci sărutul. Când o ridică și o scoase din cameră, mirosul de trandafiri îi urmă. Ea își încolăci brațele în jurul lui, își apăsă buzele pe gâtul lui. Sângele deja îi clocotea, pulsul i-o luase razna.

– Este ca un drog, murmură ea.

– Știu.

Se opri în capătul scărilor și îi regăsi gura.

– Nu am mai fost așa niciodată. Copleșită de emoții, își îngropă fața în umărul lui.

Nici el, se gândi Rafe.

În timp ce o purta în jos pe scări, nici unul din ei nu remarcă faptul că aerul rămăsese cald și neclintit.

O întinse în fața focului. Ridicându-se într-un cot, îi trasă conturul feței cu un deget. Ceva se aprinse în interiorul ei, mocnind de dorință și cuprinzându-i inima.

– Rafe!

– Sssttt...

Pentru a o reduce la tăcere, îi dezmierdă fruntea cu buzele. Ea nu știa ce ar fi spus, dar se simțea recunoscătoare că o oprise. Dorința era mai mult decât de-ajuns. Era o ușurare faptul că nici unul dintre ei nu avea nevoie de cuvinte.

Ar fi trebuit să fie o ușurare.

Gura ei era pregătită pentru a lui și se încălzi minunat sub presiunea buzelor și a limbii lui. Cu toate că dorința rămânea, năvalnică și tremurătoare, totul în ea părea să se îmblânzească.

Aceea era tandrețe, atât de dulce, atât de neașteptată! Oftă, suspinul ei sunând ca un secret.

El simți schimbarea, la ea, la el însuși. Se minună de ea. De ce oare se grăbiseră întotdeauna atât de mult? De ce ezitase să savureze și să fie savurat, când mai avea atâtea de descoperit?

Iubea parfumul ei, acel gust seducător și discret care îi persista pe piele. Senzația pe care i-o dădea corpul ei, curbele delicate, liniile lungi. Mirosul părului ei, al hainelor ei, al umerilor ei.

Așa că le savură acum pe toate, cu sărutări prelungi, încete, care îi încețoșară mintea și îl făcură să uite că exista și altceva în afară de acea cameră, pentru oricare din ei.

Mâinile lui umblau cu grijă de această dată când îi scoase puloverul și îi trase pantalonii de pe șolduri. Mai degrabă decât să atingă, mai degrabă decât să posede, el o sărută din nou, insistând pe simpla contopire a buzelor, până când trupul ei rămase fără vlagă.

– Lasă-mă pe mine!

Cu o șoaptă visătoare, își schimbă poziția până când ajunseră amândoi în genunchi. Deja înneguraţi, ochii ei rămaseră fixați într-ai lui cât timp îi descheie cămașa.

Prinsă în acea stare languroasă, i-o îndepărtă şi, odihnindu-şi mâinile pe umerii lui, se aplecă spre el.

Se susţinură unul pe celălalt, mişcându-se numai pentru a gusta în tăcere, profund, şi pentru dezmierdări blânde, delicate. Ea zâmbi când buzele lui îi mângâiară umărul, oftă când ale ei îi gustară gâtul.

Când fură dezbrăcaţi, el o trase în jos până ajunse deasupra lui, astfel încât părul ei să îi acopere pe amândoi ca o perdea.

Ea ar fi putut pluti pe acel nor de senzaţii, subţire ca o şoaptă, la nesfârşit, cu soarele de iarnă care scălda în lumină rece ferestrele, cu focul trosnind şi cu trupul lui puternic şi ferm dedesubt.

Senzaţia mâinilor lui pe pielea ei, mângâind-o, calmând-o, chiar şi când se ridicau, era ca un dar. Simţi miracolul acestuia prin toţi porii, în toate terminaţiile nervoase, în fiecare bătaie a inimii.

Acum nu mai exista nici un conflict şi nici o furie, nici urmă de disperare, de nevoie pătimaşă pentru împerechere. Acum era conştientă de tot - de firele de praf care se roteau în razele de soare ce brăzdau podeaua, de şuieratul liniştit al focului, de mirosul de trandafiri şi de bărbat.

Îi putea număra bătăile inimii, mai rapide şi mai puternice pe măsură ce buzele ei se plimbau peste pieptul lui. Îi simţea încordarea şi tremurul fiecărui muşchi sub mâna ei, auzea sunetul propriei voci care se îngroşa.

Cu un oftat care i se opri în gât, se înfăşură în jurul lui, în timp ce el o întorcea pe spate.

Timpul dispăru, comprimat, tremurător. Ceasul de pe poliţa şemineului marca trecerea secundelor şi a minutelor. Însă aceea era o altă lume. Aici erau numai dorinţe satisfăcute alene şi inimi pierdute în tăcere.

Pentru plăcerea lui, cât şi a ei, o conduse cu blândeţe la punctul culminant şi înapoi. Numele lui era de-abia

o şoaptă pe buzele ei când se arcui, se încordă şi deveni apoi moale ca mătasea. Se deschise pentru el, aducându-l aproape de ea cu un geamăt catifelat, în timp ce el se cufunda în ea.

Copleşit de ea, de simplitatea actului, el îşi îngropă chipul în părul ei. Tandreţea îi cutremură pe amândoi.

Nu vorbiseră despre asta. Când se despărţiseră, de dimineaţă, amândoi erau în mod impus relaxaţi. Dar se gândiseră la asta. Şi se îngrijoraseră.

Rafe o privise demarând în vreme ce soarele se chinuia să se ridice deasupra munţilor dinspre est. Când dispăruse, când nu mai avea pe cine vedea, îşi apăsase podul palmei în dreptul inimii.

Era acolo o durere pe care nu prea o putea îndepărta. Avea o presimţire foarte sumbră că ea era cauza acelei dureri şi că, într-un fel sau altul, în câteva ore, avea să îl cuprindă până peste cap.

Doamne, deja îi era dor de ea!

Se blestemă pentru asta, apoi se blestemă pentru că se întinsese, ca un câine dresat, după ţigările care nu erau acolo. Ambele nu reprezentau altceva decât simplă obişnuinţă, se consolă el. Dacă ar fi vrut, ar fi putut, pur şi simplu, să se ducă să îşi cumpere un pachet de ţigări şi să îşi afume creierii. Aşa cum ar fi putut-o avea pe Regan oricând.

Sexul reprezenta o legătură puternică. Şi nu era deloc surprinzător că îl prinsese şi pe el.

Nu trebuia să fie mai mult de atât. Doar lămuriseră acel aspect, nu-i aşa? Un bărbat avea dreptul să se simtă puţin zdruncinat după treizeci de ore lungi de sex şi intimitate cu o femeie superbă.

El nu voia nimic mai mult. Nici ea.

Era o uşurare şi o plăcere că găsise o amantă care nu voia nici mai mult, nici mai puţin decât ceea ce îşi

dorea el însuşi. O femeie care nu se aştepta ca el să joace teatru, să facă promisiuni pe care nici unul din ei nu se aştepta să şi le ţină, să spună cuvinte care nu se dovedeau decât simple vorbe în vânt.

Încruntându-se, înşfăcă o lopată şi începu să-şi facă de lucru cu zăpada care troienise drumul. Soarele devenea mai puternic, iar el lucra rapid, aşa că, până şi cu muşcătura necruţătoare a vântului nordic, transpira mulţumitor pe sub haină.

Probabil că ea se îndreptase direct spre duş, se gândi el, aruncând zăpada grea de pe cărare. Să îşi spele acel păr frumos al ei de culoarea pielii de căprioară.

Se întrebă cum arăta ud.

Cotrobăise prin dulap după unele dintre acele haine curate, clasice, ale ei. Nu, îşi zise el, corectându-se. Regan nu ar fi cotrobăit niciodată. Ar fi ales. Culori domoale, linii simple. Unul dintre acele sacouri business, cu o broşă prinsă la rever.

Se machiase, nimic prea ţipător. Numai nişte umbre de pudră pe pomeţi, o tentă de culoare pe acele gene ridicol de lungi. Apoi rujul – nu roşu, nici roz, ci un trandafiriu care îi accentua buzele pline şi aluniţa obraznică de lângă ele.

Ajuns la jumătatea drumului, se opri, se sprijini în lopată şi se întrebă dacă nu cumva îşi pierdea minţile. Chiar se gândea la machiajul ei!

De ce dracu' îi păsa cu ce culoare îşi picta faţa înainte de a coborî să deschidă magazinul?

Pusese la fiert ibricul pentru ceai sau pusese cidru la fiert, aşa că prăvălia mirosea a mere şi a mirodenii. Apoi avea să îşi petreacă restul zilei fără să se gândească la el nici măcar o clipă.

Zăpada se risipi sub atacul lui. Păi, şi el avea destule de făcut şi nu avea timp să viseze la ea.

Ajunsese la capătul cărării – şi la capătul răbdării –, când Devin îşi făcu apariţia, uruind pe pajişte în maşina de şerif.

– Ce dracu' vrei? ţipă Rafe. Nu ai găsit pe nimeni să arestezi?

– Ciudat cum un viscol micuţ linişteşte lucrurile. Sprijinindu-se de uşa deschisă a maşinii, Devin îşi privi amuzat fratele. Am văzut că maşina lui Regan a dispărut şi mi-am imaginat că pot trece liniştit pe aici.

– Aştept oamenii din clipă în clipă. Nu am timp de discuţii.

– În cazul ăsta, o să-mi iau gogoşile şi o să plec.

Rafe îşi trecu o mână peste faţa îngheţată.

– De care?

– Cu mere şi zahăr brun.

Unele lucruri erau sfinte, iar o gogoaşă cu mere într-o dimineaţă rece se afla în fruntea listei.

– Ei, bine, ai de gând să stai acolo toată dimineaţa, cu rânjetul ăla idiot pe faţă? Dă-mi o nenorocită de gogoaşă!

Serviabil, Devin scoase punga din maşină şi începu să înainteze prin zăpadă.

– Am avut trei tamponări ieri în oraş, din cauza unor tipi nu suficient de isteţi pentru a sta locului.

– Antietam este un loc sălbatic, sigur. A trebuit să împuşti pe careva?

– Nu în ultima vreme. Devin scoase o gogoaşă pentru el înainte de a-i pasa punga lui Rafe. Deşi am pus capăt unei încăierări.

– La tavernă?

– Nu, în piaţă. Millie Yeader şi doamna Metz s-au luat la harţă pe ultimul pachet de hârtie igienică.

Buzele lui Rafe se curbară.

– Oamenii devin puţin agitaţi în ceea ce priveşte necesităţile când loveşte o ninsoare puternică.

– Mie-mi spui! Doamna Metz a pocnit-o pe Millie cu o legătură de banane. A fost nevoie de multă diplomaţie pentru a o convinge pe Millie să nu depună plângere.

– Atac cu fructe tropicale. Ar fi putut să dea de belea pentru aşa ceva. Din nou calm, Rafe îşi linse degetul mare mânjit de măr. Ai trecut pe aici ca să îmi povesteşti despre ultimele procese şi supărări din Antietam?

– Ăsta a fost un bonus.

Devin îşi devoră gogoaşa şi căută o ţigară. Rânjetul îi era larg şi necompătimitor când Rafe mârâi. O aprinse şi inhală cu nesaţ.

– Am înţeles că mâncarea are un gust mai bun când renunţi la fumat.

– Nimic nu este mai bun, îi strigă Rafe drept răspuns. Dar unii dintre noi chiar au voinţă. Suflă încoace, nenorocitule!

– Fumul la mâna a doua este adevăratul ucigaş, îi spuse Devin şi suflă un fum în direcţia lui Rafe. Pari puţin cam ţâfnos, Rafe. Probleme în Paradis?

Rafe cântări puţin gândul de a-şi bate măr fratele cu lopata de zăpadă şi de a-i fura toate ţigările. Reamintindu-şi că totul era o problemă de autocontrol, se sprijini, în schimb, pe lopată.

– Cât i-a luat lui Shane ca să deschidă gura aia mare?

– Ia să vedem! Calculând, Devin fumă şi cercetă peisajul. La starea în care au fost ieri drumurile, aş spune că i-a luat, oh, cam şapte minute pentru a ajunge de aici la biroul meu. Scutură scrumul într-o parte. Hai să spunem că şapte minute şi zece secunde.

– Şi acum te afli aici pentru a-mi oferi sfatul tău înţelept?

– Hei, am făcut o chestie destul de înţeleaptă când le-am convins pe alea două femei colţoase să împartă pachetul de şase bucăţi de hârtie igienică roz. Dar nu.

Cu un zâmbet ce îi trăda mulţumirea de sine, trase un ultim fum, apoi aruncă ţigara. Rafe o privi cu lăcomie cum se stingea, sfârâind, în zăpadă.

– Nu sunt chiar expertul familiei MacKade în chestiuni amoroase. Zâmbetul lui Devin era cam forţat şi se stinse rapid. M-am gândit că ţi-ar plăcea să auzi ultimele ştiri despre Joe Dolin.

– Este închis.

– Deocamdată. Am auzit că pledează pentru atac de gradul doi. Dacă îşi ascultă avocatul, va accepta consiliere pentru dezalcoolizare. Va primi o amendă, o sentinţă cu suspendare şi o avertizare fermă de a nu-şi lovi iarăşi nevasta.

– Ce rahat de treabă e asta?

– Închisorile sunt aglomerate. Disputele domestice nu aduc de obicei sentinţe dure. El spune: „Da, am făcut-o, îmi pare rău. Mi-am ieşit din minţi, eram beat, mi-am pierdut slujba. Respectul faţă de propria persoană este foarte scăzut". Judecătorul spune: „Acceptă consilierea, băiatul meu, şi nu mai păcătui".

Rafe analiză figura fratelui său. Sub aparenţa calmă, surprinse zbaterile de furie şi frustrare.

– Şi ai de gând să o laşi aşa?

– Eu nu dau sentinţe. Devin se chinui să îşi ţină în frâu sentimentul de furie şi neputinţă. Nu pot face nimic în afară de a o convinge pe Cassie să mă lase să iniţiez formalităţile pentru a obţine un ordin de restricţie şi a mă asigura că nu va ajunge în preajma ei sau a copiilor.

– Între timp, ei se înghesuie la Regan. Asta o pune pe ea la mijloc.

– Nici mie nu îmi place mai mult decât ţie. Trebuie să respect legea.

– Eu nu.

Privirea lui Devin era rece şi indiferentă.

- Nu, tu... nu. Dar, dacă faci ceva împotriva lui Dolin, se va întoarce în favoarea lui. Va face o greşeală, Rafe. Nu este nevoie decât de una, şi îl voi pune după gratii. Până atunci... nu ştiu cum stau lucrurile între tine şi Regan, dar, dacă ai sta acolo, pentru mine ar cântări mult mai mult decât un ordin de restricţie bun de nimic.

- Vrei să o rog pe Regan să mă lase să mă mut cu ea?

- Şi cu Cassie şi cu copiii ei.

Ideea îi păru surprinzător de atractivă. Să se trezească alături de ea, să împartă acea primă ceaşcă de cafea.

- O să mă faci adjunct, Dev?

- Niciodată în viaţa ta!

- Păcat. Păi, o s-o pun la curent pe Regan şi te anunţ.

capitolul 8

– Categoric nu! Regan bătu din picior şi îşi încrucişă braţele la piept. Nu o să dormi în patul meu, cu doi copii mici în camera de alături.

– Nu are legătură cu sexul, spuse Rafe răbdător. Ăsta este doar un bonus. Îţi spun că este o cerere oficială din partea şerifului.

– Care se întâmplă să fie fratele tău. Nu. Se întoarse pentru a aşeza la loc paharele pe raftul pe care tocmai îl ştersese de praf. Cassie s-ar simţi nelalocul ei, şi le-am da un exemplu prost copiilor.

„Şi dacă ei nu ar fi fost aici?" Se trezi că întrebarea îi sări pe vârful limbii ca o broască. De-abia reuşi să se stăpânească, să nu o lase să ţâşnească afară.

– Tocmai Cassie şi copiii reprezintă problema, insistă el. Crezi că Dolin o să-i lase, pur şi simplu, în pace pentru simplul motiv că semnează ea nişte hârtii prin care îi cere lui asta?

– Nu am nici cea mai vagă idee ce va face el, însă va trebui să treacă mai întâi peste mine.

Gândul acela, simplul gând, îi îngheţă sângele în vene.

– Acum, ia ascultă...

Ea îi împinse brusc mâna de pe umăr şi se răsuci pe călcâie.

– Nu, *tu* să asculţi! Omul este un huligan şi un beţiv. Nu mă tem de huliganii beţi. I-am oferit lui Cassie casa mea, şi este bine-venită să rămână aici cât timp va dori. Am o încuietoare zdravănă la uşă, pe care o voi folosi.

Știu numărul de la biroul șerifului, pe care îl voi folosi, de asemenea, dacă va fi cazul.

– Nu există nici o încuietoare la ușa aia. Rafe întinse un deget spre partea din față a magazinului. Ce l-ar împiedica să intre aici în timpul orelor de muncă și să te hărțuiască? Sau mai rău.

– Eu.

– Corect. Se întrebă dacă i-ar fi băgat mințile în cap scuturând-o puțin. Nu o să-l oprești pe Dolin întâmpinându-l cu atitudinea aia încăpățânată a ta. În caz că nu ți-ai dat seama, îi place să lovească femeile.

– Îmi permit să îți reții atenția un minut și să îți aduc aminte că eu am fost aici în ultimii trei ani, nu tu. Am văzut clar ce îi făcea lui Cassie.

– Și îți închipui că, nefiind măritată cu el, ești în siguranță? Până la urmă chiar o zgâlțâi. Nu poți fi atât de proastă!

– Nu sunt proastă, țipă ea drept răspuns. Sunt competentă. Nu am nevoie și nici nu te vreau pe post de gardă de corp.

Privirea lui se schimbă, trecând de la o vâlvătaie aprinsă la un foc mocnit. Mâinile i se încordară pe umerii ei, apoi se ridicară.

– Cred că ăsta este esențialul, nu-i așa? Nu ai nevoie, nici nu vrei ajutorul meu.

„Mândrie", își zise ea cu un oftat înăbușit. Nu exista nici un monstru mai feroce sau mai vulnerabil decât mândria unui bărbat.

– Biroul șerifului este la cinci minute de aici, în cazul în care va fi nevoie să chem întăriri. Sperând să se calmeze amândoi, Regan își puse mâinile pe umerii lui. Rafe, îți apreciez preocuparea, serios! Dar pot avea grijă de mine însămi – și de Cassie, dacă se va ajunge la asta.

– Pun pariu că poți.

– Am lucrat într-un magazin din D.C. ani întregi. Într-o seară memorabilă, am fost jefuită sub amenințarea pistolului. Știu când trebuie să fiu cumpătată, când nu e cazul să îmi asum riscuri inutile și cum să mă apăr. Apreciez că ești îngrijorat, însă eu nu sunt Cassie. Pe mine nu mă poate înspăimânta sau intimida.

– Regan...

– Așteaptă, lasă-mă să termin! Cassie este atât de vulnerabilă acum, și copiii sunt mult prea tăcuți. Nu sunt sigură de modul în care vor reacționa dacă vor avea un bărbat prin preajmă. Copiii nu te cunosc.

El își vârî mâinile în buzunare.

– Nu am de gând să mă apuc să îi pocnesc.

– Ei nu știu asta. Micuța Emma stă așezată la picioarele lui Cassie, cu păpușa ei, și de-abia scoate un cuvânt. Iar băiatul – Dumnezeule, Rafe, îmi frânge inima! Au nevoie de timp pentru a se simți din nou în siguranță. Tu ești prea mare, prea puternic, prea... masculin.

El ignoră cu încăpățânare faptul că ea îl rănise – că putea fi rănit – și se concentră asupra situației din acel moment.

– Ești căpoasă ca un catâr.

– Fac ceea ce mi se pare corect. Este singurul mod în care știu să fac față lucrurilor. Crede-mă, m-am tot gândit la asta, am cântărit opțiunile. Mutatul tău cu mine pur și simplu nu este una dintre ele.

– Invită-mă la cină, propuse el brusc.

– Vrei să vii la cină?

– Invită-mă la cină, ca să pot ajunge să-i cunosc pe copii, ca ei să ajungă să se obișnuiască să mă aibă prin preajmă.

– Acum cine este căpos? replică ea și oftă. Era un compromis rezonabil. În regulă, la șapte și jumătate, și pleci până la zece.

- Ne putem îmbrățișa pe canapea după ce adorm copiii?

- Poate. Acum, pleacă!

- Nu mă săruți de rămas-bun?

Ea răsuflă zgomotos, apoi îl sărută ușor pe obraz.

- Sunt în timpul programului, zise ea, apoi râse când el o strânse în brațe. Rafe, stăm chiar în fața ferestrei! Eu...

Restul se pierdu când el îi strivi buzele sub ale lui.

- Am putea foarte bine să le dăm un motiv de bârfă.

Și să îi dea ei de gândit, își spuse el. Avea să se gândească al naibii de mult la Rafe MacKade!

O mușcă de buză, îi dădu drumul și se năpusti afară pe ușă.

La o stradă distanță, Cassie stătea în biroul lui Devin, frângându-și mâinile. Știa că ar fi trebuit să-i fie mai ușor fiindcă era vorba despre Devin, cineva pe care îl cunoștea de o viață. Dar acest lucru nu făcea decât să îi sporească rușinea.

- Îmi pare rău, a fost aglomerat și nu am putut să îmi iau pauza până acum.

- Este în regulă, Cassie. Devenise un obicei să își mențină tonul vocii jos când vorbea cu ea, așa cum ar fi vorbit un bărbat cu o pasăre rănită. Am completat hârtiile în locul tău. Trebuie numai să le semnezi.

- Nu va merge la închisoare.

Simți un junghi în inimă când auzi resemnarea din tonul ei.

- Nu.

- Pentru că eu i-am permis să mă lovească?

- Nu. Își dorea să se fi putut apleca spre ea și să îi mângâie acele mâini tremurătoare. Dar între ei se afla biroul, o barieră oficială. A recunoscut că te-a lovit,

însă curtea a luat alte lucruri în considerație. Problema lui cu băutura, faptul că își pierduse slujba pe care o avea de mult. Va trebui să meargă la consiliere, să raporteze ofițerului lui supraveghetor. Să se țină departe de necazuri.

– Ar putea fi un lucru pentru el. Își ridică privirea, apoi, la fel de repede, și-o coborî din nou. Consilierea. Dacă nu mai bea, poate totul va fi bine.

– Da. „Iar eu aș putea vinde acadele în iad", se gândi Devin. Între timp, trebuie să te protejezi. Pentru asta este ordinul de restricție.

Ea își ridică iarăși privirea și, de această dată, ochii ei îi întâlniră pe ai lui.

– Hârtia aia îl va împiedica să se întoarcă?

Devin își scoase o țigară din pachet, apoi o aruncă pe birou. Când vorbi, vocea lui sună calm și oficial:

– Asta îl oprește să se apropie de tine. Nu poate veni la restaurant când tu lucrezi acolo. Nu te poate aborda pe stradă, nici nu poate veni acasă la Regan cât timp stai tu acolo. Dacă încalcă vreuna dintre regulile stipulate aici, își va încălca promisiunea și va face muncă în folosul comunității timp de optsprezece luni.

– Știe despre asta?

– I-a fost trimisă o notificare.

Ea își umezi buzele. Nu se putea apropia de ea. Gândul i se tot învârtea prin cap. Dacă nu se putea apropia de ea, nu putea să o lovească.

– Trebuie numai să semnez.

– Da, trebuie numai să semnezi. Devin se ridică atunci și ocoli biroul pentru a-i oferi un pix. Cum ea nu schiță nici un gest de a-l lua, își înăbuși o înjurătură. Cassie, ce anume vrei? Îmi poți spune ce vrei?

Ea clătină din cap și luă pixul. Semnă rapid, ca și când ar fi durut-o.

– Știu că ți-am dat mari bătăi de cap, Devin.

– Este slujba mea, răspunse el sec.

– Eşti un şerif bun. Când el privi peste umăr, evident surprins, ea încercă să zâmbească. Chiar eşti: liniştit, competent şi atent cu oamenii. Toată lumea ştie că se poate baza pe tine. Mama spunea mereu că tu şi fraţii tăi veţi ajunge după gratii. Roşi şi privi ţintă în podea. Îmi cer scuze! Asta a fost o prostie.

– Nu, nu a fost. Eu însumi am crezut acelaşi lucru. Zâmbi atunci pentru că, preţ de o clipă, ea semănase cu fata de care el îşi amintea. Ştii, Cass, astăzi ai spus mai multe decât am auzit de la tine în aproape zece ani.

– Întotdeauna scot numai tâmpenii pe gură.

– Nu face asta! O apucase de bărbie pentru a-i înălţa capul înainte de a-şi da seama ce voia să facă – înainte ca ea să tresară asemenea unei căprioare speriate. Mişcându-se cu grijă, îşi coborî mâna şi se aşeză cu un şold pe colţul biroului.

– Ce fac copiii?

– Sunt în regulă. Mai bine.

– Vă descurcaţi la Regan?

– Este minunată. Şi uit că suntem nişte intruşi, deoarece face ca totul să pară atât de firesc! Ea şi Rafe... Se întrerupse, roşind din nou. Ai lucruri mai bune de făcut decât să mă asculţi pe mine bârfind.

– Nu, nu am. Ar fi dat orice pentru a o face să vorbească în continuare. Pentru a o face să rămână acolo. Ce părere ai despre ei? Despre Regan şi despre Rafe?

– Eu... ea părea foarte fericită când a ajuns acasă, azi-dimineaţă.

– El părea nefericit când am trecut pe la el, de dimineaţă.

Zâmbetul ei era reţinut şi timid.

– Este un semn bun. Rafe a avut întotdeauna nevoie de o femeie care să îl poată face nefericit. Întotdeauna i-a fost mult prea uşor. Tuturor v-a fost.

– Chiar așa? Gânditor, își ridică iarăși țigara și și-o trecu încet printre degete. Eu îmi aduc aminte că tu m-ai refuzat.

– Oh! Bâlbâindu-se, se ridică. Asta a fost acum o sută de ani.

– Ba n-au trecut decât doisprezece. Tocmai împliniseși șaisprezece ani.

– Ieșeam cu Joe. În timp ce își îmbrăca haina, se întrebă dacă avusese vreodată șaisprezece ani. Nici măcar nu îmi aduc aminte cum eram atunci sau ce așteptam de la viață. Mulțumesc, Devin, că te-ai ocupat de asta!

– De aceea sunt aici, ca să mă ocup de diverse.

Ajunsă la ușă, se opri, dar nu privi înapoi. Îi era mai ușor să vorbească dacă nu trebuia să privească în acei ochi reci, compătimitori.

– M-ai întrebat ce vreau, Devin. Vreau numai să mă simt în siguranță. Rostise vorbele atât de încet, încât el de-abia o auzise. Doar atât.

Purtând o haină prea subțire pentru a o apăra de vântul mușcător, se întoarse la cafenea.

Rafe ajunse cu zece minute mai devreme pentru cină și se foi în pragul casei lui Regan ca un pețitor emoționat. Avea o sticlă cu vin într-o mână și o cutie cu prăjituri, menite să îi cucerească pe copii, în cealaltă.

Își dorea să își fi amintit înainte de a face asemenea planuri că nu știa nimic despre persoanele mai tinere de șaisprezece ani.

Ca un fel de test, răsuci mânerul ușii. Hotărî că era cumva mulțumitor să găsească ușa încuiată. Bătu puternic și făcu un pas înapoi. Îi deschise Regan, atât cât îi permise lanțul gros de siguranță.

– Bine, până acum ai trecut testul. Dar ar fi trebuit să întrebi mai întâi cine este.

– M-am uitat pe vizor. Îi trânti uşa în faţă, apoi, după un zornăit de lanţ, o deschise. Am presimţit că voi avea de trecut o încercare. Zâmbind, analiză cadourile. Fără liliac?

– Nici o şansă! Ar fi sărutat-o dacă nu ar fi observat serioşii ochi cenuşii privindu-l dintre pernele de pe canapea. Se pare că ai un şoarece în casă.

Regan tresări, apoi zâmbi când o văzu pe Emma.

– Este la fel de tăcută ca unul, dar mai drăguţă. Emma, el este domnul MacKade. L-ai cunoscut la Ed, îţi aminteşti?

Regan întinse o mână. Observându-l temătoare, Emma se lăsă să alunece de pe canapea.

Avea cinci ani, Rafe ştia, şi era micuţă ca o prinţesă a zânelor, cu părul blond al mamei ei şi cu ochii ei cenuşii.

– Am cunoscut-o pe mama ta când era de vârsta ta, îi spuse el.

Emma ţâşni şi se piti după picioarele lui Regan, privind în sus la el.

Perfect conştient de faptul că apela cu nerușinare la mită, el scutură cutia de prăjituri.

– Vrei o prăjiturică, dulceaţă?

Asta îl făcu să obţină un zâmbet firav, dar Regan îi luă cutia din mână.

– Nu înainte de cină.

– Ne strici cheful. Dar cina miroase bine.

– Pui cu găluşte, pregătit de Cassie. Practic, am fost nevoită să o leg pentru a o împiedica să ia copiii şi să plece. Am ajuns la o înţelegere şi am lăsat-o pe ea să pregătească cina. Vino, Emma, să ducem prăjiturile în bucătărie!

Agăţându-se cu o mână de pantalonii lui Regan, Emma aruncă, pe furiş, priviri peste umăr.

Se gândi că el era mare, dar nu avea o privire rea. Învăţase deja cum să citească în ochii oamenilor.

Şi semăna foarte mult cu şeriful, care o lua câteodată de la şcoală şi îi dădea bomboane de lămâie.

Însă Emma îşi privi cu atenţie mama, pentru a-i surprinde reacţia faţă de acel bărbat.

Cassie îşi ridică privirea de la plită şi zâmbi.

– Bună, Rafe!

El se duse la ea şi o sărută uşor pe obrazul vânăt.

– Cum merge treaba?

– Bine, totul este bine. Puse o mână pe umărul băiatului de lângă ea. Connor, îţi aminteşti de domnul MacKade.

– Îmi pare bine să te revăd, Connor! Rafe îi întinse mâna. Băieţelul cu părul blond şi ochii de un albastru precum cerneala i-o strânse şovăind. În ce clasă eşti, a treia sau a patra?

– A treia, domnule.

Rafe ridică dintr-o sprânceană şi îi oferi sticla de vin lui Regan. Ar trebui să aibă cam opt ani, calculă el, însă puştiul vorbea la fel de încet ca un preot bătrân. Doamna Witt mai predă?

– Da, domnule.

– Noi îi spuneam doamna Dimwit[1]. Când băiatul făcu ochii mari, Rafe pescui un morcov de lângă castronul pentru salată. Pun pariu că şi voi îi spuneţi la fel.

– Da, domnule, se fâstâci Connor, aruncând o privire către mama lui. Câteodată. Adunându-şi curajul pe care se tot străduise să şi-l facă încă de când i se spusese că Rafe MacKade urma să vină în vizită, Connor rosti dintr-o suflare: Dumneavoastră aţi cumpărat reşedinţa Barlow.

– Exact.

– Este bântuită.

Rafe muşcă din morcov şi zâmbi larg.

[1] Joc de cuvinte amuzant între numele învăţătoarei (Witt) şi porecla Dimwit, „încet la minte, cap sec" (n.tr.)

– Ba bine că nu!

– Știu totul despre luptă și restul, zise Connor repezit. A fost cea mai sângeroasă zi a Războiului Civil, și nimeni nu a câștigat cu adevărat, pentru că...

Se întrerupse, jenat. De aceea, se gândi el dezamăgit, unii dintre copiii de la școală îl numeau tocilar.

– Pentru că nimeni nu s-a aventurat în asaltul final, încheie Rafe pentru el. Poate ți-ar plăcea să treci pe la vilă, să arunci o privire. Mi-ar fi de folos cineva care știe totul despre luptă.

– Am o carte. Cu poze.

– Da? Rafe luă paharul cu vin pe care i-l oferise Regan. S-o vedem!

Era destul de simplu să îl destindă pe băiat, atâta timp cât discutau despre strategia defectuoasă a lui McClellan sau despre bătălia de pe podul Burnside. Rafe vedea un băiat isteț, curios, prea preocupat de lectură pentru a se compara cu cei de seama lui, prea timid pentru a-și demonstra inteligența.

Fetița, o miniatură a mamei ei, nu se îndepărtase niciodată de Cassie sau de Regan și își mâncase cina cu înghițituri mici, fără a se murdări vreun pic. Și îl observase ca un pui de vultur.

– Lui Ed i-ar prinde mai bine să te aibă în bucătărie decât la servitul meselor, comentă Rafe după ce lustrui a doua farfurie. Veniturile i s-ar dubla într-o lună.

Luată prin surprindere, Cassie clipi înspre el. Nici nu mai știa câți ani trecuseră de când o lăudase cineva pentru modul de a găti.

– Mă bucur că ți-a plăcut. Aș putea să îți dau la pachet ceva din ce a rămas. Ar trebui doar să le încălzești.

– Aș fi încântat.

Când Cassie se ridică și începu să strângă masa, Regan întinse mâna.

– Nu, nu face asta! Tu ai gătit, eu strâng masa.

– Dar...

– Așa a fost înțelegerea. Și, cum Rafe a mâncat cât pentru doi băieți în creștere, mă poate ajuta.

Membrii familiei Dolin priviră apoi încântați cum Rafe stivuia vesel farfuriile. Bărbații pe care îi știau ei ar fi râgâit, și-ar fi slăbit centurile și s-ar fi proțăpit în fața televizorului, cu o cutie de bere în mână.

– Tăticul spune că numai fetele și fraierii spală vasele, declară Emma, cu o voce surprinzător de clară.

– Emma!

Pălind, Cassie se holbă la Rafe și așteptă răbufnirea.

El luă în considerație ideea de a face un comentariu despre judecata tatălui ei, dar decise să se abțină.

– Mama mea spunea întotdeauna că masa trebuie câștigată. Vorbi pe un ton glumeț și îi făcu cu ochiul. Și, dacă mă ocup de vase împreună cu Regan, probabil voi putea să o sărut.

– De ce?

– Pentru că are un gust aproape la fel de bun ca puiul gătit de mama ta.

Mulțumindu-se cu atât, Emma ronțăi solemn din prăjitură.

– Atunci, îi voi face baie Emmei. Tulburată, Cassie își luă copiii de acolo. Trebuie să mă trezesc devreme. Lucrez în schimbul de dimineață.

– Mulțumesc pentru cină, Cassie!

– Te-ai descurcat foarte bine, șopti Regan. Probabil a fost prima dată în mulți ani când au servit masa de seară cu un bărbat alături și au reușit să poarte o conversație civilizată.

– Dolin nu este numai un porc, mai e și prost. Rafe așeză farfuriile stivuite pe blatul de bucătărie. O femeie așa dulce, copii frumoși! Orice bărbat ar fi norocos să îi aibă.

„Un cămin al tău", medită Rafe. „O femeie care să te iubească. Copii care să se întreacă pentru a-ți veni în întâmpinare la sfârșitul zilei. Mese de familie servite împreună. Zgomot în bucătărie."

Ciudat, nu îi trecuse niciodată prin cap că și-ar fi dorit așa ceva – sau că ar fi avut nevoie de așa ceva.

– Ai făcut impresie, continuă Regan în timp ce umplea chiuveta cu apă fierbinte și detergent de vase. Una bună. Nu mă pot gândi la nimic mai util pentru ei decât să vadă un bărbat puternic și inteligent comportându-se într-un mod puternic, inteligent.

Ea aruncă o privire în spate, și zâmbetul i se topi când îi observă ochii. Se obișnuise cu felul în care se holba la ea – sau aproape se obișnuise. Dar acum era ceva diferit, mai profund.

– Ce este?

– Hmm? El se concentră și constată că se simțea ca un bărbat care tocmai alunecase teribil și aterizase pe o gheață foarte subțire. Nimic. Nu-i nimic. Doamne, Dumnezeule, chiar se gândise la căsătorie, și la copii, și la o căsuță cu curte. Băiatul, Connor... Este isteț foc, nu-i așa?

– De nota zece, răspunse Regan, atât de mândră de parcă ar fi fost al ei. Este isteț, sensibil și dulce – ceea ce l-a transformat în ținta perfectă pentru Joe. Ticălosul l-a chinuit fără milă pe bietul copil.

– L-a lovit?

Întrebarea fusese pusă pe un ton blând, dar focul se iscase deja.

– Nu, nu cred. Cassie îi protejează ca o leoaică pe copii. Însă abuzul emoțional nu lasă vânătăi. Ridică din umeri. Ei bine, acum au scăpat de asta. Îi întinse o farfurie pentru a o șterge. Tatăl tău spăla vasele?

– Numai de Ziua Recunoştinţei. Rafe lustrui farfuria şi o puse deoparte. Buck MacKade a fost un bărbat de clasă.

– Buck? Impresionată, Regan îşi ţuguie buzele. Sună nemaipomenit.

– Era dur. Avea nişte ochi care puteau face găuri în tine, dacă o dădeai în bară. Devin a moştenit ochii lui. Eu i-am moştenit mâinile. Năucit, Rafe îşi privi fix palmele, îşi flexă degetele. Am avut o surpriză nemaipomenită când am privit în jos, într-o zi, şi am văzut mâinile tatălui meu la capătul antebraţelor mele.

Ea nu ar fi putut spune de ce se emoţionase atât de mult să îl vadă zâmbind în timp ce îşi privea mâinile, cu un prosop aruncat peste umăr.

– Ai fost apropiat de el?

– Nu destul de apropiat. Nu destul de mult timp.

– Când l-ai pierdut?

– Aveam cincisprezece ani. Un tractor a trecut peste el. A zăcut pe patul de moarte o săptămână.

Ea îşi cufundă din nou mâinile în apă şi se luptă cu lacrimile.

– De aceea urăşti ferma?

– Da, cred că da. Ciudat, niciodată nu îşi dăduse seama că era atât de simplu, atât de evident. Ferma i-l luase pe tatăl lui, aşa că trebuia să urască ferma. El o iubea, fiecare acru de teren pietros. Aşa cum o iubeşte Shane.

– Jared ce a moştenit de la el?

– Gura – Jared poate negocia la sânge, la fel ca bătrânul, şi te poate face să crezi că ai făcut cea mai bună afacere.

– Atunci, mă simt uşurată că este avocatul meu. Îi întinse altă farfurie. Tata nu a spălat vase în viaţa lui. Sunt sigură că mama ar fi oripilată dacă l-ar vedea făcând asta. Bucătăria este domeniul femeii, spuse ea sec. Se înţeleg perfect în această privinţă. Ea îi duce o ceaşcă

de cafea în fiecare dimineaţă, înainte de a pleca la spital. Este chirurg.

– Ai resentimente?

– Am avut, recunoscu ea. Ea s-a transformat exact în femeia care dorea el să fie. Dacă a fost vreodată altfel, dacă a vrut să fie altfel, ceva mai mult, nu a lăsat să se vadă. Este soţia doctorului Bishop – şi cu asta, basta.

El începu să înţeleagă de ce era ea atât de hotărâtă să îşi stabilească propriile limite, să ia propriile decizii.

– Poate că numai atât îşi doreşte să fie.

– Aşa se pare. Mă înfuria la culme să văd cum trebăluia pentru el, cum o mângâia el pe cap. Dacă îţi vine să crezi, îi acordă o alocaţie şi o alintă „mica femeie"!

Lucrul ăsta o făcea şi acum să scrâşnească din dinţi.

– Ei îi plăcea să locuiască în D.C., dar, acum câţiva ani, când el a hotărât să se mute cu serviciul în Arizona, a împachetat totul fără să crâcnească. Regan oftă. Dar măcar sunt nemaipomenit de fericiţi. Sunt la fel de nemulţumiţi de mine pe cât sunt eu de nemulţumită de ei.

– Pentru că nu ai un soţ bogat, o casă mare şi un carnet de membru la un club de ţară.

– Exact. Surprinsă şi amuzată, îi aruncă o privire. I-ai cunoscut?

– Cred că tocmai am făcut-o. Şi, în acelaşi timp, întrezărise o nouă faţetă a personalităţii ei. Aşadar, scumpo, de ce nu îţi cauţi un soţ bogat, o casă mare şi un club la care să devii membru?

– Pentru că îmi place independenţa şi să am spaţiul meu personal – şi joc golf groaznic. Îşi dădu părul pe spate. De fapt, mama avea mari speranţe în ce mă priveşte când l-a întâlnit pe Jared.

Castronul pe care îl ştergea el zdrăngăni când îl puse jos.

– Mai spune o dată!

– Au venit în vizită chiar după ce m-am stabilit aici. El ne-a scos în oraş, la cină.

– Jared, făcu Rafe prudent, te-a scos în oraş, la cină.

– Mmm-hmm... De câteva ori. Mamei îi plăcea cu adevărat ideea că mă întâlneam cu un avocat. Următoarea cea mai bună meserie după cea de doctor, în mintea ei.

– Vă întâlneaţi. Adică vă dădeaţi întâlnire. Ţi-ai dat întâlnire cu Jared?

– Am ieşit în oraş de câteva ori. S-a întâmplat chiar după divorţul lui. Ridică alt vas, încruntându-se când el nu făcu nici o mişcare pentru a-l lua. E vreo problemă?

– Ţi-ai dat întâlnire cu fratele meu?

– Cred că tocmai am lămurit asta. Decise că era o idee mai bună să îşi muşte interiorul buzei decât să permită gurii să se curbeze. El nu ţi-a pomenit nimic despre asta?

– Nu. Cred că mi-ar plăcea să aud definiţia ta pentru *întâlnire*.

– Te referi dacă m-am culcat cu el? Chinuindu-se să îşi păstreze expresia serioasă, ea îşi înclină capul. Ai de gând să te duci să-l baţi măr, uriaşule? Pot veni să privesc?

Evident că nu îşi dădea seama cât de puţin lipsea să se trezească cu frumosul chip cufundat în chiuvetă.

– Este o întrebare banală.

– Ţi se zbate un muşchi al maxilarului, Rafe. Îţi stă bine. Nu, zise ea, apoi izbucni în râs. Bineînţeles că nu m-am culcat cu el. Bucurându-se în sinea ei, îi împinse vasul în palme. L-am sărutat de noapte bună. De câteva ori. Iar acum mă aflu în poziţia de a declara, fără teama de-a greşi, că măcar cincizeci la sută dintre fraţii MacKade sunt campioni la sărutat.

– Gândeşte-te de două ori înainte să încerci să atingi suta procentuală – sau cel puţin şaptezeci şi cinci la sută.

Lăsă vasul deoparte și își ridică paharul cu vin. De ce nu te-ai culcat cu el?

– Pe bune, Rafe! Își dădu ochii peste cap. În primul rând, nu mi-a cerut-o. Și, în al doilea rând, eu nu i-am cerut-o lui. Ne era mult mai bine să fim doar prieteni. Mulțumit?

– Poate că o să-l bat oricum. Din principiu.

După ce își lăsă paharul pe blat, o apucă de umeri și o întoarse cu fața spre el. Chiar când ea începea să îi zâmbească, o lipi cu fundul de chiuvetă.

Adânc, posesiv, gura lui o acoperi pe a ei. Torsul slab care se auzi din gâtul ei îl ademeni să încetinească ritmul, să îmblânzească sărutul, până când toate centrele plăcerii se concentrară și se grupară chiar acolo.

Când capul ei se lăsă pe spate în semn de predare și mâinile ei alunecară moi pe brațele lui, el se îndepărtă.

– Asta ca să-ți amintești cu care MacKade ești acum.

Ea trebui să-și amintească să respire.

– Cum ziceai că te cheamă?

El zâmbi larg, apoi îi strânse cu dinții buza de jos, deja umflată.

– Să-ți spun ceva. Ce-ar fi să sărim peste îmbrățișatul pe canapea și să mergem să încercăm bancheta din spate a mașinii mele?

– Ce ofertă! Era de-a dreptul fascinant să-și simtă capul vâjâind. Cred că o voi accepta.

Rafe intră în casa Barlow la miezul nopții. Recunoscuse mașina din vârful pajiștii, și nu fu surprins să îl găsească pe Jared în salon, cugetând lângă o sticlă de bere.

– Îmi iei deja dreptul de răscumpărare a ipotecii, domnule avocat MacKade?

În loc să muște momeala, Jared se holbă la berea lui.

– Mi-am scos casa la vânzare astăzi. Nu îmi mai venea să stau acolo.

Rafe mormăi şi se aşeză pe sacul de dormit, pentru a-şi scoate ghetele. Cunoştea acea dispoziţie tenebroasă, o experimentase şi el adesea. Ori reuşea să îl scoată pe Jared din ea, ori aveau să se scufunde împreună.

– Nu mi-a plăcut niciodată casa aia, nu avea personalitate. La fel ca fosta ta nevastă.

Era o replică atât de rece şi de adevărată, încât Jared izbucni în râs.

– A fost o investiţie grozavă, totuşi. Voi scoate profit.

Rafe scutură din cap, refuzând berea pe care i-o întinse Jared.

– Nu are acelaşi gust fără un fum. În plus, tre' să fiu în picioare la şase şi jumătate. Aveam de gând să te caut, adăugă el.

– Oh? De ce?

– Ca să te bat de să sară untul din tine. Căscând, Rafe se întinse pe spate. Va trebui să aştepte până dimineaţă. Sunt prea relaxat.

– OK. Vreun motiv anume?

– Mi-ai sărutat femeia.

Rafe se gândi că mai avea energie doar cât să-şi dezbrace pantalonii.

– Serios? Jared îşi ridică picioarele pe canapea. Un zâmbet leneş îi curbă buzele. O, da. O, *da*..., repetă el, mai pătimaş. Îmi aduc aminte. Când a ajuns să fie femeia ta?

Rafe îşi puse blugii deoparte şi începu să se descheie la cămaşă.

– Asta se întâmplă când locuieşti în oraş. Ai ieşit din circuit, frăţioare! Este a mea acum.

– Ea ştie asta?

– Ştiu eu. Cu ochii închişi, îşi trase sacul de dormit peste el. Mă gândesc să o păstrez.

Jared se înecă cu berea.

– Te referi... în calitate de soție?

– Mă refer la faptul că vreau să o păstrez, repetă Rafe. În nici un caz nu avea de gând să își tortureze limba pronunțând cuvântul *soție*. Să păstrez lucrurile exact așa cum sunt acum.

Devenea interesant, observă Jared. Și mult mai amuzant decât afundatul în butoiul cu melancolie.

– Și cum sunt lucrurile acum?

– Lucrurile sunt bine. Rafe putea simți mirosul ei impregnat în sacul de dormit. Tot va trebui să-ți sparg moaca. E o chestiune de principiu.

– Am înțeles. Jared se întinse și se lăsă pe spate. Că tot veni vorba, nu ți-am plătit-o pentru că ai convins-o pe Sharilyn Bester, acum Fenniman, să meargă la cariera de piatră cu tine ca să înotați goi pușcă.

– Nu am făcut altceva decât să îi alin inima frântă, după ce ai părăsit-o tu.

– Da. Dar e o chestiune de principiu.

Gânditor, Rafe se scărpină pe obraz.

– Ai dreptate. Dar Sharilyn, oricât ar fi de drăguță, nu este Regan Bishop.

– Nu am ajuns să o văd pe Regan dezbrăcată.

– Tocmai de aia respiri încă. Rafe își schimbă poziția și își încrucișă mâinile sub cap. Poate că suntem chit.

– Pot dormi liniștit acum.

Buzele lui Rafe tresăriră când îi auzi tonul sarcastic.

– Îmi pare rău pentru căsnicia ta, Jared, dacă și ție îți pare.

– Nu îmi pare rău după ea, serios. Doar că mi-am amintit o mulțime de lucruri. Am făcut-o lată la fel de rău ca Barbara, Rafe. Ar fi fost mai ușor dacă am fi țipat unul la altul, dacă am fi aruncat cu obiecte. Luă o ultimă înghițitură și așeză sticla goală pe podea. Nu există

nimic mai demoralizator decât un divorţ civilizat între doi oameni care nu mai dădeau doi bani unul pe altul.

– Trebuie să fie mai bine decât să te alegi cu inima frântă.

– Nu ştiu. Aproape că îmi doresc să fi avut şansa de a afla.

Tăcură amândoi când ecoul suspinelor se auzi pe scări.

– Întreab-o pe ea, îi sugeră Rafe. Pun pariu că îţi va spune că îţi este mai bine aşa.

– Poate că ar trebui să începi să te gândeşti serios la exorcizare, spuse Jared, zâmbind la acel gând în timp ce i se închideau ochii şi se cuibărea pentru somn.

– Nu. Îmi place să le am prin preajmă. Am avut destul timp să stau singur.

capitolul 9

Se întâmpla rar ca Rafe să viseze. Prefera fanteziile pe care le avea în timpul orelor de trezie, astfel încât conştiinţa lui să le poată aprecia. Însă visă în acea noapte, când focul ardea mocnit şi luna se înălţase peste nămeţi – dacă acela se putea numi vis...

Se făcea că alerga, cuprins de groază şi învăluit în fum. Îl usturau ochii de oboseală şi din cauza ororii pe care tocmai o văzuse.

Bărbaţi seceraţi de explozii, înainte de a apuca să ţipe din cauza şocului şi a agoniei. Pământul bubuia, ciopârţit de focul mortierelor, mustind de sânge. Simţea în nări mirosul morţii şi ştia că nu avea să îl uite vreodată.

Oh, şi tânjea după mirosul magnoliilor şi al trandafirilor, după dealurile de un verde crud şi după câmpurile cafenii şi mănoase de acasă. Dacă ar mai fi avut lacrimi, le-ar fi vărsat după susurul liniştit al râului care şerpuia pe plantaţia familiei lui, după râsul cristalin al surorilor lui, după cântecele duioase ale lucrătorilor pământului.

Se temea, îi era groaznic de teamă, că tot ce cunoscuse şi preţuise deja nu mai exista. Dorinţa lui cea mai arzătoare era să se întoarcă, să revadă totul.

Voia să îşi revadă tatăl, să îi spună că fiul lui încercase să fie bărbat.

Sunetul luptei vuia pretutindeni. Pe câmpuri, prin porumb, în inima lui. Atât de mulţi camarazi de-ai lui zăceau fără suflare pe acele dealuri stâncoase, uitate de Dumnezeu, din Maryland.

Se rătăcise. Nu mai putea vedea prin fumul înecăcios şi nici nu putea auzi de tunetul armelor şi al ţipetelor îngrozite ale bărbaţilor. Dintr-odată, se trezi alergând, alergând aşa cum numai un laş putea alerga, după vreo groapă în care să se târască.

Pe lângă groaza teribilă, îl cuprinsese şi o ruşine la fel de mare. Îşi uitase datoria şi îşi pierduse onoarea. Acum, într-un fel sau altul, trebuia să le regăsească pe amândouă.

Pădurea era deasă, iar terenul era acoperit cu frunzele moarte care cădeau din copaci, strălucind în nuanţe de auriu şi roşcat. Nu ajunsese niciodată atât de departe în nord, nu mai văzuse asemenea culori, nici nu mai mirosise putreziciunea sfâşietoare a toamnei.

Nu avea decât şaptesprezece ani.

O mişcare în faţă îl făcu să îşi aşeze carabina pe umăr, tremurând. Uniforma albastră fu tot ce zări, şi trase mult prea repede şi prost. Împuşcătura care veni ca răspuns îi arse braţul. Împins de durere şi groază, scoase un strigăt sălbatic de rebel şi încărcă.

Îşi dori să nu fi văzut ochii, ochii duşmanului, la fel de mari, de îngroziţi şi de tineri ca ai lui. Baionetele lor se ciocniră, vârf în vârf. Mirosi sângele şi duhoarea înţepătoare a fricii.

Simţi cum oţelul lamei lui tăia în carne şi i se întoarse stomacul pe dos. Simţi cum era el însuşi spintecat şi strigă în agonie. Se luptă, orbeşte, amarnic, nesăbuit, până când nu mai rămase nimic în el decât dorinţa de luptă. Şi, când căzură amândoi în propriul sânge, se întrebă de ce.

Se târa, delirând din cauza durerii. Se gândi că trebuia să ajungă acasă la cină. Era obligatoriu să ajungă acasă. Casa era acolo, o putea vedea acum. Se trase peste stânci şi peste florile de vară ofilite, lăsând o dâră de sânge pe iarbă.

Nişte mâini îl ridicau. Voci blânde. O zări aplecată deasupra lui – un înger. Avea părul ca o aură, ochi calzi, vocea plină de muzica Sudului, de care îi era dor.

Chipul ei era atât de frumos, atât de blând, atât de trist!

Îl mângâie pe cap, îl ţinu de mână în timp ce mergea pe lângă el şi alţii îl urcau pe nişte scări spiralate.

„Mă duc acasă", îi spuse ei. „Trebuie să mă duc acasă."

„Vei fi bine", îi promise ea. „Vei merge acasă imediat ce te vei pune pe picioare."

Ea îşi îndepărtă privirea de la el, se uită în sus, şi chipul ei încântător deveni palid ca al unei stafii.

„Nu! Este rănit. Este doar un băiat. Charles, nu poţi!"

Văzu bărbatul, văzu arma, auzi cuvintele.

„Nu vreau în casa mea un gunoi confederat. Soţia mea nu va pune mâinile pe un rebel!"

Rafe sări ca ars, cu sunetul unui foc de armă bubuindu-i în urechi. Rămase unde se afla în timp ce zgomotul se stingea, până nu mai auzi decât respiraţia liniştită a fratelui său.

Îngheţat, se ridică şi puse mai mulţi buşteni pe foc. Apoi se aşeză încet, privind flăcările şi aşteptând ivirea zorilor.

Regan dormi ca un prunc. Cum copiii erau plecaţi la şcoală şi Cassie lucra în schimbul de dimineaţă, ea îşi mai turnă o ceaşcă de cafea. Încă îşi preţuia intimitatea, dar descoperise că îi plăcea să aibă companie.

Era drăguţ să îi audă pe copii tropăind prin casă de dimineaţă, ca Emma să îi ofere una dintre sărutările ei solemne sau Connor unul dintre rarele lui zâmbete.

Îi plăcea să i-o ia înainte lui Cassie la bucătărie, pentru a pregăti micul dejun şi a aranja un păr blond, ciufulit după somn.

Maternitatea nu reprezentase niciodată una dintre ambițiile ei, însă începea să se întrebe dacă nu cumva i s-ar potrivi.

Luă un creion colorat pe care Emma îl lăsase pe masă. Îl mirosi și zâmbi. Era ciudat, constată ea, cât de repede își punea un copil amprenta asupra unei case. Creioane colorate și plastilină albă, ciocolată fierbinte și cereale înmuiate.

Și era ciudat cât de repede ajunsese să își dorească să găsească toate astea acasă după muncă.

Cu mintea aiurea, îndesă creionul colorat în buzunar. Exact la muncă trebuia să se ducă.

Din obișnuință, își clăti ceașca de cafea în chiuvetă și o așeză pe scurgător. După o ultimă privire aruncată în jur, deschise ușa de la bucătărie și o porni în jos pe scări, pentru a deschide magazinul.

De-abia întorsese plăcuța cu însemnul „Deschis", descuiase ușa și se dusese în spatele tejghelei pentru a descuia casa de marcat, când Joe Dolin păși înăuntru.

Semnalul de alarmă se declanșă rapid în mintea ei. Apoi reuși să îl domolească amintindu-și că el se afla acolo, dar Cassie nu.

Se îngrășase chiar și în cei trei ani de când îl cunoștea. Încă i se mai vedeau mușchii, dar erau ascunși de prea multe cutii de bere. Își închipui că fusese cândva un bărbat atrăgător, înainte ca fața pătrățoasă să i se umfle și ochii căprui, schimbători, să îi devină așa încercănați.

Avea un dinte ciobit în față, despre care ea nu știa că era opera pumnului unui Rafe mai tânăr, un nas spart tot de Rafe și alte câteva amintiri de la acesta.

Dezgustată, își aminti că încercase, o dată sau de două ori, să o atingă. O privise, nu doar o dată sau de două ori, cu ochi lacomi și îi aruncase un zâmbet superior.

Regan nici măcar nu îi spusese asta lui Cassie. Și nu avea să o facă vreodată.

Își adună curajul pentru confruntare, însă el închise ușa încet, își scoase șapca și o ținu umil în mână, ca un țăran în fața reginei.

- Regan. Îmi cer scuze că te deranjez.

Tonul de căință din vocea lui și capul plecat aproape că o înmuiară. Dar își aminti de vânătăile de pe gâtul lui Cassie.

- Ce vrei, Joe?

- Am auzit că la tine stă Cassie.

„Numai Cassie", remarcă ea. Nici un cuvânt despre copiii lui.

- Exact.

- Bănuiesc că știi despre problemă.

- Da, știu. Ai bătut-o și ai fost arestat.

- Eram teribil de beat.

- Judecătorul o fi considerat asta o scuză. Eu nu.

El își miji ochii și o străfulgeră, dar rămase cu capul plecat.

- Mă simt groaznic din pricina asta. Zile întregi nu am făcut altceva decât să mă îngrijorez din pricina ei. Acum au aranjat ei totul astfel încât nici măcar nu mă pot apropia de ea pentru a-i spune asta. Am venit să-ți cer o favoare. Atunci el își înălță capul, iar ochii îi erau umezi. Cassie te admiră foarte mult.

- Și eu o admir pe ea, spuse Regan pe un ton cumpătat.

Nu avea să permită ca vederea lacrimilor unui bărbat să îi întunece judecata.

- Da, ei bine... Speram că vei vorbi cu ea în locul meu. Să vezi dacă îmi mai acordă o șansă. Nu o pot întreba singur, nu atâta timp cât există acel nenorocit de ordin de restricție. Dar pe tine te va asculta.

- Tu ai impresia că eu o pot influența în vreun fel pe Cassie, dar nu pot, Joe.

– Pe tine te va asculta, insistă el. Nu încetează să spună cât eşti de deşteaptă. Dacă îi vei spune să se întoarcă acasă, aşa va face.

Cu mişcări lente, Regan îşi aşeză palmele pe tejghea.

– Dacă m-ar fi ascultat, te-ar fi părăsit cu ani în urmă.

Falca lui nebărbierită se încordă.

– Acum, ia ascultă! Un bărbat are dreptul...

– Să-şi bată nevasta? i-o trânti ea. Nu şi în cartea mea de drept – şi nici în cea a legii. Nu, nu îi voi spune să se întoarcă la tine, Joe. Şi, dacă numai pentru asta ai venit, va trebui să pleci.

Buzele lui se retraseră, dezvăluind nişte dinţi încleştaţi, iar privirea îi deveni la fel de dură ca marmura.

– Tot aşa mare şi tare. Crezi că eşti mai bună decât mine.

– Nu, nu cred. *Ştiu* că sunt mai bună decât tine. Ieşi din magazinul meu, altfel o să-l chem pe şeriful MacKade să te bage la închisoare pentru hărţuire.

– O femeie îi aparţine soţului ei. Izbi cu pumnul în tejghea, destul de tare cât să crape geamul. Spune-i să-şi mişte fundul osos acasă, dacă ştie ce-i bine pentru ea. Şi ce este bine pentru tine.

Frica se cuibări în gâtul lui Regan, dar făcu un efort şi o înghiţi. Ca şi când ar fi fost un talisman, strânse în mână creionul colorat din buzunar.

– Mă ameninţi? întrebă pe un ton detaşat. Nu cred că ofiţerul desemnat să te supravegheze ar fi de acord. Să-l sun şi să-l întreb?

– Târfă! Nu eşti decât o târfă frigidă, găunoasă, care nu îşi poate găsi un bărbat adevărat. Voia să o lovească, să îşi simtă pumnul înfigându-se în acel chip de regină de gheaţă. Dacă te bagi între mine şi nevasta mea, amândouă o să vedeţi ce înseamnă asta. Când o să termin cu ea, voi veni după tine. Mai vedem noi dacă o să mai fii tot atât de mare şi tare când voi termina cu tine.

Își îndesă șapca pe cap și o porni spre ușă. Să-i spui ce ți-am zis. Să-i spui că aștept. Ar face bine să îl convingă pe nenorocitul ăla de MacKade să rupă hârtiile alea și să fie acasă până la ora cinei.

În clipa în care ușa se trânti în urma lui, Regan se prăbuși pe tejghea. Mâinile îi tremurau, iar ea ura acest lucru, ura să îi fie teamă, ura să se simtă vulnerabilă. Înșfăcă telefonul și aproape că se lăsă pradă instinctului de a-l suna pe Rafe, dar se opri.

Era greșit, se gândi ea, punând la loc, cu grijă, receptorul. Era greșit din atât de multe motive! Prima lui reacție ar fi fost să îl prindă pe Joe, să se bată, mai mult ca sigur. Probabil ar fi fost rănit, și, în mod sigur, prin violență nu aveau să rezolve nimic.

Se îndreptă de spate și inspiră profund de câteva ori pentru a se calma. Unde-i era mândria, puterea de autocontrol? Întotdeauna se descurcase singură indiferent de situație. Sentimentele pe care le avea pentru Rafe nu ar fi trebuit – nu puteau – să îi schimbe acea latură a ei. Nu avea să permită așa ceva. Prin urmare, avea să procedeze cum i se părea corect, practic și necesar. Regan ridică receptorul și formă numărul de la biroul șerifului.

– La început, aproape că mi s-a părut demn de milă. Își turnă ceai în cană. Strâmbându-se, Regan se așeză din nou. Cred că m-a speriat mai mult decât am crezut.

– Poți tremura în voie, îi spuse Devin și se încruntă la crăpătura de pe tejgheaua ei. „Ar fi putut ieși rău", se gândi el mohorât. „Mult mai rău." Trebuie să recunosc că nu am crezut că e așa prost încât să facă o asemenea tâmpenie.

– Nu cred că băuse. Regan își drese vocea. Sigur nu era beat. Treaz fiind, a devenit din ce în ce mai furios, din ce în ce mai amenințător. Se întinse iarăși după ceașca de ceai. Nu am martori. Am fost doar eu și el.

– Dacă depui plângere, mă duc după el.

Buzele ei se curbară în sus.

– Sună de parcă de-abia aştepţi.

– Nici nu-ţi poţi imagina!

– Voi depune plângere. Şi Cassie?

– L-am trimis pe unul dintre subalternii mei la restaurant imediat ce ai sunat. Se va învârti pe acolo şi va fi plătit ca să bea cafea şi să flirteze cu Ed. Am mai trimis încă unul să conducă pe lângă şcoală.

– Copiii! Îi îngheţă sângele în vene. Doar nu crezi că se va duce după copii, nu?

– Nu, cred că nu dă doi bani pe ei.

– Ai dreptate. Încercă să se simtă uşurată. Nu a rostit un cuvânt despre ei. Numai despre Cassie. Ca şi când copiii nici nu ar exista. Păi, o să închid şi o să merg cu tine acum, dacă se poate.

– Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Sunt şanse să fie acasă, dând pe gât vreo sticlă de tărie şi aşteptând-o să se întoarcă.

Odată ce plângerea fu înregistrată, Regan făcu un ocol pe la piaţă. Presimţea că atât ea, cât şi Cassie aveau nevoie de consolare în acea seară. O mâncare bună era soluţia ideală. Spaghete cu chiftele, decise ea. Şi negrese cu glazură de ciocolată.

În timp ce aştepta să îi fie împachetate cumpărăturile, încercă să nu chicotească drept răspuns la privirile îndrăzneţe şi la şuşoteli. Brigada de bârfitoare, observă ea, era în plin marş.

Doamna Metz, cu toate cele o sută de kilograme pe care le avea, se legănă în direcţia ei.

– Măi, să fie! Regan Bishop. Mi s-a părut că tu eşti.

– Bună ziua, doamnă Metz! „Şi iată şi căpetenia brigăzii", se gândi Regan. Credeţi că vom fi loviţi din nou de ninsoare?

– De o furtună de gheață, răspunse aceasta, scuturând din cap. Am auzit la radio. Am intrat deja în luna februarie, și se pare că iarna asta nu se mai termină. Mă mir să te văd aici în această perioadă a zilei.

– Afacerea nu prea merge. Regan numără bancnotele pentru zarzavaturi. Toată lumea hibernează.

– Știu ce vrei să spui. Totuși, ai avut ceva treabă pe la vechea casă Barlow, nu-i așa?

– Da, într-adevăr. Dispusă să îi facă jocul, Regan își așează punga cu cumpărături pe șold. Și locul începe să arate promițător. Va fi o capodoperă când va fi gata.

– Nu am crezut niciodată că voi apuca ziua în care cineva se va încumeta să o restaureze. Cum nu m-am așteptat niciodată nici să îl văd pe Rafe MacKade întorcându-se mândru în oraș. Ochii ei curioși străluciră. Bănuiesc că s-a descurcat frumușel în sud.

– Așa se pare.

– Nu poți fi niciodată sigură de acei băieți MacKade. Te păcălesc de fiecare dată. Știi că Rafe a zdrobit Fordul tăticului lui pe Marble Quarry Road înainte ca măcar să aibă carnet? Asta a fost chiar după moartea lui Buck, din câte îmi amintesc. Mai sălbatic decât Rafe ăsta nu exista. Urmărea fetele, se lua la harță, umbla aiurea pe drumuri lăturalnice pe motocicleta aia zgomotoasă a lui. A fost o vreme când, dacă auzeai de necazuri, întotdeauna vreunul dintre băieții MacKade era implicat.

– Timpul te mai schimbă, bănuiesc.

– Nu chiar atât de mult, sigur nu. Gușile îi tremurară când chicoti. L-am văzut prin oraș. Încă mai are căutătura aia. O vrăbiuță mi-a șoptit că a pus ochii pe tine.

– Păi, vrăbiuța dumitale are dreptate. Iar eu am pus, la rândul meu, ochii pe el.

Doamna Metz râse atât de zgomotos, încât trebui să lase jos cutia cu prăjiturele pentru a se ține de burtă.

– Cu un băiat ca ăsta, ai face bine să te oprești la atât. Este mai greu de domolit decât să scuipi pe o plită încinsă. A fost unul dintre băieții răi, Regan. Băieții răi devin bărbați periculoși.

– Știu. Regan îi făcu cu ochiul. Tocmai de aceea îmi place de el. Veți avea ce povesti cât de curând, doamnă Metz.

– Așa să fie. Chicotind în sinea ei, își goli coșul. Nu mai tândăli, băiete, se răsti la vânzătorul slăbuț, care o privea pe Regan îndepărtându-se, și servește-mă! N-o să fii niciodată suficient de periculos pentru a suci mințile unei asemenea femei.

Amuzată de întâlnire, Regan ieși din magazin. Era un oraș liniștit, se gândi ea, ridicând o mână drept răspuns la salutul cuiva de peste drum. Trotuarele erau denivelate, sparte de rădăcinile copacilor și de îngheț, biblioteca era deschisă numai trei zile pe săptămână și poșta se închidea câte o oră întreagă în fiecare după-amiază.

Dar, în ciuda acestor lucruri, sau poate tocmai datorită lor, era un oraș liniștit. Nu credea că Rafe era conștient de faptul că fusese primit înapoi acasă cu brațele deschise.

„Fără focuri de artificii", medită ea, trecând de colț și intrând pe bulevardul principal. Nu era stilul lor. Fiul risipitor se strecurase înapoi în ritmul orașului, fără surle și trâmbițe.

Când avea să plece din nou, plecarea lui avea să fie la fel de discretă. Câteva comentarii deasupra tejghelei oficiului poștal, câteva speculații la restaurant. Apoi orașul avea să meargă mai departe, cu aceeași lejeritate ca până atunci.

Speră că și ea avea să poată face la fel.

Schimbând poziția pungii, înconjură o latură a magazinului. Să savureze clipa, își aminti ei înseși. Să nu facă

planuri de viitor. Acelea erau regulile; le stabilise chiar ea. Tot ce avea de făcut era să le urmeze.

Și, dacă găsea o scuză pentru a trece pe la el mai târziu, să fure o oră cu el, cu atât mai bine.

Însufleţită de acel gând, își scoase cheile din buzunar. Le zornăi în timp ce urca scările, ducând zarzavaturile.

Dacă ar fi fost atentă, dacă nu s-ar fi gândit la Rafe, poate că ar fi observat mai repede. Dar întinsese deja mâna spre ușă când văzu că nu se mai ținea în balamale, ci era doar proptită acolo.

Mintea i se blocă o clipă prea mult.

Chiar când se răsuci pe călcâie pentru a o rupe la fugă, Joe izbi ușa de pământ. Zgomotul loviturii o făcu să scoată un țipăt. Însă fu redus la un simplu hârâit când brațul lui îi cuprinse gâtul.

– Mă întrebam care din voi va ajunge prima. Așa este bine. Ea îi simți răsuflarea duhnind a whisky și întretăiată de excitare. Îmi doream de foarte mult timp să-mi pun mâinile pe tine.

Își lipi gura de urechea ei, atâțat de faptul că ea încerca să se ferească de el.

– O să-ți arăt ce înseamnă un bărbat adevărat. O să te scot din hainele astea elegante și cuviincioase și o să-ți arăt eu ție!

Gâfâi când mâna lui liberă o cuprinse și o strânse tare de sân. I se făcu pielea de găină și, pentru un moment cumplit, frica ei deveni atât de copleșitoare, încât îi înceţoșă privirea și raţiunea.

– O să mă servesc puțin din ceea ce a savurat deja nenorocitul ăla de Rafe MacKade. Apoi o să-ți aranjez fața în așa fel încât nimeni să nu te mai poată considera drăguță.

Când începu să o târască spre ușa spartă, spre interior, oroarea a ceea ce ar fi putut să îi facă o cutremură din cap până în picioare. Se răsuci în brațele lui.

Zarzavaturile zburară cât colo, zdrobindu-se pe aleea îngustă de dedesubt. Tocurile i se înfipseră în uşă.

– Să ajungă Cassie aici, şi o să-i arăt eu şi ei! Dar mai întâi o să mă distrez punându-te la punct.

Cu mâna liberă, o apucă de păr, încântat de scâncetul ei.

Apoi ea îşi aminti de cheile pe care le strângea încă în pumnul îngheţat. Cu versete de rugăciuni urlându-i în cap, îşi trase mâna îndărăt, lovind cu vârful cheii, pe care îl împinsese printre degetele încleştate.

El urlă ca un câine sălbatic, şi strânsoarea lui slăbi. Trăgând aer în piept, ea o zbughi pe trepte în jos, fiind sigură că el avea să o ajungă într-o clipă. La capătul scării, se împiedică şi ateriză dur în palme şi genunchi. Pregătită să ţipe, privi în urmă.

Şi îl văzu chircit la etaj, cu o mână pe faţă, în timp ce sângele i se scurgea printre degete. Ca în transă, se ridică şi puse încet câte un picior în faţa celuilalt, până ajunse la restaurant. Bâzâitul din urechi o avertiza să respire adânc, prelung.

Păşi înăuntru şi închise uşa în urma ei, fără să îşi dea seama că haina îi atârna într-o singură mânecă şi că genunchii pantalonilor lejeri îi erau sfâşiaţi şi însângeraţi.

Cassie scăpă tava pe care o ducea.

– Regan! Vai, Doamne!

– Cred că ar trebui să îl suni pe Devin, spuse Regan, pronunţând cu grijă fiecare cuvânt. Joe este la intrarea în apartamentul meu. Cred că l-am rănit. Când camera se învârti cu ea, îşi trecu un braţ pe după spătarul unui scaun. Trebuie să mă aşez acum.

– Du-te să-l suni pe Devin, tună Ed şi se grăbi să o aşeze pe Regan. Capul jos! Cu o mişcare rapidă, îi duse capul lui Regan între genunchi. Respiră prelung, adânc, aşa te vreau, fata mea! Cu ochi ageri, măsură dintr-o privire încăperea, unde o jumătate de duzină de clienţi

rămaseseră cu gura căscată. Ei bine, ce aşteptaţi? Unul dintre voi, bărbaţi înalţi şi puternici ce sunteţi, să se ducă şi să îl ţină acolo pe nemernicul ăla pentru şerif. Tu, Horace, ridică-ţi fundul ăla plin de osânză şi adu-i fetei ăsteia un pahar cu apă!

Ordinele răstite ale lui Ed îi puseră pe toţi în mişcare, pe dată. Mulţumită, o ajută pe Regan să se ridice.

- Ţi-a revenit un pic de culoare în obraji, declară ea şi se ghemui lângă Regan.

Scoase o ţigară din pachetul pe care îl ţinea în buzunarul şorţului şi o aprinse cu un chibrit. După ce trase un fum lung, zâmbi.

- Sper din tot sufletul că l-ai rănit serios, dulceaţă. Foarte serios!

Stând în biroul lui Devin cu cafeaua pe care Shane i-o turnase pentru a-şi încălzi mâinile, Regan era sigură că trecuse peste ce fusese mai rău. Totul se întâmplase mult prea repede pentru a mai simţi şi altceva în afară de teamă. Însă teama îi trecuse acum şi putea gândi din nou.

Cassie stătea lângă ea, fără să spună nimic. Shane se foia încoace şi încolo, ca un boxer care se încălzea pentru o confruntare. La biroul lui, Devin completa calm un raport.

- Îmi pare rău că îţi cer să retrăieşti totul, Regan, începu el. Cu cât declaraţia ta este mai clară, cu atât va fi mai uşor să terminăm odată cu asta.

- Este în regulă. Sunt bine acum, serios. Absentă, îşi aranja pantalonii sfâşiaţi. Genunchii încă o usturau. În egală măsură din cauza antisepticului turnat cu generozitate de Ed şi a întâlnirii lor bruşte cu asfaltul. Aş vrea să termin odată. Pot...

Se întrerupse când uşa se izbi de perete. Preţ de o clipă, nu mai văzu nimic în afară de chipul lui Rafe - palid,

dur ca piatra, aprins de niște ochi suficient de verzi și de scăpărători pentru a ucide dintr-o singură privire aprigă.

Pulsul de iepure speriat îi bubui în gât. Înainte de a se putea ridica, el ajunsese deasupra ei, o luase pe sus și o strângea într-o îmbrățișare care îi strivea coastele.

– Ești bine? Ești rănită?

Vocea îi era aspră, zgâriind ca sticla spartă. Nu putea gândi. Nu mai simțise nimic altceva decât o teroare cumplită din clipa în care auzise despre atac. Corpul îi era rece ca gheața, acoperindu-l pe al ei în timp ce își afunda fața în părul ei.

Poate că acela era motivul pentru care ea începu să tremure necontrolat.

– Sunt bine. Pe bune, sunt... Dar vocea i se stinse. Dacă s-ar fi putut topi în brațele lui, ar fi făcut-o.

– Te-a rănit? Cu o mână al cărei tremur se chinuia să îl domolească, o mângâie pe păr și îi trase ușor capul pe spate pentru a se convinge singur. Te-a atins?

Ea nu putu decât să clatine din cap și să își lipească fața de umărul lui. Ținând-o strâns în brațe, în egală măsură posesiv și protector, se holbă la Devin peste capul lui Regan. Ochii îi ardeau ca două torțe.

– El unde este?

– În arest.

Privirea lui Rafe se îndreptă spre celulele din spate.

– Nu este aici, Rafe. Deși vocea îi era calmă, Devin era pregătit pentru asalt. Nu vei putea ajunge la el.

– Crezi că ai cum să mă oprești?

De undeva din spate, unde rămăsese după ce îl urmase pe Rafe înăuntru, Jared își așeză o mână pe umărul fratelui său.

– Ce-ar fi să te așezi?

Cu un mârâit înfundat, gutural, Rafe dădu la o parte mâna care îl reținea.

– Nu te băga!

– Acum este problema legii, îi spuse Devin, ridicându-se încet.

– La dracu' cu legea, şi cu tine împreună cu ea! Vreau să ştiu unde este.

– Tu găseşte-l, Rafe, şi eu o să-ţi ţin haina! Gata de acţiune, Shane zâmbi slab. Dacă ai fi avut haină. L-am urât pe nemernic de când mă ştiu.

– Mai taci, bombăni Jared, coborându-şi privirea la Cassie cea tăcută.

– Poţi să rămâi la discursul tău avocăţesc, îi răspunse Shane, cu mâinile deja strânse în pumni. Sunt de partea lui Rafe în chestia asta.

– Nu am nevoie de tine, nici de altcineva, de partea mea. Nu-mi sta în drum, Devin!

– Îţi stau deja în drum. Acum, stai jos, altfel o să te arunc într-o celulă!

Se mişcă atât de repede, încât Regan nu avu timp decât să chiţăie când Rafe se întinse peste birou şi îl apucă pe Devin de gulerul cămăşii. Nu se considerase niciodată o persoană cocoloşită, dar lucrurile pe care şi le strigau unul altuia şi ecoul sentimentelor celor doi MacKade din spatele ei îi făcură nervii deja zdruncinaţi să se cutremure.

Nu exista nici o îndoială în mintea ei că se putea lăsa cu vărsare de sânge în orice clipă.

– Opriţi-vă, zise ea, însă ordinul sunase tremurător şi slab în comparaţie cu cuvintele furioase care zburau prin jurul ei. Am spus să vă opriţi, repetă ea, încolăcindu-şi braţele în jurul trupului. Ceva se sparse în spatele ei şi îi ridică pulsul la nivelul critic. Opriţi-vă chiar acum! urlă ea.

Puterea surprinzătoare din vocea ei opri pumnul lui Rafe şi puse capăt îmbrâncelilor din spatele ei. Patru

bărbaţi cu priviri înceţoşate de mânie se holbau la ea, ca nişte statui încremenite în timpul luptei.

– Vă purtaţi ca nişte copii. *Mai rău* decât nişte copii. Nu faceţi nimănui nici un serviciu dacă începeţi să vă căraţi pumni unii altora. Este tipic, zise ea, acum mai degrabă dezgustată decât speriată. Exact comportamentul tipic la care m-aş fi aşteptat din partea unei adunături de babuini cu capul sec. Adevăraţi eroi! Pufnind, îşi luă haina. Păi, eu cu siguranţă nu am de gând să stau aici şi să mă uit cum voi patru vă luaţi la bătaie şi vă lăsaţi laţi unul pe altul.

– Stai jos, Regan! Cum ea îşi continuă drumul spre uşă, Rafe înjură şi porni după ea. Stai jos, repetă el, înăbuşindu-şi furia şi răsucind-o cu blândeţe pe călcâie. Doamne, uită-te la mâinile tale!

Tulburat din nou, el i le cuprinse între ale lui şi îi sărută palmele zgâriate. Gestul lui îi făcu pe ceilalţi MacKade să se foiască ruşinaţi.

– Ce-ai vrea să fac? Restul de furie se evaporă şi îl lăsă neajutorat. Ce-ai vrea să simt?

– Nu ştiu. Ea nu mai ştia sigur nici ce simţea ea însăşi, nu sub privirea aia aţintită asupra ei. Vreau doar să termin odată cu asta, Rafe! Te rog, lasă-mă să îi spun lui Devin ce trebuie să ştie, ca să pot pleca.

– Bine. Îi dădu drumul şi făcu un pas în spate. Fă ce trebuie să faci.

Ea se întoarse pe scaunul ei şi acceptă cana oferită de Jared. Devin puse întrebările, ea răspunse. Rafe ascultă. Apoi el plecă, fără un cuvânt.

Ea încercă să nu se simtă rănită de gestul lui, încercă să îl înţeleagă.

– Devin, îmi poţi spune la ce să mă aştept acum?

– Un subaltern de-al meu îl va prelua pe Joe, de îndată ce vor termina cu el la spital. Va fi transferat. Şi-a

încălcat cuvântul și ordinul de restricție, așa că va munci în folosul comunității pentru acuzațiile inițiale.

Era o satisfacție măruntă, se gândi Devin aruncând o privire rapidă către Cassie. Nu se mișcase și nici nu vorbise în ultima jumătate de oră.

– Acum i se vor aduce acuzații noi, continuă Devin. Intrare prin efracție, atac, tentativă de viol. Vom menționa și violarea de domiciliu. S-ar putea să existe un proces, și tu va trebui să depui mărturie.

– Sunt pregătită pentru asta.

– În aceste circumstanțe, avocatul lui s-ar putea să-l sfătuiască să negocieze și să pledeze vinovat.

La privirea întrebătoare a lui Devin, Jared înclină din cap.

– Eu așa aș face.

– Da, păi... Era greu să nu urască sistemul când treburile deveneau personal, își spuse Devin. Oricum, va fi plecat o bună perioadă de timp. Mă gândesc că undeva între trei și cinci ani. Nu te va mai deranja. Pe nici una din voi.

– Ei bine, atunci... Regan trase adânc aer în piept. S-a făcut! Eu și Cassie putem merge acasă acum?

– Sigur. Ținem legătura.

– Nu pot merge acasă cu tine. Pentru prima dată de când intrase în birou, Cassie își încercă vocea. Era firavă și răgușită.

– Ba sigur că poți.

– Cum aș putea? Își fixă privirea asupra elegenților pantaloni cenușii pe care îi purta Regan, asupra tăieturilor urâte din materialul moale. Cum mai poți vrea să vin acolo, după ceea ce ți-a făcut?

– Ceea ce a făcut *el*, sublinie Regan cu glas domol. Nu tu, Cassie. Nu tu ești responsabilă.

– Bineînțeles că sunt! Lui Cassie îi veni foarte greu să ridice capul și să privească în ochii lui Regan. Știu

ce ar fi putut să-ţi facă dacă nu ai fi fost îndeajuns de puternică pentru a-l opri. Ce ţi-ar fi făcut pentru a ajunge la mine, Regan. Tu eşti cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată.

- Atunci, lasă-mă să îţi fiu prietenă în continuare.

- Vreau asta şi ştiu că tu m-ai iertat deja.

- Cassie, nu am ce să-ţi iert. Nu lua asta asupra ta, şopti Regan, acoperind mâinile lui Cassie cu ale ei.

- Ba trebuie, pentru că trebuie să încep să mă gândesc cum aş putea să mă iert de data asta. Voi începe prin a-mi duce copiii acasă şi a găsi o cale de a le oferi stilul de viaţă pe care îl merită. Am nevoie să încep să am grijă de mine şi de ei. Am nevoie să fac asta.

- Peste câteva zile, protestă Regan.

- Nu, acum. Închise ochii, se linişti, apoi îi deschise şi se uită la Jared. Mă poţi ajuta, Jared?

- Bineînţeles că pot. Cu orice ai nevoie, dulceaţă. Sunt o grămadă de programe...

- Nu. Îşi lipi buzele una de alta, cu încăpăţânare. „Era timpul", îşi zise. „A venit de mult vremea să iau atitudine." Vreau să iniţiez divorţul. Astăzi. Am nevoie să îmi spui cum să procedez.

- În regulă. Îi luă mâna pentru a o ajuta să se ridice, apoi îi înconjură cu blândeţe umerii cu un braţ. Ce-ar fi să vii cu mine acum? Ne vom ocupa de toate.

- Era şi timpul, bombăni Shane în clipa în care uşa se închise în urma lor. Ridică din umeri drept răspuns la privirea furioasă pe care i-o aruncase Devin. Hei, ştim cu toţii că ar fi trebuit să îi dea papucii nenorocitului cu ani în urmă!

- Nu te vom contrazice în privinţa asta. Regan se ridică, surprinsă că nu se ţinea pe picioare aşa bine cum se aşteptase. Dar a fost greu pentru ea. Îi va fi greu şi să meargă până la capăt.

– Nu ar fi făcut-o dacă el nu ar fi rănit pe altcineva, mormăi Devin. De așa ceva a avut nevoie.

– Atunci, mă bucur că s-a întâmplat. Și mă bucur că l-am rănit și eu pe el. Regan trase adânc aer în piept, apoi puse întrebarea care sălășluise într-un ungher al minții ei: Ochiul lui, Devin?

– Te pot anunța când voi afla. Dacă vrei.

– Cred că trebuie să știu. Îi întinse o mână, nu pentru a-l saluta, ci pentru a-i reține lui mâna. Ai fost minunat! Știu că Rafe era supărat, dar s-a înșelat când ți-a spus toate acele lucruri. Ai făcut tot ce ai putut. Ai făcut totul bine.

– Dacă aș fi făcut totul bine, nu s-ar fi întâmplat toate astea.

– Știi că nu se pune așa problema. Îi strânse mâna, apoi se crispă când simți arsura din palmă. Mă duc acasă, înghit un pumn de pastile și mă bag în pat pentru câteva ore. Te rog să mă suni când afli ceva.

– Așa voi face. Shane?

– Ți-am luat-o înainte, ca de obicei. Îi luase deja haina lui Regan și o ajută să se îmbrace. Te voi conduce acasă și voi repara ușa.

– Mulțumesc! Zâmbind, îl sărută pe obraz. Babuini sau nu, frații MacKade nu sunt chiar atât de răi.

– Iubito... Îi cuprinse talia cu un braț pentru a o conduce afară. Toți suntem răi. Pe mai târziu, Dev! După ce o ajută să urce în camioneta lui, se opri locului. Rafe își va reveni. Trebuie doar să meargă să dea cu pumnii în ceva.

– Aceasta este soluția?

– Hei, funcționează. Trânti portiera, apoi înconjură camioneta pentru a se cocoța în spatele volanului.

– Te-ai fi dus cu el. După Joe.

– Cu toții ne-am fi dus cu el. Shane aruncă o privire în oglinda retrovizoare, apoi smuci de volan într-o

întoarcere ilegală și periculoasă. Dev și Jared ar fi bătut o vreme apa în piuă cu legea și ordinea. Ne-am fi îmbrâncit unii pe alții. Apoi am fi mers cu el. Cu o urmă de regret, scutură din cap. Ar fi fost distractiv.

– Distractiv.

Aproape că îi veni să râdă când își lăsă capul pe spate pe spătarul scaunului.

– Nimeni nu se pune cu o femeie MacKade.

– Oh, chiar așa? Și acesta este statutul meu în acest moment?

El îi surprinse tonul vocii și apoi, dintr-o privire prudentă, căutătura războinică.

– Am vrut doar să spun... dacă am văzut că tu și Rafe... Adică, modul în care el... Până și un MacKade cunoștea valoarea unei retrageri. Nu dezbat subiectul ăsta.

Opri la baza scărilor și ridică privirea, pentru a evalua ușa.

– Se pare că mi-a luat-o cineva înainte.

– Ce?

Ea încă clocotea.

– O să verific, însă de aici pare să fi fost deja reparată. Ieși din camionetă și urcă scările. Da. Câteva crăpături și zgârieturi, dar stă din nou în balamalele ei. Ca o măsură de prevedere, încercă încuietoarea, o scutură zdravăn. Este solidă. Probabil că Rafe s-a ocupat de ea.

– Înțeleg. Acest lucru nu reuși să o calmeze. Va trebui să îi arăt recunoștința, nu-i așa?

– Da. Shane bătu din nou în retragere, coborând treptele cu spatele. Vei fi bine? Vrei să îți aduc ceva sau să mai stau prin preajmă?

– Nu, nu, sunt bine. Foarte bine. Nu îi făcu plăcere să scoată cheile, însă o făcu și descuie. Îți mulțumesc mult că m-ai condus!

– Nici o problemă.

În timp ce se grăbea să se întoarcă la camioneta lui, Shane se decise că Rafe avea o problemă. Una mare. Ceea ce îi dădu un motiv să zâmbească tot drumul prin oraș.

capitolul 10

Se simțea bine să bată în ceva. Chiar dacă era vorba numai despre un cui. Pentru a se împiedica să bată în altceva, sau pe altcineva, Rafe se închisese în dormitorul din aripa de est. Privirea lui îi avertizase pe fiecare dintre oamenii angajați să păstreze distanța – dacă voiau să își păstreze dinții.

Sunetele specifice muncii în construcții bubuiau între pereți, o muzică îndeajuns de violentă pentru a se potrivi cu dispoziția lui sumbră. Rafe ignoră pistolul de bătut cuie aflat la dispoziția sa și le bătu folosindu-se numai de ciocan și de mușchii lui. Fiecare pilastru nou pe care îl fixa în cuie, cu o mișcare amplă a brațului, îl întruchipa pentru el pe Joe Dolin.

Când ușa se deschise în spatele lui, Rafe își dezgoli dinții fără ca măcar să se uite în jur.

– Ieși dracului afară! Stai afară sau ești concediat!

– N-ai decât, concediază-mă! Regan trânti ușa în urma ei. Atunci îți voi putea spune ceea ce am să-ți spun fără să stric relația noastră profesională.

El aruncă o privire scurtă peste umăr. Se schimbase, remarcă. Nu numai de pantaloni, ci cu totul – cămașa, taiorul, bijuteriile. Din vârful capului până la vârful pantofilor, arăta ca scoasă din cutie.

Dar el își amintea cu exactitate cum o văzuse ultima oară: epuizată, palidă, cu sânge pe haine.

– Nu ai vrea să te afli aici acum. Așează un alt cui pe poziție și îi trase o lovitură zdravănă.

– Nici că ai fi putut fi mai precis în exprimare, MacKade, dar eu tot aici sunt.

Mai întâi făcuse duș, își frecase fiecare bucățică de piele și aruncase toate obiectele pe care le purta când o atinsese Joe. Dar își redobândise echilibrul interior și se simțea pregătită să se confrunte cu Rafe MacKade.

– Vreau să știu ce naiba este în neregulă cu tine.

Dacă i-ar fi spus, ea i-ar fi putut râde în față. Și asta, nu încăpea îndoială, l-ar fi împins dincolo de limita de care era și-așa prea aproape.

– Am treabă, Regan. Din cauza vremii, am pierdut o zi întreagă.

– Nu veni cu de-astea! Uită-te la mine când vorbesc cu tine, la naiba! Cum el nu făcu acest lucru, ci continuă să înfigă cuie în lemn, își puse mâinile în șolduri. De ce ai plecat așa valvârtej din biroul lui Devin? De ce ai plecat?

– Aveam treburi de rezolvat.

Pentru a-i arăta ce credea ea despre acel răspuns, Regan trase un șut într-o trusă de unelte.

– Bănuiesc că acum trebuie să-ți mulțumesc pentru că mi-ai reparat ușa.

– Îți voi trimite o factură.

– De ce ești supărat pe mine? întrebă ea. Nu am făcut nimic ca să...

I se tăie răsuflarea când ciocanul zbură prin cameră și se izbi de un perete de-abia reconstruit.

– Nu, nu ai făcut nimic, fir-ar să fie! Doar ai reușit să fii azvârlită de colo-colo, lovită, însângerată și la un pas de a fi violată. De ce dracu' ar trebui să mă deranjeze?

„Cineva trebuie să rămână calm", își spuse ea. Evident, din modul în care lui îi sclipeau ochii, ea trebuia să fie aceea.

– Știu că ești supărat pentru ce s-a întâmplat.

– Da, sunt supărat. Ridică trusa de unelte și o aruncă, părându-i-se mai înțelept decât să o îmbrâncească pe ea. Metalul și oțelul căzură pe jos cu zgomot și scăpărară

ca niște bombe micuțe. Sunt doar puțin supărat. Acum, ieși!

– Nu o voi face! În schimb, își semeți capul. Dă-i înainte, uriașule, mai azvârle ceva! Când te vei răcori, vom purta o discuție civilizată.

– Ar fi mai bine să-ți intre în capul ăla sec ideea că nu există nimic civilizat la mine.

– Oh, dar asta se vede cu ochiul liber, i-o trânti ea. Ce urmează? Vrei să îți încerci pumnii și pe mine? Asta ar trebui să demonstreze că ești mult mai bărbat decât Joe Dolin.

Ochii lui deveniră întunecați. Preț de o clipă, cât o bătaie de inimă, ei i se păru că vede în ei suferință amestecată cu furie. Și asta o făcu să se simtă rușinată.

– Îmi pare rău! Bâlbâindu-se, ridică mâinile. Nu meritai așa ceva. Nu am vorbit serios.

Acum nu mai rămăsese decât furia, atent controlată.

– De obicei nu vorbești în dodii. Ridică o mână înainte ca ea să poată comenta ceva. Vrei să purtăm o conversație... Fie! Vom avea o nenorocită de conversație.

Se năpusti spre ușă, clocotind când o văzu că tresare. Dând ușa de perete, urlă ca să răsune fiecare colțișor din casa fremătătoare:

– Afară! Toată lumea, afară, acum!

Trânti ușa la loc, satisfăcut de tropăitul picioarelor și de ciocnirea uneltelor.

– Nu este nevoie ca lumea să înceteze munca, începu ea. Sunt sigură că nu va dura decât câteva minute.

– Câteodată chiar nu se poate să fie cum vrei tu.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Nu, cred că nu înțelegi. Dezgustat, deschise iarăși larg ușa. Să-mi dea careva o nenorocită de țigară, zbieră el.

Dar, cum nu exista nimeni suficient de curajos pentru a se apropia, sfârși prin a trânti din nou ușa.

Regan privi, fascinată, în tăcere, în timp ce el se plimba de colo-colo şi blestema. Cămaşa îi era suflecată până la coate şi o centură pentru unelte îi atârna pe şolduri ca un buzunar enorm. Îşi înfăşurase o bandană pe frunte pentru a-i reţine transpiraţia. Ea se gândi că arăta ca un bandit care nu s-ar fi dat în lături nici de la crimă, nici de la furt.

Şi cu siguranţă era ridicol să fie stârnit.

– Aş putea face nişte cafea, începu ea, apoi pufni la privirea tăioasă ca o lamă pe care i-o aruncase el. Sau poate nu. Rafe...

– Doar taci din gură!

Coloana ei vertebrală deveni rigidă ca un vătrai.

– Nu permit să mi se vorbească aşa!

– Obişnuieşte-te! M-am abţinut destul.

– Te-ai abţinut? Făcu ochii mari. Dacă nu ar fi arătat ca un dement, ar fi râs. Te-ai abţinut? Mi-ar plăcea să aflu ce înţelegi tu prin a o lăsa baltă.

– Eşti pe cale să afli. Muşcă din cuvinte de parcă ar fi fost carne întărită pe un os. Eşti mânioasă pentru că am plecat? Păi, acum vei fi tratată aşa cum s-ar fi întâmplat dacă aş fi rămas.

– Să nu cumva să mă atingi! Braţele îi zvâcniră în sus, cu pumnii strânşi ca ai unui boxer pregătit pentru meci. Să nu îndrăzneşti!

Cu ochii fulgerând, el îi cuprinse un pumn cu o mână şi îşi folosi greutatea pentru a o împinge cu spatele la uşă.

– Uite cum stau lucrurile, scumpo. Ţi-am dat şansa să pleci, dar nu ai profitat de ea.

– Nu-mi spune „scumpo" pe acel ton!

După cum îşi arcuise buzele, ea nu ar fi fost surprinsă să vadă apărând nişte colţi.

– Doamne, ce figură eşti! Îi lăsă mâna în jos şi se îndepărtă, deoarece aşa era mai sigur pentru amândoi.

Vrei să ştii de ce am plecat. Asta este marea întrebare, întrebarea arzătoare, nu-i aşa? De aceea ai venit aici? Ai venit la mine?

– Da.

– Dar nu ai venit la mine de dimineaţă, când te-a ameninţat. Nu ai venit la mine când te-a rănit.

Şi ăsta, îşi aminti Rafe, oricât de dureros, era adevărul.

– A trebuit să îi spun lui Devin, începu ea.

– Da. A trebuit să îi spui lui Devin. Amarnic de calm acum, se întoarse spre ea. Ştii ce am auzit în timpul acelei declaraţii frumoase şi detaliate pe care ai dat-o, Regan? Dolin a intrat în magazinul tău azi-dimineaţă, exact aşa cum am crezut eu că va face.

– Şi m-am descurcat, îl contracară ea. Exact cum ţi-am spus că voi face.

– Sigur, te pricepi de minune să te descurci în diferite situaţii. Te-a ameninţat. Te-a speriat.

– Da, bine, m-a speriat. Iar acum era speriată, îşi dădu ea seama, de ceea ce însemna asta. De aceea l-am sunat pe Devin.

– Dar nu pe mine. Te-ai dus la biroul lui Devin şi ai depus plângere.

– Da, bineînţeles. Voiam ca Joe să fie arestat.

– În linişte şi pace. Apoi te-ai dus să cumperi *zarzavaturi*.

– Eu... Îşi împreună mâinile şi apoi le despărţi. Am crezut... am ştiut că situaţia o va necăji pe Cassie şi am vrut... am crezut, pur şi simplu, că, dacă voi pregăti o masă bună, ne vom simţi amândouă mult mai bine.

– Şi, în tot timpul ăla, cât ai fost la Devin, la piaţă, cât ţi-a luat până să ajungi acolo şi înapoi, nu ţi-ai făcut timp să mă suni. Nici măcar nu ţi-a trecut prin cap, nu-i aşa?

– Eram... Deschise gura şi o închise din nou. În regulă, da. A fost prima mea reacţie, însă m-am calmat şi m-am răzgândit.

– Te-ai calmat?

– Da, mi-am dat seama că era problema mea şi era responsabilitatea mea să o rezolv.

Sinceritatea ei îl tăie ca o lamă. Aproape că se putu vedea despicat pe jumătate, o parte furie, o parte suferinţă.

– Şi, după ce te-a atacat, după ce şi-a pus mâinile pe tine şi te-a rănit, a încercat să...

Nu putea să spună cu glas tare. Dacă ar fi făcut-o, s-ar fi fărâmat în bucăţi.

– Nici atunci nu te-ai gândit să mă suni. Am auzit de la Shane, pentru că era cu Devin când acesta a primit telefonul şi s-a gândit că m-ar interesa.

Cumva, înţelese Regan, ea îl *rănise*. Nu intenţionase acest lucru. Nu avusese habar că putea fi rănit.

– Rafe, nu am gândit deloc. Începu să facă un pas în faţă, dar se opri, ştiind că nu ar fi fost de nici un folos să meargă mai departe. Am fost paralizată. Când am putut gândi din nou, mă aflam deja în biroul lui Devin. Totul s-a întâmplat atât de repede, spuse ea, disperată să îl facă să priceapă. Şi mi se pare că, pentru o parte din tot ce s-a întâmplat, nu am fost cu adevărat prezentă.

– Te descurcai.

– Nu am avut de ales. Nu m-ar fi ajutat nicicum să mă las copleşită.

– Te pricepi foarte bine să îţi păstrezi cumpătul. Se îndepărtă şi luă ciocanul. De una singură.

– Trebuie să o fac. Mă aştept să o fac, pentru că...

– Nu vrei să fii ca mama ta, termină el în locul ei.

Suna atât de dur – şi atât de prostesc.

– Bine, da, este parţial adevărat. Este important pentru mine să fiu într-un anumit fel, dar nu este cazul aici. Dacă nu te-am sunat, a fost numai pentru că...

– Nu ai avut nevoie de mine. Ochii îi erau liniştiţi, nu mai scăpărau. Mai avea foarte puţină furie în el. Nu *ai* nevoie de mine.

Un nou fel de panică ameninţa să o cuprindă.

– Nu este adevărat.

– Oh, sexul este nemaipomenit. El zâmbi atunci, rece, fără umor. Este o nevoie pe care ne-o rezolvăm împreună foarte bine. Este problema mea că am început să iau lucrurile prea personal. Nu voi mai face aceeaşi greşeală din nou.

– Nu este vorba despre sex.

– Ba sigur că este. Scoase un cui din buzunar şi îl puse pe poziţie. A fost vorba despre sex încă de la început. Numai atât a fost între noi. Şi este de-ajuns. Bătu cuiul în lemn. Ştii unde să mă găseşti când o să te apuce mâncărimea.

Ei i se scurse sângele din obraji şi îi îngheţă în jurul inimii.

– Ce mod urât de a vorbi!

– Regulile tale, scumpo. De ce să complicăm un lucru bun, nu?

– Nu vreau ca lucrurile să fie aşa între noi, Rafe.

– Păi, acum eu aşa vreau. Accepţi sau nu.

Înfipse alt cui în lemn. Nu avea să-i mai ofere şansa de a-l răni din nou, se hotărî el. Nici o altă femeie nu îl rănise astfel.

Ea deschise gura, decisă să îl anunţe că renunţa. Că renunţa la el. Dar nu putu. Lacrimile îi inundară ochii, gâtul. Oare ar fi putut exista un moment mai prost în care să îşi dea seama că era îndrăgostită de el?

– Asta simţi cu adevărat?

– Şi eu încerc să vorbesc pe şleau.

Nedorind să se umilească, își înghiți lacrimile.

– Și toate astea pentru că ești mânios din cauza a ceea ce s-a întâmplat. Și a modului în care am reacționat în situația dată.

– Hai să spunem numai că s-a clarificat totul. Tu nu vrei să îți dai viața peste cap, corect?

– Nu, eu...

– La dracu', nici eu! Spune-i orgoliu, dacă vrei – am așa ceva. Nu mi-a plăcut că ai alergat la fratele meu, în loc să vii la mine. Cum ai spus, m-am răcorit. Ne putem întoarce la ceea ce aveam. La ceea ce avem.

Ea nu conștientizase până atunci cât de mult ar fi preferat temperamentul lui letal în locul acelui dezinteres calculat.

– Nu sunt sigură că este posibil. Nu îți pot răspunde pe loc.

– Mai rumegă ideea, Regan. Și la asta te pricepi foarte bine.

– Ai prefera să... Își duse o mână la buze, așteptând până când își putu calma vocea. Dacă preferi să pui punct relației noastre de afaceri, îți pot oferi numele altor oameni din domeniu.

– Nu am nici un motiv să fac asta. Sunt deja în întârziere.

Când se întoarse spre ea, nu văzu decât că avea ochii uscați și chipul senin.

– Pot recepționa comanda pentru camera asta în aproximativ o săptămână, în cazul în care ai probleme cu depozitarea.

– Este în regulă. Voi face aranjamentele necesare.

Se întoarse și bâjbâi după mânerul ușii. Îngrozită să nu se prăbușească, ieși repede din încăpere. Nu începu să alerge decât când se văzu afară, cu vântul biciuindu-i obrajii umezi.

Când auzi uşa de jos închizându-se, Rafe se aşeză pe podea. La auzul suspinelor care însufleţeau atmosfera, îşi apăsă tare mâinile pe faţă.

– Ştiu exact cum te simţi, murmură el.

Era pentru prima dată în viaţa lui încercată când cineva reuşise să îi frângă inima. Singura lui consolare era că avea să se asigure al naibii de bine că era şi ultima.

Furtuna de gheaţă anunţată trecu în forţă, făcând zăpada să sclipească, transformând străzile în patinoare. Trecură zile întregi până când temperatura urcă suficient de mult încât să înmoaie zăpada. În fiecare noapte, valoarea indicată de termometre scădea din nou, întărind şi făcând alunecoase toate suprafeţele acoperite de zăpadă.

Pentru Rafe nu însemna absolut nimic. Vremea păcătoasă îi oferea o scuză pentru a rămâne exact unde se afla şi a lucra câte douăzeci de ore din douăzeci şi patru. Cu fiecare cui pe care îl bătea, cu fiecare perete pe care îl văruia, casa devenea tot mai mult a lui.

Când nu putea dormi, chiar şi după ce se aducea la epuizare, bântuia prin casă împreună cu celelalte fantome.

Era prea ocupat pentru a se gândi la Regan. Sau aşa încerca să se convingă.

Oricând o făcea, oricând ea se strecura prin zidurile lui de apărare bine fortificate, pur şi simplu lucra mai sârguincios, mai mult timp.

– Arăţi puţin răvăşit, palid. Devin îşi aprinse o ţigară şi îl privi pe Rafe potrivind la locul ei plinta proaspăt vopsită. Ţii minte cartea aia – *Dorian Gray*[1]? După câte văd, tu eşti tabloul din dulap, iar această casă este bătrânul Dorian.

[1] *Portretul lui Dorian Gray*, de Oscar Wilde (n.tr.)

- Ia un ciocan sau şterge-o!

Devin se aplecă şi îşi plimbă un deget peste îmbinarea largă, curbată.

- Cu siguranţă este frumuşică precum un tablou. Cum se numeşte culoarea asta?

- Roz murdar.

Rosti cuvintele ca pe o provocare.

- Dap, cu siguranţă este frumuşică. Devin folosi o ceaşcă goală de cafea pe post de scrumieră. Dacă îţi place rozul.

Rafe îi aruncă o privire.

- Încerci să mă provoci?

- Nu, făceam şi eu conversaţie. Astăzi l-au transferat pe Joe de la spital.

Ochii lui Rafe deveniră ca de gheaţă înainte de a se întoarce.

- Nu e treaba mea.

- Nu şi-a pierdut ochiul, continuă Devin cu indiferenţă. Totuşi, va purta un plasture pentru o vreme. Nu se ştie încă dacă va rămâne cu infirmitate pe viaţă.

- Ar fi trebuit să ţintească între picioarele lui.

- Da, mare păcat! Păi, m-am gândit că ai vrea să ştii, a pledat vinovat la punctele B şi E, adică la atac, sfătuit de avocat. Au renunţat la acuzaţia de tentativă de viol pentru a obţine recunoaşterea vinovăţiei şi pentru a evita procesul, dar nu va scăpa de închisoare.

Rafe nu voia să îi pese.

- Pentru cât timp?

- Eu bănuiesc că pentru trei ani. Înainte să spui că sunt prea puţini, te anunţ că mă duc mâine la pronunţarea sentinţei, pentru a da greutate cazului. Când va fi gata să iasă pentru bună purtare, într-un an sau cam aşa ceva, mă voi întoarce şi voi proceda la fel.

- Am spus că nu este treaba mea. Rafe bătu în cuie ultima bucată de plintă. Cum rezistă Cassie?

– OK, cred. Jared o susține și o ajută cu divorțul. Date fiind acuzațiile de abuz domestic și de adulter, nu va dura un an, cum se întâmplă în mod normal. Joe nu prea se află în situația de a contesta. Cu cât se termină mai repede, cu atât ea și copiii pot merge mai departe mai rapid.

Gânditor, își stinse țigara în ceașcă.

– Nu ai de gând să întrebi cum se descurcă Regan?

– Nu.

– Păi, o să-ți spun. Ignorând mârâitul lui Rafe, Devin își încrucișă picioarele și se așeză. Nu pare să aibă parte de prea mult somn, dacă mă întrebi pe mine.

– Nu te-am întrebat.

– Ed spune că nu a mai trecut pe acolo pentru prânz, așa că bănuiesc că și-a pierdut și pofta de mâncare. Aș fi putut crede că acea experiență cu Joe a șocat-o îndeajuns cât să îi tulbure somnul și apetitul. Dar am o bănuială că este vorba despre altceva.

– Se va descurca. Se pricepe să aibă grijă de ea însăși.

– Un lucru bun, de asemenea. Chestia este că, dacă Joe ar fi reușit să o târască înăuntru în acea zi, cineva ar fi observat ușa destul de repede, ar fi auzit scandalul. Cu toate astea, ar fi putut să facă destul de mult rău într-un timp scurt.

– Crezi că nu știu asta? țipă Rafe. Crezi că nu știu ce i-ar fi putut face?

– Ba da, cred că știi. Cred că te macină ușor, și îmi pare rău. Ești pregătit să mă asculți?

– Nu.

Însă nu se simțea nici urmă de furie în spatele negării, așa că Devin se pregăti să își înceapă discursul.

– Martorii din restaurant au spus că, la început, când a intrat, au avut impresia că era beată din cauza

modului în care mergea. Ar fi leşinat dacă Ed nu ar fi aşezat-o pe un scaun.

– Nu am nevoie să aud aşa ceva.

– Ba da, şopti Devin, privind încheieturile degetelor lui Rafe albindu-se pe mânerul ciocanului. Ai. Când am ajuns la ea, Rafe, era în stare de şoc. Înţelegi asta? Pupilele îi erau la fel de mici ca vârful unuia dintre cuiele alea. Eram hotărât să cer să fie dusă la spital, însă s-a pus pe picioare. Am privit-o în timp ce făcea asta. A fost impresionant.

– Deci se ţine tare. Imaginea care i se proiectă în minte îl zdruncină puternic. Spune-mi ceva ce nu ştiu.

– OK. Nu cred că ai fost în stare să vezi felul în care te-a privit când ai intrat în biroul meu. S-a pus pe picioare pentru că trebuia, pentru că ăsta este felul ei de a fi, cred. Apoi ai intrat tu. Un bărbat ar putea să treacă prin viaţă fără ca vreo femeie să se uite la el aşa cum s-a uitat ea la tine.

– Nu are nevoie de mine.

– Asta-i o tâmpenie. Poate că eşti prost, dar ar trebui să ştii asta.

– Ştiu că am fost destul de prost încât să îi permit să devină importantă pentru mine. Să permit ca felul în care gândea despre mine, aşteptările pe care le avea de la mine să devină importante. Nu mai fac asta încă o dată. Se ridică şi îşi agăţă ciocanul în centura pentru unelte. Nici eu nu am nevoie de ea.

Oftând, Devin îşi întinse picioarele şi se ridică.

– Eşti îndrăgostit de ea până peste urechi.

– Nu, nu sunt. M-am entuziasmat o vreme, apoi mi-a trecut.

Devin strânse din buze. Exista o cale rapidă, potenţial dureroasă, de a rezolva acea treabă.

– Eşti sigur?

– Tocmai ce-am spus asta, nu-i aşa?

– Bun. Devin zâmbi. Asta îmi lasă mie cale liberă. Când am crezut că simţi ceva pentru ea, nu am vrut să îmi bag nasul. Dar, dacă nu-i aşa, voi încerca să văd dacă pot... să-i stimulez apetitul.

Aştepta pumnul – şi îl primi în bărbie. Era întotdeauna satisfăcător să îşi demonstreze punctul de vedere. Ridică o mână, îşi masă bărbia, simţindu-se uşurat că nu avea nimic rupt.

– Da, e limpede că ţi-a trecut.

– Ar trebui să te lovesc iarăşi, spuse Rafe printre dinţi.

Era furios şi umilit să vadă cât de uşor fusese dat în vileag.

– Eu nu aş face-o. Şi-aşa m-ai lovit degeaba. Prudent, Devin îşi mişcă din nou bărbia. La naiba, Rafe, încă ai un croşeu de dreapta grozav!

Aproape amuzat, Rafe îşi flexă degetele care îl dureau.

– Tu încă mai ai o faţă tare ca piatra. Nenorocitule!

– Şi eu te iubesc. Înveselit, Devin îşi trecu un braţ pe după umerii fratelui său. Te simţi mai bine acum?

– Nu. Apoi făcu o pauză. Poate.

– Vrei să te duci să o găseşti şi să îndrepţi nebunia asta?

– Nu mă târăsc după nici o femeie, bombăni Rafe.

„Ba o vei face", se gândi Devin. „Mai devreme sau mai târziu."

– Păi, atunci, noaptea asta am liber. Vrei să te îmbeţi şi să te porţi nebuneşte?

– Da. Păşiră pe coridor şi începură să coboare scările. Ce-ar fi să ne întâlnim la tavernă? La zece fix.

– Îmi convine. Voi vedea dacă îi pot aduce şi pe Shane şi pe Jared.

– Ca pe vremuri. Când o să ne vadă Duff venind, o să se sperie de...

Rafe se întrerupse şi simţi cum îi sare inima din piept.

Regan stătea dreaptă şi serioasă la baza scărilor.

– Ţi-am adus livrarea. Exersase din greu pentru a fi capabilă să i se adreseze cu vocea lipsită de emoţie. Spuneai în mesaj că vei fi gata pentru ea la trei.

– Chiar aşa. Stomacul îi fremătă, înfuriindu-l. O poţi duce sus.

– În regulă. Bună, Devin!

– Bună, Regan. Tocmai mă îndreptam spre ieşire. Ne vedeam diseară, Rafe.

– Da.

Rafe rămase cu ochii aţintiţi asupra lui Regan cât coborî ultimele câteva trepte.

– Ai avut probleme pe drum?

– Nu. Sunt aproape curate acum. Se întrebă dacă nu cumva îi vedea inima sângerând. Am putut obţine acea saltea din pene pe care o voiai pentru patul cu baldachin. Mi-ar plăcea să o aşez la locul ei, ca să te convingi dacă vrei să o păstrezi.

– Apreciez gestul. Nu-ţi voi sta în drum. Am... Nimic, îşi dădu el seama. Nu avea nimic. Treabă, spuse el într-un final. Strigă când eşti gata. Îţi voi pregăti cecul.

Ea ar fi vrut să spună ceva, orice, dar el se îndepărta deja. Ridicând din umeri, se întoarse la uşă pentru a le da instrucţiuni celor care mutau mobila.

Era aproape ora cinci când termină de aranjat lucrurile exact aşa cum îşi dorise. Nu îşi dăduse seama de liniştea care se aşternuse şi înlocuise bocăniturile şi zumzetele. Însă, când lumina se schimbă, aprinse lampa cu abajur, cu imprimeu trandafiriu, de lângă scaunul cu spătar tapiţat pe care îl orientase spre şemineu.

Încă nu existau poliță pe șemineu, nici flăcări care să trosnească. Mirosul de vopsea plutea vag în aer. Dar ea simțea că dormitorul aștepta să fie locuit.

Iar mirosul de trandafiri persista în aer asemenea unor lacrimi.

„O cuvertură cu model floral", se gândi ea, trecând cu mâna peste unul dintre stâlpii patului. Câteva perne mărginite de dantelă, pentru a se asorta cu baldachinul ce urma să se prindă deasupra. Un cufăr de cedru, un cufăr de zestre, la picioarele patului, umplut cu lenjerie plăcut mirositoare și cu săculețe cu levănțică.

Da, acelea ar fi fost accentele potrivite pentru a termina decorarea. Poate o dantelă irlandeză la ferestre, o perie de argint pentru măsuța de toaletă.

Ar fi fost frumos. Ar fi fost perfect.

Ar fi dat orice să nu fi văzut niciodată camera, casa sau pe Rafe MacKade.

El stătea în prag, fără să rostească un cuvânt, privind-o cum se mișca prin cameră, la fel de grațioasă ca orice fantomă.

Apoi spatele ei deveni rigid. Se întoarse și îl înfruntă. Secundele trecură, deși ar fi putut la fel de bine să fie eoni, pentru amândoi.

– Tocmai terminam, reuși ea să îngaime.

– Așa se pare. Rămase unde era, își smulse privirea de la ea și studie camera. Arată grozav.

– Am câteva ferotipii și rame din argint antice. Cred că ar arăta frumos pe polița șemineului, când va fi gata.

– Minunat!

Replicile lui seci o făceau să simtă noduri în stomac.

– Am remarcat că ai făcut progrese la dormitorul alăturat.

– Este la rând. Am alte câteva pregătite pentru zugrăvit.

– Lucrezi rapid.

– Da, așa se spune. Scoase un cec din buzunar și păși în față. Plata la livrare.

– Mulțumesc! Cu mișcări calculate, deschise geanta pe care o așezase pe o masă și strecură cecul înăuntru. Și pe el îl blestemă la chinuri veșnice. Atunci, eu plec, spuse ea iute. Se întoarse și se izbi de el. Scuză-mă! Făcu un pas în lateral. El își schimbă poziția și o blocă. Îi făcu inima să bată ca o tobă. Îmi stai în drum!

– Corect. Și, din poziția în care stătea, o privi cu nesaț, prelung. Arăți mizerabil.

– Mulțumesc mult de tot!

– Ai cearcăne.

„Deci cam atât au putut face cosmeticele", se gândi ea, dezamăgită.

– A fost o zi lungă. Sunt obosită.

– Cum de nu ai mai mâncat la Ed?

Ea se întrebă cum de se gândise cândva că îi plăceau orașele mici.

– În ciuda a ceea ce tu și acriturile din Antietam ați putea crede, ce fac eu în pauza de masă este doar treaba mea.

– Dolin este închis. Nu te va mai deranja din nou.

– Nu mi-e teamă de Joe Dolin. Își dădu părul pe spate, mândră de bravada ei. Mă gândesc să-mi cumpăr un pistol.

– Mai gândește-te!

Nici măcar nu se gândise la asta vreo clipă, dar nu îi plăcea să îl audă cum îi dădea ordine

– Exact, tu ești singurul care se poate apăra – sau pe oricine altcineva. Înapoi, MacKade! Am terminat aici.

Când el o apucă de braț, se roti și se eliberă fără să gândească. Mâna ei se lovi de obrazul lui înainte să apuce să o oprească. Uimită, se împletici înapoi.

– Uite ce m-ai împins să fac! Înfuriată şi pe punctul de a izbucni în lacrimi, ea îşi aruncă geanta pe masă. Nu pot să cred că m-ai scos din sărite în asemenea hal. Nu am lovit pe nimeni, în viaţa mea.

– Te-ai descurcat binişor din prima. Privind-o, îşi trecu limba peste interiorul obrazului care îl înţepa. Data viitoare, loveşte mai amplu, din umăr. Nu faci treabă prea bună dacă te foloseşti numai de încheietură.

– Nu va exista o dată viitoare. Spre deosebire de tine, eu nu trebuie să lovesc oamenii pentru a mă face înţeleasă. Respiră adânc, pentru a se linişti. Îmi cer scuze.

– Dacă te duci iarăşi spre uşă, mă voi aşeza din nou în drumul tău şi o vom lua de la capăt.

– În regulă. Îşi lăsă geanta unde era. Este evident că ai ceva de spus.

– Dacă îţi mai semeţeşti aşa capul, o să mă scoţi din minţi. M-am purtat civilizat, întrebându-te cum te simţi. Îţi place să fiu civilizat, nu-i aşa?

– Sunt bine. Rosti cuvintele pe un ton înţepat. Tu cum te simţi?

– Destul de bine. Vrei nişte cafea, o bere?

– Nu, mulţumesc foarte mult! Cine dracu' era bărbatul ăsta care întreţinea o conversaţie inutil de politicoasă, în timp ce ea îşi simţea sufletul răsucindu-se în mii de noduri încâlcite? Nu vreau cafea, nici bere.

– Şi atunci, ce vrei, Regan?

Acum îl recunoştea. Fusese de-ajuns acel ton tăios, nerăbdător ca să îl aducă înapoi. Şi să o facă pe ea să sufere în tăcere.

– Vreau să mă laşi în pace.

El nu spuse absolut nimic, doar se dădu la o parte din calea ei.

Încă o dată, ea îşi ridică geanta. Încă o dată, o lăsă jos.

– Nu este adevărat.

La dracu' cu mândria ei, cu raţiunea, ba până şi cu inima ei! Nu se putea frânge mai tare decât era deja.

– Nu ai fi ajuns niciodată până la uşă, zise el încet. Probabil ştiai şi tu asta.

– Nu ştiu nimic în afară de faptul că am obosit să mă tot lupt cu tine.

– Eu nu mă lupt. Aştept.

Ea încuviinţă din cap, sigură că înţelesese corect. Dacă numai atât era dispus să îi ofere acum, ea avea să accepte. Şi avea să facă să fie de-ajuns. Îşi scoase pantofii şi îşi descheie taiorul.

– Ce faci?

– Răspund ultimatumului tău de săptămâna trecută. Îşi aruncă taiorul pe scaun şi îşi descheie bluza. Mi-ai cerut să accept sau să o las baltă. Accept.

capitolul 11

Era o întorsătură la care el nu se aşteptase. Până să poată vorbi, ea nu mai era acoperită decât de două petice de mătase neagră. Şi lui i se scursese tot sângele din cap.

– Aşa, pur şi simplu?

– Întotdeauna a fost aşa, nu, Rafe? Pur şi simplu atracţie, nu?

Avea să o dorească, aşa îşi promisese ei înseşi. Pentru Dumnezeu, când avea să termine cu el, nu avea să mai înceteze vreo clipă să o dorească. Păstrându-şi privirea fixată într-a lui, înaintă încet spre el.

– Acceptă sau las-o baltă, MacKade. Îşi puse mâinile pe cămaşa lui şi fu la fel de uimită ca el când trase de ea şi făcu nasturii să zboare prin încăpere. Pentru că eu sunt pe cale să te accept cu totul.

Gura ei se simţi ca o văpaie peste gura lui, arzându-l, pârjolindu-l, trimiţându-i mii de scântei aprinse în suflet. Zdruncinat până în miezul fiinţei, o apucă de fese, degetele frământând mătasea pentru a ajunge la carne.

– Pune-ţi mâinile pe mine! Îşi înfipse dinţii în umărul lui. Vreau să îţi simt mâinile pe mine.

Ale ei trăgeau de blugii lui, se strângeau în jurul lui.

– Aşteaptă!

Dar bombele care explodau în interiorul lui anihilaseră tot cu excepţia unei nevoi fremătătoare, copleşitoare. Dispunând numai de inima lui rănită pe post de armă demnă de milă, se trezi lipsit de apărare în faţa valului năucitor de dorinţă. În faţa ei.

Scăpă de propriile haine şi o ridică de pe podea.

O pătrunsese deja adânc înainte de a se prăbuși pe pat.

Erau o învălmășeală de transpirație, viteză și sex animalic. Izbitura dură a cărnii pe carne, gâfâielile aspre ale respirației întretăiate. Dinții și unghiile și limbile lor împreunate îi purtară în delir pe salteaua somptuoasă, făcându-i să se rostogolească și să se cutremure.

Era o bătălie în care amândoi capitulaseră deja. Fierbinte, tare și grăbit, rapid, frenetic și furios, se mistuiră împreună. Dorindu-și mai mult, fără a se mulțumi cu mai puțin. Aroma de trandafiri înmiresma aerul cu un parfum puternic, trist.

Ea îl încălecă și se lăsă pe spate când mâinile lui îi mângâiară trupul. Voia ca el să o conducă spre acea linie fină dintre plăcere și durere. Acolo avea să simtă că trăia, cum nu mai simțise de când el îi întorsese spatele.

Trebuia să știe că acolo, măcar acolo, el era la fel de neajutorat ca ea, la fel de incapabil să reziste, la fel de patetic de lacom. Putea simți acel tăvălug de dorință care îl înfiora, îl putea gusta de fiecare dată când el îi trăgea din nou gura peste a lui, cuprins de o foame neostoită.

În timp ce inima ei striga la el să o iubească, măcar puțin, corpul ei tremurător devora cu lăcomie, hrănindu-se singur, mulțumindu-se cu orice rămășiță era el dispus să îi ofere.

Nu mai era loc pentru mândrie, nu mai era timp pentru tandrețe.

Când ea se lăsă moale peste el, el o întoarse fără milă pe spate și o purtă mai departe.

El nu putea respira, nu gândea, doar se avânta în ea. Trebuia să o umple, să o golească, să o revendice în singurul mod în care știa că ea ar fi acceptat. Cu o smucitură a capului, își înlătură părul de pe ochi. Era vital să o vadă, să îi vadă fiecare spasm de surpriză și de plăcere pe chip, fiecare tremur al buzelor.

Dragostea pentru ea îl inundă. Aproape îl distruse.

– Uită-te la mine! Scrâșni cuvintele. Doar uită-te la mine!

Ochii ei se deschiseră, însă rămaseră orbiți de pasiune. El îi simți trupul cutremurându-se sub al lui, îi privi ochii strălucind înainte ca ea să își lase capul pe spate.

Iar el nu putu face nimic pentru a se opri de la a o urma cu nesăbuință dincolo de culmile plăcerii. Dar o blestemă, apoi se blestemă și pe el însuși, în timp ce se prăbușea.

Nu părea posibil să fi fost atât de atașat și să se simtă atât de pustiit. Nu înțelesese niciodată cât de vital de legate erau inima și trupul – până acum. Și acum, holbându-se la tavan, cu Regan întinsă în tăcere lângă el, înțelese că nu avea să mai fie niciodată posibil să le despartă pe ale sale.

Nu atâta timp cât era cu ea.

Și el o dorea numai pe ea.

Ea îi furase ceva ce el se chinuise ani întregi să construiască. Respectul de sine. Ce ciudat că nu își dăduse seama nici de asta până în acest moment.

Nu era sigur că avea să o poată ierta – sau pe el – pentru asta.

Ea își dorea cu disperare ca el să se întindă după ea, să o lipească de el așa cum făcuse în trecut. Era trist să fie lăsată așa, atât de rece, atât de singură, chiar dacă încă tremura după retragerea lui.

Și totuși, cum s-ar fi putut întinde ea după el, când ea fusese cea care făcuse primul pas, care își afirmase punctul de vedere și fusese de acord să se conformeze condițiilor impuse de el? „Condițiilor impuse de el", se gândi ea, închizând ochii pentru a se feri de încântătoarea sclipire trandafirie a lămpii. Rafe MacKade cel rău se întorsese, constată ea cu amărăciune. Și luase totul.

– Ei bine, am reuşit să facem sex într-un pat, de data asta. Se ridică, rămânând cu spatele la el. Îşi putea controla vocea, însă era sigură că pe chip i se citea tulburarea. Noi doi avem mereu parte de premiere, nu-i aşa, MacKade?

– Da. Voia să îi trântească o replică pe măsură, însă erau nişte vorbe atât de dure şi de directe! Va trebui să încercăm şi cu cearşafuri, cu altă ocazie.

– De ce nu? Mâinile îi tremurară când alunecă de pe pat şi se aplecă să îşi adune lenjeria de pe jos. Am putea băga la înaintare chiar şi o pereche de perne şi o pretinsă afecţiune. Numai de dragul de a face o schimbare.

Privirea lui deveni tăioasă, ochii i se mijiră, în timp ce ea îşi închidea sutienul. Durerea sufletească şi mânia îi clocoteau laolaltă prin vene, ca un fel de tocană scârboasă. Ridicându-se, îşi înşfăcă blugii şi şi-i trase pe ea.

– Nu prea îmi plac prefăcătoriile.

– Oh, corect. Îşi luă bluza. Mătasea se văluri prin aer şi apoi pe spatele ei. Cu tine, totul este pe faţă. Fără ascunzişuri, fără ocolişuri.

– Ce dracu'-i în neregulă cu tine? Ai obţinut ce ai vrut.

– Habar nu ai ce vreau eu! Îngrozită că ar fi putut izbucni în plâns, îşi trase rapid pe ea pantalonii. Se pare că nici eu.

– Tu eşti cea care şi-a scos hainele, scumpo. Vocea îi era mult prea mieroasă. Tu eşti cea care şi le pune la loc, pentru a se căra de aici.

– Şi tu eşti cel care s-a rostogolit de pe mine în secunda în care a terminat, de parcă ţi-ar fi expirat timpul cumpărat cu douăzeci de dolari. Grăbindu-se acum, îşi trase pantofii în picioare.

Poate că ar fi avut o şansă dacă s-ar fi uitat la el. Una firavă. Dar el se mişcă repede, iar ea se trezi ridicată la cincisprezece centimetri de la pământ, mâinile lui

strângând-o ca o menghină, ochii lui sfredelindu-i pe ai ei, înainte ca ea să apuce să mai ia o gură de aer.

– Nu spune asta! Nu te-am tratat niciodată astfel. Nu am gândit niciodată aşa.

– Ai dreptate. Destul de ciudat, tocmai explozia temperamentului lui o linişti. O opri, speră ea, de la a se face de râs complet. Îmi pare rău, Rafe! Nu a fost corect din partea mea şi nici nu e adevărat.

Foarte încet, o puse din nou pe picioarele ei. Îşi dădu seama că degetele lui îi presau suficient de tare carnea pentru a ajunge la oase şi îşi lăsă mâinile să cadă.

– Poate că m-am mişcat prea repede, dar m-ai luat prin surprindere.

– Nu. Da, se simţea foarte calmă, remarcă ea în timp ce se întoarse pentru a-şi recupera taiorul. Foarte calmă şi foarte, foarte vulnerabilă. Dacă ar fi atins-o iarăşi, s-ar fi spart precum sticla crăpată. Eu am început totul şi am fost de acord cu condiţiile tale.

– Condiţiile mele...

– Sunt clare, zise ea, terminând în locul lui. Şi acceptabile. Bănuiesc că problema este că amândoi avem personalităţi nestatornice, în circumstanţele potrivite. În orice circumstanţe, în ceea ce te priveşte. Şi, în ceea ce mă priveşte, ultimele câteva zile au fost cu adevărat dificile. Asta nu înseamnă că ar trebui să te învinovăţesc pe tine.

– Trebuie să fii chibzuită, Regan?

– Nu, dar aşa voi fi. Cu toate că buzele ei se curbară într-un surâs, nu reuşi să îşi mute zâmbetul şi în privire. Nu ştiu de ce ne certăm, când am găsit soluţia perfectă. O relaţie simplă, pur fizică. Este perfect, din moment ce restul lucrurilor pe care le avem în comun variază de la limitate la inexistente. Aşadar, îmi cer iarăşi scuze că am iscat o ceartă. Sunt doar puţin obosită şi nu mă simt prea bine. Reuşi să îşi impună să se ridice pe vârfuri şi să

îl sărute ușor. Dacă ți-ar face plăcere să treci pe la mine mâine, după program, mă voi revanșa.

- Da, poate. De ce dracu' nu îi putea citi nimic în privire? Întotdeauna reușise să o facă, dacă se uita suficient de atent. Te conduc acasă.

- Nu, serios. Trebui să se forțeze să nu o ia la fugă pe ușă. În schimb, își luă iar geanta. Am venit cu mașina, adăugă ea. Și sunt cu adevărat obosită. Mi-ar prinde bine să mă culc devreme.

El nu își dorea decât să o strângă în brațe, să o cuprindă cu brațele și să o țină acolo.

- Cum spui tu. Oricum, ar trebui să mă întâlnesc cu frații mei la tavernă, peste câteva ore.

- Bun, atunci, o lăsăm pe mâine.

Reuși să ajungă până la ușă fără să se împiedice. El nu își luă rămas-bun, și nici ea. Haina ei se vedea ca o rană de un roșu aprins pe balustradă, altfel ar fi riscat să iasă din casă fără ea. O îmbrăcă și îi închise cu grijă nasturii.

Odată ajunsă afară, se urcă în mașină și răsuci cheia în contact. Se concentră să dea cu spatele pe pajiște, de parcă viața ei ar fi depins de asta. Luă curba spre oraș și conduse jumătate de kilometru.

Apoi opri la marginea drumului, scoase din viteză și opri motorul. Și plânse ca o copilă.

Douăzeci de minute mai târziu, epuizată, își sprijini capul pe tetieră. Era ger, dar nu avea energia necesară pentru a porni iarăși mașina și pentru a regla aeroterma.

Era o femeie competentă. Toată lumea spunea asta. Era deșteaptă, bine organizată, avea succes rezonabil și era educată.

Așadar, dacă avea într-adevăr acele calități nemaipomenite, admirabile, cum de reușise să își dea viața peste cap atât de cumplit?

Rafe MacKade era de vină, bineînțeles. Nu mai avusese nici măcar o zi liniștită de când el se întorsese țanțoș în oraș. Era enervant, arogant, furios. Oh, atât de furios! Și fermecător, se gândi ea oftând, cu tot acel amestec de sensibilitate și asprime.

Niciodată nu ar fi trebuit să se îndrăgostească de el. Și cu siguranță nu ar fi trebuit să se amăgească singură că putea avea o aventură cu el, dar să-și păstreze totuși judecata.

Nici el nu fusese obiectiv pe de-a-ntregul, își aminti ea. Și el avusese anumite sentimente care îl dezorientaseră. Înainte ca ea să strice totul. Dacă ar fi semănat numai puțin mai mult cu femeia de care avea el nevoie, dacă nu ar fi fost atât de al naibii de pornită să facă totul după cum o tăia capul, poate că el ar fi continuat să se simtă dezorientat. Până când s-ar fi îndrăgostit.

Oh, asta era greșit, își dădu ea seama și lovi cu pumnul în volan. Acela era felul de a gândi al mamei ei. Să facă totul să pară drăguț, perfect pentru bărbat. Să îi gâdile orgoliul, să îi alimenteze capriciile. Să joace jocul și să câștige premiul.

Ei bine, ea nu avea să o facă. Era uimită și că îi trecuse prin cap așa ceva. Nu avea să își calce în picioare propriile nevoi, propria personalitate, propriul orgoliu, numai pentru a îmbrobodi un bărbat.

Dar nu cumva făcuse întocmai acest lucru? Tremură, dar nu din cauza frigului. Nu cumva făcuse întocmai acest lucru, acolo sus, în acel dormitor?

Deznădăjduită, își sprijini coatele de volan și își cuprinse capul cu mâinile. Nu mai era sigură de nimic. Cu excepția faptului că îl iubea. Îl iubea și, din dorința ei încăpățânată de a nu-l îmbrobodi pentru a se îndrăgosti de ea, blocase, ba poate chiar respinsese sentimentele lui. Și se umilise pe sine în tot acel timp.

Asta, conchise Regan, o transforma într-o idioată.

Şi ce dacă trebuia să schimbe anumite lucruri la ea? Oare el nu făcuse acelaşi lucru, în felul său?

Fusese rănit, îşi aminti ea. Ea îl rănise, îl înfuriase. Cu toate acestea, se dusese să bată cuie, în loc să stârnească o bătaie. Ea era cea laşă, cea care nu voise să aibă încredere, cea care refuzase să se arate mai maleabilă. El nu încercase niciodată să îi conducă viaţa sau gândurile, nici nu încercase să o schimbe. Nu, el îi lăsase spaţiu, îi dăruise afecţiune şi îi oferise tipul de pasiune la care orice femeie visa.

Însă neghioaba de ea rămăsese reticentă, răspunzând greşit din cauza atitudinii ei trufaşe.

De ce nu se gândise la nevoile lui, la mândria lui? Oare nu era timpul să o facă? Putea fi flexibilă, nu? Faptul că făcea un compromis nu însemna că se dădea bătută. Poate că nu era prea târziu să îi arate că era dispusă să facă asta. Nu avea să permită să fie prea târziu pentru...

Gândul care îi veni în minte era atât de simplu şi de ridicol, încât ştiu că trebuia să fie corect. Fără să îşi îngăduie nici o clipă în care să cântărească lucrurile, porni maşina şi băgă în viteză. În câteva minute, se afla în pragul lui Cassie, ciocănind la uşă.

– Regan. Ţinând-o pe Emma pe un şold, Cassie îşi trecu o mână prin părul ciufulit. Eu tocmai... Ai plâns! Panica o înfioră. Joe...

– Nu, nu. Îmi pare rău! Nu am vrut să te sperii. Am nevoie de ajutor.

– Ce este? Într-o clipă, Cassie închise uşa şi o încuie. Ce s-a întâmplat?

– Ce înseamnă „nouă bile"?

– Ce...? Rămasă cu gura căscată, Cassie o lăsă pe Emma jos şi o lovi uşor peste fund pentru a o trimite de acolo. Ce înseamnă „nouă bile"?

– Da. Şi unde pot găsi o fustă mini de piele roşie, la ora asta?

Cassie se gândi un moment, frecând cu mâna puloverul în locul în care îl udase spălând-o pe Emma. Dacă asta vrei, va trebui să o sunăm pe Ed.

– Suge burta, dulceaţă!

– Asta fac.

Curajoasă, Regan strânse din dinţi şi îşi ţinu răsuflarea când Ed trase de fermoarul unei fuste de mărimea unui şerveţel.

– Problema este că tu ai siluetă. Eu am oase. Cu gura încleştată puternic, Ed strânse şi trase. Apoi, cu un şuierat victorios, se aşeză pe patul lui Cassie. Este gata, dar eu nu aş face mişcări bruşte.

– Cred că nu pot face *nici o* mişcare.

Testând, Regan făcu un pas. Fusta, deja periculos de ridicată, se smuci în sus încă puţin.

– M-ai depăşit puţin şi în înălţime, comentă Ed şi îşi scoase o ţigară. Ochii îi sclipeau de amuzament când îşi lăsă ochelarii cu strasuri să îi cadă pe piept. Dacă ţi-ar fi fost şi mai scurtă, Devin ar fi fost nevoit să te aresteze.

– Nu pot vedea.

Cu toate că se ridicase pe vârfuri şi făcuse o piruetă cu grijă, oglinda lui Cassie nu îi arătă nimic în afară de imaginea ei de la brâu în sus.

– Nici nu trebuie, dragă. Crede-mă pe cuvânt, el o va face.

– Am culcat copiii, spuse Cassie în timp ce intra în cameră. Se opri brusc, gura ei formând un cerc şocat. O, Doamne...

– Este o bucăţică fierbinte, aprobă Ed.

Când purtase ea fusta ultima dată, la dansul de la Legion, mai multe perechi de ochi ieşiseră din orbite. La cum arăta Regan acum, Ed se gândi că de data asta ochii privitorilor nu aveau să iasă pur şi simplu din orbite, ci aveau să zboare prin încăpere.

– Acum încearcă pantofii ăia asortați, porunci ea. Am îndesat niște șervețele în vârfuri, ca să fie mai pe măsura ta.

Regan se agăță cu o mână de șifonierul lui Cassie și păși cu grație pe tocurile înalte de zece centimetri.

– O să mă aleg cu nasul spart din cauza ăstora.

– Drăguțo, din cauza ta se vor sparge nasuri. Ed râse răguşit. Acum, să încercăm un machiaj de războinică. Fericită, își cocoță geanta enormă pe pat.

– Nu sunt sigură că pot merge până la capăt cu asta. Este o idee țicnită.

– Să nu mi te înmoi acum! Ed cotrobăi printr-o cutie pentru cosmetice compartimentată. Îl vrei pe bărbatul ăla, nu?

– Da, dar...

– Atunci așază-te aici, pe pat, și lasă-mă să te ferchezuiesc! Roșul ăsta de aici e mortal, șopti ea cu căldură în timp ce deschidea un ruj.

– Nu mă pot așeza, declară Regan după o singură încercare. Mi-aș distruge vreun organ.

– Atunci, stai în picioare. După ce alese ce voia, Ed se ridică și se apucă de treabă. Așadar, ai spus „nouă bile", da?

– Da.

În cei patruzeci și doi de ani ai ei – patruzeci și cinci, dacă Dumnezeu asculta cumva –, nu văzuse niciodată o femeie mai puțin potrivită pentru a folosi un tac decât Regan Bishop.

– Ai jucat vreodată biliard, drăguțo?

– La nivel de amatori. Regan înălță o rugăciune tăcută pe măsură ce Ed avansa cu tușul. Cu tata. De câteva ori.

– La dracu', drăguțo, nivelul de amatori nu înseamnă nimic. Păi, „nouă bile" este al doilea cel mai bun lucru pe care îl poți face pe o masă de biliard! Cotcodăci

când Cassie roşi până în vârful urechilor. În concluzie, ciuleşte bine urechile când îţi explic cum se joacă!

Bilele se ciocniră şi se împrăştiară când Rafe lovi cu tacul. Bila cu numărul cinci ateriză satisfăcător în buzunarul din colţ al mesei.

– Noroc chior, spuse Jared şi îşi dădu alene cu cretă pe tac.

Rafe nu făcu decât să pufnească.

– Şase din nouă şi sunt încă în joc.

Lovi cu tacul şi se pregăti pentru următoarea mişcare.

– Nu l-am putut bate niciodată pe Rafe la „nouă bile". Mai interesat de micuţa roşcată de la bar decât de joc, Shane se sprijini de tonomat. Era singură-singurică şi arăta la fel de îmbietor ca o pernă nouă în zori. Ai mai văzut-o pe aici, Dev?

Devin îşi ridică privirea în direcţia ei.

– Nepoata lui Holloway, de dincolo de Mountain View. Are un prieten cât un munte, care o să te frângă în două dacă îndrăzneşti fie şi doar să respiri în preajma ei.

Era tocmai provocarea de care avea nevoie Shane. Se duse într-acolo, se sprijini de bar şi îşi puse şarmul la lucru.

Devin zâmbi resemnat. Dacă apărea prietenul, avea să fie nevoit să îşi folosească insigna. Şi asta i-ar strica seara.

– Jocul meu. Rafe întinse mâna după cei zece dolari pe care i-i datora Jared. E rândul tău, Dev!

– Am nevoie de o bere.

– Jared face cinste. Rafe rânji către fratele lui mai mare. Corect, frăţioare?

– Am făcut cinste cu ultima rundă.

– Tu ai pierdut ultimul joc.

– Așa că fii tu un câștigător generos! În contul lui, îi spuse Jared barmanului și ridică trei degete.

– Hei, și cu mine cum rămâne?

Jared îi aruncă o privire lui Shane. Roșcata îl strângea de braț ca un vlăstar de iederă care se lungea văzând cu ochii. Tu conduci, puștiule.

– Să dăm cu banul.

Făcându-i pe plac, Jared scoase o monedă din buzunar.

– Zi!

– Cap.

Aruncă moneda și o prinse ușor.

– Pajură. Tu conduci.

Ridicând din umeri gânditor, Shane se întoarse la roșcată.

– Chiar trebuie să se dea la orice poartă fustă? bombăni Rafe în timp ce Devin aranja bilele.

– Dap. Cineva trebuia să continue de unde ai rămas tu. Devin făcu un pas în spate și își alese tacul. Și cum tu ești promis...

– Nu a zis nimeni că aș fi promis. Rafe o privi îndelung pe roșcata apetisantă, dar nu simți nimic altceva decât o împunsătură ușoară de apreciere instinctuală. Se gândi la Regan, doar se *gândi* la ea, și inima i-o luă la trap. Avem o înțelegere. Scuipase cuvintele, dar tot înghițise veninul. Nimic serios.

– L-a prins în mreje. Jared rânji și își ridică berea. Și inima lui arată atât de bine, chiar acolo, pe mânecă!

Nici pomeneală să muște momeala, își spuse Rafe. Era destul de rău să se știe cu inima frântă, nu mai era nevoie ca frații lui să fie martori la strădania sa de a pune la loc bucățile sparte.

– Vrei să înghiți tacul ăsta?

Rafe își execută lovitura, umflându-se în pene când două bile se rostogoliră în buzunare.

– Regan a trecut pe la casa Barlow azi, spuse Devin pe un ton conversațional, și cârligul ăla din gura lui l-a târât în jos pe scări, de parcă ar fi fost un păstrăv atras de musca din momeală. Cred că avea și steluțe în ochi.
Devin întâlni privirea tăioasă a lui Rafe, însă rămase indiferent. Dap, sunt sigur de asta.

– Cât de curând, va începe să se bărbierească regulat și să poarte cămăși curate. Jared clătină din cap, de parcă ar fi fost îndurerat. Atunci vom ști că l-am pierdut.

– Atunci va fi interesat de expoziții de antichități și de balet. Devin oftă teatral. De cărți de poeme.

Pentru că acea replică se apropiase mult prea mult de țintă, Rafe smuci tacul și rată lovitura. Nu avea să se gândească la ea. La naiba, nu avea să se gândească nici măcar o dată la Regan sau la golul din stomacul lui.

– Țineți-o tot așa, și o să vă aranjez eu pe amândoi!

– Păi, tremur. După ce își planifică lovitura, Devin se aplecă peste masă. Lovi bila cu dexteritate. În timp ce înconjura masa, adulmecă în aer spre Rafe. Aia e colonie, îndrăgostitule?

– Nu folosesc nici o nenorocită de... Rafe expiră șuierător. Ești gelos pen' că tu dormi singur pe un pat de campanie, în afara unei celule, în fiecare noapte.

– Cu asta m-ai prins.

Amuzându-se de unul singur, Jared introduse niște monede în tonomat.

– La ce oră trebuie să fii acasă, Rafe? Nu am vrea să fii luat la bătaie cu făcălețul pentru că ai lipsit la apel.

– De când ai devenit măgar de primă clasă? Îi făcea plăcere să observe că Duff le arunca priviri neliniștite. Unui bărbat nu îi plăcea să își iasă din mână. Care-i amenda pentru distrugerea a vreo două scaune?

Nostalgia se revărsă în Devin laolaltă cu berea. Dacă nu punea la socoteală bătăile cu frații lui, și nu prea

putea să le pună la socoteală, nu mai fusese implicat într-o încăierare pe cinste de ani de zile.

– Nu te pot lăsa să faci asta, răspunse el, cu un regret indus de uşoara ameţeală. Port insigna.

– Scoate-o! Rafe zâmbi larg. Şi hai să-l batem pe Shane de să-i sune apa în cap. De dragul vremurilor trecute.

Jared bătu darabana cu degetele în tonomat, în ritmul muzicii. Aruncă o privire fugară spre fratele lor mai mic, care făcea în mod vizibil progrese cu roşcata. Numai pentru atâta lucru ar fi trebuit să îi tragă vreo câţiva pumni.

– Am destui bani la mine cât să plătesc cauţiuni, le spuse Jared. Şi încă ceva pentru a-l mitui pe şerif, dacă vom fi nevoiţi să o facem.

Devin oftă şi se trase de deasupra mesei. Cu afecţiune frăţească, îl cercetă din priviri pe Shane, care nu bănuia nimic.

– La dracu', o să-i fie oricum tăbăcit fundul înainte de sfârşitul nopţii dacă se mai joacă mult cu fata aia. La fel de bine am putea să o facem noi primii.

– Noi am fi mai omenoşi, aprobă Jared.

Barmanul îi privi înaintând împreună şi recunoscu, disperat, privirea din fiecare pereche de ochi.

– Nu aici. Ei, haide, Devin, tu reprezinţi legea!

– Îmi fac doar datoria de frate.

– Care-i ideea? Simţind rost de necazuri, Shane se îndepărtă de bar în paşi de dans. Îşi privi rapid fraţii şi îşi schimbă poziţia când aceştia se grupară pentru a-l flanca. Trei contra unu? Gura i se curbă într-un zâmbet larg, nesăbuit, în timp ce ceilalţi clienţi se puneau la adăpost. Păi, daţi-i drumul, atunci!

Se aplecă, îşi adună curajul, apoi făcu greşeala de a privi peste umăr în timp ce se deschidea uşa. Rămăsese cu gura căscată de uimire, când Rafe îl prinse cu garda jos, şi se izbiră amândoi de o masă.

– Faci să fie totul prea ușor. Râzând, Rafe se întoarse și îi prinse capul sub braț, ciufulindu-l cu veselie. Apoi rămase ca trăsnit, înțepenit până în vârful degetelor de la picioare.

Fusta de-abia atingea lungimea legală. Nu era strâmtă. Era mai mult decât strâmtă, strângând posesiv fesele curbate într-un roșu aprins ca focul, care sărea în ochi de la o poștă. Se continua cu picioarele. Care nu se mai opreau. Gura deschisă, amuțită, a lui Rafe le urmă în jos, până la tocurile cui, ascuțite ca niște lame, de aceeași culoare îndrăzneață.

Când reuși să își ridice privirea, observă că purta o bluză neagră subțire, la fel de nerușinată ca fusta, mult decoltată peste sânii tari, neîncorsetați în sutien. Îi trebuiră zece secunde întregi pentru a ajunge la fața ei.

Buzele îi erau roșii, umede și curbate într-un zâmbet. Lângă ele, mica aluniță reprezenta o invitație obraznică la sex. Avea părul ciufulit și ochii umbriți și pătrunzători. Arăta ca o femeie care de-abia coborâse din pat și era dispusă să se urce înapoi în el.

– Sfinte Sisoe! Exclamația înăbușită a lui Shane reuși să îl scoată din starea de șoc. Aia e Regan? Este *bună!*

Rafe nu reuși să pună prea multă forță în pumnul care urmă. Când își redobândi controlul asupra picioarelor și se duse spre ușă, capul îi vâjâia încă, de parcă el ar fi primit lovitura.

– Ce faci?

Ea ridică dintr-un umăr, făcând bluza să se întindă.

– M-am gândit să joc „nouă bile".

Lui îi rămase ceva blocat în gât.

– „Nouă bile"?

– Da. O porni legănându-se spre bar și își sprijini un cot pe el. Îmi faci cinste cu o bere, MacKade?

capitolul 12

Dacă mai continua să se holbeze la ea, avea să se piardă, se gândi Regan. Era deja atât de emoţionată, încât, dacă nu şi-ar fi tras pe ea hainele cu atâta efort, s-ar fi descotorosit pe dată de ele.

Pentru că dorise să îşi facă o intrare spectaculoasă, îşi lăsase haina în maşină. Numai căldura ce i se împrăştie prin corp când se gândea la o eventuală umilinţă îi împiedica dinţii să clănţăne.

O dureau îngrozitor picioarele.

Cum Rafe nu spuse nimic, aruncă o privire rapidă prin încăpere şi încercă să nu înghită în sec cu zgomot în faţa audienţei. Adunându-şi curajul, îi dărui un zâmbet fulgerător barmanului. Până şi Duff cel plictisit se holba la ea.

– Beau ce bea şi el.

După ce berea îi fu oferită, se întoarse. Nimeni nu mişcase nici măcar un muşchi. Avea două posibilităţi, constată Regan, sorbind repede din bere. Fie o lua la sănătoasa, fie continua şarada. Nu îi plăcea deloc berea.

– O să le aranjezi tu, MacKade, sau eu?

– Le aranjez eu, interveni Jared îndatoritor.

Avea mâinile puţin transpirate încă, dar depăşise faza acută a şocului. Îi făcea aproape la fel de multă plăcere să îi privească faţa lui Rafe cât îi făcea să urmărească unduirea şoldurilor lui Regan în timp ce se ducea să analizeze tacurile.

Rafe auzi zornăitul bilelor şi clipi.

– Ai spus că voiai să te culci devreme.

– M-am răzgândit. Vocea îi sună gâfâit fără să vrea, nefiind ceva premeditat. Pielea și lycra o împiedicau să respire ca lumea. Mi-a venit așa o... energie, dintr-odată. Se îndreptă încet spre masă, rezistând tentației de a trage de tivul fustei. Cine vrea să joace?

Vreo șase bărbați se puseră în mișcare, cu scârțâit de scaune și bocănit de cizme. Mârâitul lui Rafe semănă cu sunetul jos, amenințător, scos de un câine sălbatic care își apără osul. Toți cei șase bărbați deciseră că, până la urmă, nu aveau dispoziția necesară pentru un joc de biliard.

– Glumești, nu?

Regan luă tacul pe care i-l oferise Devin, zâmbi și își trecu degetele peste el, de la vârf spre coadă. Cineva gemu.

– Am simțit nevoia de ceva acțiune, atâta tot.

Crescându-i încrederea în sine, îi întinse sticla de bere lui Jared. Măcar asta știa să facă, se încurajă ea. Ținându-se bine pe picioare, îndoindu-și un genunchi pentru a-și menține echilibrul, se aplecă peste masă. Pielea se întinse.

Cotul lui Rafe se propti în stomacul lui Shane.

– Mai uită-te tu mult acolo și o să fii orb o săptămână!

– Iisuse, Rafe! Shane își îndesă mâinile în buzunare și se pregăti să urmărească spectacolul. Unde ar trebui să se uite un tip?

Ea sparse frumos formația de bile, reușind chiar să bage una dintre ele în buzunarul mesei. Cu regulile jocului pe care i le detaliase Ed învârtindu-i-se prin cap, înconjură masa. Se opri și zâmbi înspre Devin, care parcă prinsese rădăcini în calea ei.

– Blochezi masa, șerifule.

– Oh! Da, corect. Scuze!

De data aceasta, când se aplecă peste mantă, privirea ei o întâlni pe a lui Jared. Își zâmbiră unul altuia

de parcă ar fi fost doi copii care aveau o bicicletă nouă și strălucitoare.

Reuși să bage încă o bilă. Acest lucru o făcu să se înfumureze suficient pentru a încerca o lovitură complicată, care necesita o schemă tipic englezească. Șoldurile i se încordară când își potrivi poziția. În spatele ei, Jared își vârî o mână pe sub cămașă și mimă o inimă bătând nebunește.

– Mai gândește-te o dată la ceea ce te gândești acum, și îți smulg plămânii! bombăni Rafe.

Cum bila rată buzunarul țintit cu mai bine de cincisprezece centimetri, Regan își țuguie buzele roșii ca focul.

– Ups! Se îndreptă și flutură către Rafe din genele intens date cu rimel. E rândul tău. Își sprijini greutatea pe un picior și își lăsă un deget să alunece pe deschizătura cămășii lui. Vrei să... îți dau cu cretă pe tac?

Camera explodă în sunete entuziaste și-n fluierături. Un suflet temerar făcu o sugestie care îl determină pe Rafe să își dezvelească dinții, mârâind.

– Asta-i culmea!

Îi înșfăcă tacul, i-l aruncă lui Devin, apoi îi cuprinse mâinile cu o singură palmă și începu să o tragă spre ușă.

– Dar nu am terminat jocul, protestă ea, nevoită să se balanseze pe tocurile subțiri pentru a ține pasul cu el.

El își înhăță jacheta din cârligul de pe ușă și o înfășură în jurul ei.

– Pune-ți asta înainte să fiu nevoit să omor pe careva!

Ea se chiuia încă să se îmbrace când el o împinse pe ușă afară.

Devin oftă prelung, apreciativ.

– Este un om mort.

– Da. Shane își frecă stomacul cu o mână. Ai observat că ea...

În locul lui Rafe, Jared îi arse o lovitură cu tacul.

– Am venit cu mașina, începu Regan, în timp ce Rafe o târa după el.

El smuci portiera propriei mașini.

– Urcă. Acum.

– Te-aș putea urma.

– Acum!

– În regulă.

Să urce în mașina lui nu se dovedi o treabă simplă. Parșiva piele roșie se ridică și mai sus în vreme ce ea încerca să o facă pe grațioasa și pe demna. Rafe scrâșni din dinți zgomotos.

– Unde mergem?

– Te duc acasă. Trânti portiera, se năpusti spre locul lui ocolind capota, apoi trânti portiera de pe partea lui suficient de tare pentru a zgâlțâi mașina. Și, dacă ești deșteaptă, nu vei vorbi cu mine.

Era deșteaptă. Când frânele lui scârțâiră la baza scărilor ei, rămase unde se afla. Nu avea cum să coboare din micuța mașină sport fără ajutor.

El i-l oferi, deși nimeni nu ar fi putut considera zgâlțâiala aia puternică un gest cavaleresc.

– Cheile, i-o trânti el, apoi i le smulse din mână și descuie singur ușa.

Supărată, ea se strecură înăuntru înaintea lui.

– Bănuiesc că intri, așa că...

Se trezi lipită cu spatele de ușă, cu gura lui devorând-o înfierbântată pe a ei. Datorită tocurilor, aveau cam aceeași înălțime, și pasiunea fiecăruia se contopi cu a celuilalt, cu o forță care prăji creierul lui deja supraîncins. Atât gura, cât și mâinile îi erau ferme, posesive. Nu se putea gândi decât la cum să o facă a lui.

Respirația îi era greoaie când se sili să se tragă înapoi. Al naibii să fie dacă avea să îl mai prostească în felul ăla vreodată, dacă avea să îl mai transforme într-o victimă a propriilor lui nevoi!

Îi scoase jacheta lui și o aruncă la întâmplare.

– Scoate-ți hainele alea!

Ceva în sufletul ei se prăbuși. Cu genele coborâte, întinse mâinile la spate după fermoarul fustei.

– Nu, nu am vrut să spun... Doamne! Dacă avea să iasă din bucata aia de piele în fața lui, era pierdut. Confuzia din ochii ei îl făcu să își tempereze tonul. Am vrut să spun că aș aprecia dacă te-ai schimba în altceva. Te rog!

– Am crezut că tu...

– Știu ce ai crezut. Simțea deja că murea acolo. Schimbă-te doar, ca să pot vorbi cu tine.

– Bine.

Știa că era o greșeală să o privească mergând spre dormitor. Dar era un biet muritor!

Înăuntru, Regan își descălță pantofii care îi chinuiseră gleznele, se dezbrăcă de pielea roșie. Era plăcut să respire din nou. Ar fi vrut să facă haz, pe seama amândurora, dar se simțea incredibil de proastă. Se dăduse în spectacol, renunțase la orice fărâmă de demnitate. În zadar.

Nu, se gândi în timp ce își închidea pantalonii de casă. Pentru el. O făcuse pentru el, iar el nu avusese nici măcar bunul-simț să aprecieze.

Când se întoarse, spălată pe față, pieptănată ca de obicei, cu o bluză îndesată îngrijit sub betelia pantalonilor de casă negri, el măsura camera la pas.

– Vreau să știu ce-a fost în capul tău, zise el fără preambul. La ce te gândeai când ai intrat într-un bar îmbrăcată așa?

– A fost ideea ta, îi răspunse ea răstit, dar el era prea ocupat să bată darabana cu degetele pe propria falcă şi să bombăne în barbă pentru a o asculta.

– Încă cinci minute acolo, şi ne-am fi ales cu o orgie în toată regula. Aş fi început-o chiar eu. Te-am văzut dezbrăcată, dar nu sunt convins că ştiam că arăţi aşa. Acum toată lumea din oraş va şti.

– Ai spus că voiai...

– Nu mă interesează ce se spune despre mine, dar nimeni nu va vorbi despre tine pe la colţuri. De unde dracu' ai făcut rost de fusta aia? explodă el. De la Tarts-R-Us[1]?

– Păi, serios...

– Da, serios. Şi să te apleci aşa peste masa de biliard, ca toată lumea să se uite în...

Ochii ei se îngustară până deveniră două fante.

– Ai grijă, MacKade!

– Acum va trebui să îmi ciomăgesc toţi fraţii pentru ceea ce au gândit!

– Îţi place să îi ciomăgeşti, i-o întoarse ea.

– Nu ăsta este esenţialul.

– Îţi arăt eu ţie esenţialul!

Ridică vaza ei Milton preferată şi o trânti de podea. În loc să se spargă în bucăţi în mod satisfăcător, sări pe loc şi se rostogoli pe covorul cu un discret model floral. Însă gestul îl reduse la tăcere.

– M-am făcut de râs pentru tine. Mai că nu am apelat la un vătrai pentru a intra în fusta aia ridicolă, şi cred că mi-am rănit intestinele. Probabil nu îmi voi scoate niciodată tot machiajul ăsta din pori, coastele îmi urlă de durere şi nu mi-a mai rămas nici un gram de demnitate. Sper că eşti mulţumit.

---

[1] Joc de cuvinte pornind de la cuvântul *tart*, care înseamnă şi „tartă, tort", cât şi „prostituată, femeie uşoară". (n.red.)

– Eu...

– Taci! De data asta, pur și simplu *taci!* Ai vrut ca eu să fiu astfel, așa că am încercat. Eram dispusă să fiu așa cum îți dorești, iar acum tot ce poți face este să stai acolo, să critici și să te temi că am dat motiv de bârfe. Ei bine, du-te naibii!

Se trânti într-un scaun pentru că simțea cârcei dureroși în picioare.

El așteptă până când fu sigur că ea terminase, o privi trăgându-și sub ea și masându-și picioarele goale.

– Ai făcut asta pentru mine?

– Nu, am făcut-o pentru că îmi place să mă fâțâi pe tocuri de zece centimetri și să mă plimb pe jumătate dezbrăcată în toiul iernii. Pentru asta trăiesc, spuse ea răutăcioasă.

– Ai făcut-o pentru a ajunge la mine.

Izbucnirea temperamentală o secătuise. Se lăsă pe spate și închise ochii.

– Am făcut-o pentru că sunt nebună după tine. Exact așa cum ai spus că voi fi. Acum pleacă și lasă-mă singură! Va trebui să aștepți până mâine ca să te bați cu pumnii în piept și să mă târăști de colo-colo, ținându-mă de păr. Sunt prea obosită acum.

Rafe o observă un moment, apoi se duse la ușă și o închise în liniște în urma lui.

Ea nu se sinchisi să se ridice, nici măcar să se miște. Nu simțea nevoia să plângă. Dacă fusese ridicolă, avea să suporte consecințele. Îi mărturisise totul și nu mai avea cum să își retragă spusele. Și de ce s-ar fi deranjat? Nu încetase niciodată să îl iubească.

Auzi ușa deschizându-se din nou și rămase cu ochii închiși.

– Sunt cu adevărat obosită, Rafe. N-ai putea să sari în sus de bucurie mâine?

Îi căzu ceva în poală. Regan clipi, şi privirea îi rămase fixată pe un buchet de liliac.

– Nu sunt flori adevărate, îi spuse el. Nu poţi face rost de aşa ceva în februarie. Le ţin în portbagaj de câteva zile, aşa că sunt reci.

– Sunt minunate! Încet, mângâie bobocii reci de mătase. De câteva zile, şopti ea şi îşi ridică privirea.

– Da, şi? Se încruntă, îşi vârî mâinile în buzunare şi se foi. Fir-ar să fie!

Se gândi că ar fi fost mult mai uşor să accepte ştreangul de gât decât să facă ceea ce era pe cale să facă. Usturimea din gât ar fi fost mai uşor de suportat.

Îngenunche.

– Ce faci?

– Numai nu vorbi, o avertiză el. Şi, dacă o să râzi, mi-o vei plăti! Necăjit, blestemă în barbă şi îşi trecu o mână prin păr. Şi acceptă inevitabilul. *„Cum va fi bună noaptea fără tine?"*

– Rafe...

– Nu mă întrerupe! Ruşinat din cale-afară, o privi cu ochi strălucitori. Acum trebuie să o iau de la capăt.

– Dar nu trebuie să...

– Regan!

Ea inspiră adânc şi se întrebă dacă mai exista vreo femeie pe lume căreia i se recitase din Shelley cu nişte ochi care prevesteau crima.

– Scuze! Ce spuneai?

El îşi schimbă centrul de greutate.

– Ok.

Cum va fi bună noaptea fără tine?
Oricât aş şti că dorul tău fierbinte
Îi dă avânt spre zorile senine? Când...

„Oh, la dracu!" Își înfipse degetele în păr și încercă să se concentreze. Știu!

Când nu va trece nimănui prin minte
Când rostul nu va trebui s-o spună –
Atunce numai fi-va noapte bună![1]

Expiră cu patos, simțindu-se nemaipomenit de ușurat.

– Asta-i tot ce știu. Mi-a luat mai mult de o săptămână să o memorez. Dacă spui cuiva de asta...

– Nici prin cap nu-mi trece! Extrem de emoționată, ea îl mângâie pe obraz. A fost foarte frumos din partea ta.

– Se cam potrivește cu ceea ce simt pentru tine. Iar acum, când se terminase totul – slavă Domnului! –, considera că nu fusese atât de rău pe cât se așteptase. Mă gândesc la tine, Regan, toată ziua. În fiecare zi. Așa că, dacă vrei poezii...

– Nu. Clătinând rapid din cap, se întinse și își lăsă obrazul pe umărul lui. Nu, nu am nevoie de poezii, Rafe.

– Nu m-am deranjat să îți ofer prea mult romantism. Și știa acum, văzând ochii ei devenind blânzi și visători, că ar fi trebuit să o facă. Iar acum ți-am adus flori artificiale și cuvintele altcuiva.

Ea nu-și mai putu stăpâni lacrimile, însă erau lacrimi de bucurie, care îi ofereau alinare.

– Îmi plac florile și mi-au plăcut cuvintele. Dar nu am nevoie de ele. Nu vreau să te schimbi pentru mine, Rafe. Nu aș vrea să schimb nimic la tine. Am spus că te voi accepta așa cum ești și am vorbit serios.

[1] Strofa face parte din poezia „Noapte bună!" (*To Night* – 1821), de P.B. Shelley (1792–1822). Traducere de Panait Cerna, *Opere alese*, București, 1957 (n.tr.)

– Și mie îmi placi așa cum ești, Regan, aranjată și elegantă. Nu că nu aș fi apreciat felul în care ai pus în valoare pielea aia.

– Sunt sigură că aș putea să o mai împrumut de la Ed.

– De la Ed? Își dădu ochii peste cap și chicoti pe înfundate. Nu-i de mirare că ți-a venit ca turnată. Apoi simți picăturile calde pe gât. Oh, nu face asta, iubito! Te rog, nu!

– Nu plâng cu adevărat. Sunt doar impresionată pentru că ai memorat versurile alea pentru mine. Că ți-a păsat îndeajuns de mult. Îl strânse tare în brațe înainte de a se lăsa pe spate. Cred că am câștigat amândoi pariul, sau l-am pierdut, depinde cum privești. Își șterse obrajii cu dosul palmei. Desigur, tu nu ai pierdut în public.

– Dacă tu crezi că mă poți convinge să susțin acel mic recital la tavernă, ești nebună de-a binelea. Nu aș mai ieși viu de acolo.

Ea inspiră adânc.

– Cred că amândoi ar trebui să ne limităm la cine suntem și la cum suntem acum. Îmi place cu adevărat cine ești și cum ești, Rafe. Și am nevoie de tine mai mult decât crezi. Am avut nevoie de tine când Joe a intrat în magazin și m-a speriat. Doar că nu am vrut ca tu să știi. Mi-a fost teamă să îți permit să afli cât de mult mă bazez pe tine.

El îi ridică mâna, i-o sărută și simți cum i se vindecau mii de răni.

– Nu ar fi trebuit să-ți fie.

– Mi-am dat seama și singură. Îmi place să mă lămuresc pe pielea mea.

– Mie-mi spui! Zâmbi și nu se mai simți jenat pentru că stătea în genunchi. Îmi place cum te lămurești. Cum te descurci singură, Regan. Chiar și atunci când mă lași deoparte, îmi place stilul tău.

– Şi mie îmi place stilul tău. Se aplecă şi îl sărută uşor. Mă duc să caut ceva în care să pun astea.

El se întinse în spate şi apucă vaza pe care ea o aruncase.

– Ce zici de asta?

– Este în regulă. O luă de la el şi se ridică pentru a aranja buchetul de mătase pe masă. Nu pot să cred că am aruncat-o!

– A fost o seară plină de evenimente. Până acum.

Ea privi peste umăr şi zâmbi.

– Cu siguranţă a fost. Ai vrea să rămâi, să vezi ce se mai întâmplă?

– Iată-ne din nou pe aceeaşi lungime de undă! Ştii, Regan, cred că avem mai multe lucruri în comun decât a conştientizat vreunul dintre noi. Tu joci decent biliard, mie îmi plac antichităţile. Se ridică, începu să se plimbe neliniştit prin cameră, luă o pisică de porţelan între degetele dintr-odată lipsite de forţă, apoi o aşeză la loc. Aşadar, vrei să te căsătoreşti?

Ea îndesă o rămurică de liliac în locul potrivit.

– Hmm... M-ai mai întrebat asta, din câte îmi amintesc. Şi nu m-ai considerat o alegere potrivită, pentru că nu mă uit la baseball.

– Vorbesc serios.

Se răsuci să se uite la el, şi mâna ei lipsită de vlagă se lovi de masă.

– Poftim?

– Uite, nu ne cunoaştem de foarte multă vreme. Păşi spre ea şi se opri brusc. Ea se holba la el de parcă şi-ar fi pierdut minţile. Era sigur că aşa se şi întâmplase. Dar se întâmplă ceva între noi. Ştiu că am convenit că va fi numai sex şi că de-abia am tras concluzia că ne place cu adevărat unul de celălalt.

– Rafe, nu pot...

– Dacă m-ai lăsa să mă bâlbâi până la capăt! Tonul i se transformă din aproape şoptit în irascibil într-o clipă. Ştiu cum eşti, că trebuie să îţi cântăreşti opţiunile şi să te gândeşti foarte bine. Dar măcar poţi să priveşti din perspectiva mea, pentru un nenorocit de minut! Pentru mine nu este numai sex, şi nu a fost niciodată. Sunt îndrăgostit de tine.

Ea îşi pironi privirea în acei ochi pătimaşi, furioşi, auzi fraza atât de preţuită rostită cu un mârâit fioros. Şi îşi simţi inima crescându-i în piept ca un boboc de trandafir pe cale să înflorească.

– Eşti îndrăgostit de mine, repetă ea.

Întotdeauna îi fusese uşor să rostească acele cuvinte când nu însemnau nimic pentru el – când nu reprezentau nimic altceva decât nişte cuvinte, nu acele alice micuţe, subţiri şi ascuţite ca nişte lame, pe care le simţea în gât.

– Sunt îndrăgostit de tine, spuse el din nou. Probabil s-a întâmplat la cinci minute după ce te-am întâlnit, poate cu cinci minute înainte. Nu ştiu. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată.

– Nici mie, şopti ea.

El nu o auzi, nu auzi nimic altceva în afară de vâjâitul din capul lui.

– Nimeni nu a avut nevoie de mine, niciodată. Nu mi-am dorit niciodată să aibă cineva nevoie de mine. Adesea reprezintă o piedică. Dar îmi doresc asta de la tine. Trebuie să ţi-o cer. Se opri şi se chinui să se calmeze. Nu îmi place să cer.

– Ştiu. Nici nu trebuie. Se duse la el şi îi cuprinse chipul în palme. Rafe, nu trebuie să ceri!

– Dacă mi-ai da o şansă – o strânse de încheieturi –, aş putea face totul să meargă. *Noi* am putea face totul să meargă. Hai, Regan, asumă-ţi un risc! Trăieşte periculos!

– Da.

Strânsoarea lui pe încheieturile ei slăbi brusc.

– Da... ce?

– De ce ne este atât de greu să ne auzim unul pe celălalt? întrebă ea. Ascultă aici, îi porunci ea şi îl sărută hotărâtă. Da, mă voi căsători cu tine.

– Aşa, pur şi simplu? Nu o să te mai gândeşti?

– Nu.

– Bine. Grozav. Puţin ameţit, făcu un pas în spate. Am putea să, ah, ne o-ocupăm de... asta. Să ne ocupăm de asta mâine. De aprobare. De orice. Vrei vreun inel... sau altceva?

– Da, vreau. Rafe, te bâlbâi.

– Nu, nu-i adevărat. El făcu un pas în spate când ea făcu un pas în faţă. Doar că nu mă aşteptam să accepţi atât de repede.

– Dacă încerci să te răzgândeşti, las-o baltă! Fusta a fost cauza?

Privirea lui deveni opacă şi pierdută.

– Ce fustă?

Nici un alt răspuns nu ar fi putut-o mulţumi mai mult.

– Cred că ar trebui să îmi spui iarăşi că mă iubeşti. Înainte să apuce să îi scape, ea îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui şi îşi înlănţui degetele. Cred că ar trebui să te obişnuieşti să o spui.

– Chiar te iubesc.

– Şi erai îndrăgostit de mine în acea primă noapte, când am rămas singuri în casa de pe deal?

– Bănuiesc că da.

– Nu am ştiut, nu am avut nici cea mai vagă idee. Mă întreb dacă vila a ştiut. Îmi amintesc cât de tăcută a fost în acea noapte – cât de liniştit părea totul. Ţi-ar plăcea să ne întoarcem acolo în noaptea asta?

– Da. Îşi sprijini fruntea de a ei. Mi-ar plăcea.

– Mai întâi ar trebui să îți spun ceva, Rafe. Ceva ce sunt de părere că ar trebui să clarificăm.

– Regan, dacă ai de gând să mai trânteşti nişte reguli...

– Cred că ar trebui să îți spun, zise ea, întrerupându-l, că, oricât de atrasă de tine m-aş fi simțit, oricât de stârnită de tine aş fi fost, m-aş fi putut culca cu tine fără să te fi iubit.

– Ştiu. Refuză să se lase rănit de acel adevăr. Este în regulă.

– Aş fi putut face asta pentru că eşti cel mai incredibil de atrăgător bărbat pe care l-am cunoscut vreodată, de când mă ştiu. Dar nu m-aş fi chinuit niciodată să încap în acea ținută ridicolă în noaptea asta decât dacă aş fi fost la nebunie, prosteşte şi complet îndrăgostită de tine. Ochii ei străluciră, şi zâmbi. Asta este în regulă?

– Spune-o din nou! Îi cuprinse chipul în palme. Uită-te la mine şi spune-o din nou!

– Te iubesc! Sunt extrem de îndrăgostită de tine, Rafe! Nu îmi doresc nimic mai mult decât să continui să te iubesc şi să am nevoie de tine pentru tot restul vieții mele.

Încântarea îl săgetă prin tot corpul, apoi i se culcuşi în inimă, caldă şi plăcută.

– Şi tu ai putea să te obişnuieşti să o spui.

– Învăț foarte repede. Te iubesc, murmură ea lângă buzele lui, apoi turnă vorbele într-un sărut.

– Va deveni complicat. O trase mai aproape şi o ținu strâns. Pur şi simplu, o ținu în brațe. Viața noastră va deveni un haos.

– Aşa sper. Cu ochii închişi, îşi lipi obrazul de al lui. Oh, aşa sper! De ce am fost atât de speriată? şopti ea. De ce mi-a fost atât de teamă să te las să afli?

– Probabil din același motiv ca mine. Îi înclină ușor capul pe spate. S-a întâmplat atât de repede și contează atât de mult! Și va conta întotdeauna.

– Va conta întotdeauna, îl aprobă ea.

Mai târziu, când stăteau înlănțuiți în patul enorm, ea își așeză mâna în dreptul inimii lui și zâmbi.

– Mă bucur din tot sufletul că te-ai întors în oraș, MacKade. Bun venit acasă!

Casa era tăcută în jurul lor și adormi odată cu ei.

Frații MacKade au căutat întotdeauna necazurile cu lumânarea, iar Rafe MacKade nu făcea excepție. Înalt, impunător și rebel, Rafe și-a folosit pumnii în nenumărate lupte – și buzele pe nenumărate femei.
La zece ani după plecarea precipitată din Antietam, Maryland, băiatul cel rău s-a întors pentru totdeauna. Devenit un bărbat de succes, care a lăsat viața aventuroasă în urmă – însă tot periculos de chipeș –, Rafe MacKade face întregul orășel să vuiască, numele lui ajungând pe buzele tuturor.
Frumoasa Regan Bishop, venită doar de trei ani în micul oraș, este intrigată cum poate un bărbat să stârnească atâta vâlvă prin simpla prezență. Dar este pe cale să afle motivul când reședința Barlow devine proprietatea fiului rătăcitor, iar acesta, hotărât să o restaureze, o angajează să îl ajute să mobileze conacul. Însă Rafe MacKade se dovedește a fi un bărbat ca nimeni altul – și Regan va ajunge să afle pe propria piele ce înseamnă asta...

Nora Roberts a scris peste 200 de romane de dragoste, și majoritatea au intrat în topurile de vânzări realizate de *New York Times*. Cărțile ei au fost publicate în 35 de țări, în peste 400 de milioane de exemplare.

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro
ISBN 978-606-33-0266-4
9 786063 302664
Lira®